

From: Baroul Arad <conducere@baroul-arad.org>
Sent: vineri, 17 noiembrie 2017 10:16
To: 'UNBR - Daniel Cismaru'
Subject: Răspuns la solicitarea de comunicare înscrisuri Cotofana
Attachments: 1.Tribunal Arad Ordonanta nr. 94_05.02.2016.pdf; 2. Curtea de Apel TM Decizia nr. 38_04.03.2016.pdf; 3.Curtea de Apel Timisoara Sentinta civila nr. 105_13.04.2016.pdf; 4. Tribunalul Arad sentinta nr. 662_29.03.2016.pdf; 5. Curtea de Apel TM Decizia nr. 2501_08.07.16.pdf; 6. ICCJ Decizia nr. 2736_20.10.2016.pdf; 7. Tribunalul Caras Severin Sentinta nr. 762_18.08.2016.pdf; 8. Curtea de Apel TM Incheierea nr. 4310_25.11.2016.pdf; 9. ICCJ Incheiere nr. 2641_18.10.2016.pdf; 10. Curtea de Apel Cluj Decizia nr. 235_02.02.2017.pdf; 11. Curtea de Apel Cluj Decizia nr. 1378_22.05.2017.pdf; 12. Curtea de Apel Suceava decizia nr. 2262_10.10.2017.pdf; 13. CNCD Hotararea nr. 39_05.07.2017.pdf; CSM Hotararea nr 894 din 14 iulie 2016.pdf; Detalii_portal ICCJ decizia 266 din 09.10.2017.pdf; Hotararea CSM nr. 23J din 31.10.2016 Lavinia Coțofană.pdf; UNBR Decizia nr. 107 renuntare la solutionarea contestatiei.pdf

Domnului Președinte al UNBR, av. dr. Gheorghe Florea

La adresa dv. nr. 176-CS-2017 din data de 15.11.2017 prin care ne solicitați să vă comunicăm toate înscrisurile prin care se demonstrează finalizarea cauzelor judiciare aflate în curs cu privire la aspectele sesizate de numita Coțofană Lavinia și cu privire la litigiul dintre Baroul Arad si Coțofană Gheorghe, vă transmitem în anexă documentele solicitate conform tabelului de mai jos :

1. Ordonanța nr. 94 din 05.02.2016 a Tribunalului Arad, Secția 1 Civilă pronunțată în dosar nr. 435/108/2016
2. Decizia civilă nr. 38 din 04.03.2016 a Curții de Apel Timișoara Secția 1 Civilă pronunțată în dosar nr. 435/108/2016
3. Sentința civilă nr. 105 din 13.04.2016 a Curții de Apel Timișoara Secția de Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr. 435/108/2016*
4. Sentința civilă nr. 662 din 29.03.2016 a Tribunalului Arad Secția de Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr. 1031/108/2016
5. Decizia civilă nr. 2501 din 08.07.2016 a Curții de Apel Timișoara Secția Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr.1031/108/2016
6. Decizia nr. 2736 din 20.10.2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție Secția de Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr. 1031/108/2016
7. Sentința civilă nr. 762 din 18.08.2016 a Tribunalului Caraș Severin Secția a II-a Civilă, de Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr. 2173/108/2016
8. Încheierea civilă nr. 4310 din 25.11.2016 a Curții de Apel Timișoara Secția de Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr. 2173/108/2016
9. Încheierea nr. 2641 din 18.10.2016 a Înaltei Curți de casație și Justiție Secția de Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr. 2775/1/2016

10. Decizia civilă nr. 235 din 02.02.2017 a Curții de Apel Cluj Secția a III-a Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr. 2173/108/2016
11. Decizia civilă nr. 1378 din 22.05.2017 a Curții de Apel Cluj Secția a III-a Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr. 278/33/2017
12. Decizia nr. 2262 din 10.10.2017 a Curții de Apel Suceava Secția de Contencios Administrativ și Fiscal pronunțată în dosar nr. 278/33/2017
13. Hotărârea nr. 393 din 05.07.2017 a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării pronunțată în dosar nr. 55/2017
14. Decizia nr. 107 din 04.06.2016 a UNBR privind renunțarea la soluționarea contestației depuse de Coțofană Gheorghe
15. Hotărârea nr. 23J din 31.10.2016 a Consiliului Superior al Magistraturii Secția pentru Judecători în materie disciplinară pronunțată în dosar nr. 20/J/2016 – Lavinia Coțofană
16. Detalii de pe portalul Înaltei Curți de Casație și Justiție privind Hotărârea nr. 266 din 09.10.2017 pronunțată în dosar nr. 70/1/2017 – Lavinia Coțofană
17. Hotărârea nr. 894 din 14.07.2016 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii referitoare la cererea de apărare a reputației profesionale și a independenței sistemului judiciar, formulată de Lavinia Coțofană

Cu aleasă considerație,
Decanul Baroului Arad
av. dr. Cristian Alunaru

ROMÂNIA
TRIBUNALUL ARAD
B-DUL VASILE MILEA NR. 2-4
ARAD
SECTIA I CIVILA

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA BAROUL ARAD	
INTRARE NR.	104
ZIUA	11
LUNA	02
AN	2016

Destinatar:
BAROUL ARAD
Arad, str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 435/108/2016

Materia: Civil

Stadiul procesual al dosarului: Fond

Obiectul dosarului: ordonanță președințială

Complet: c3-2016

COMUNICARE HOTARÂRE CIVILĂ

NR. 94/2016 DIN DATA DE 05 Februarie 2016

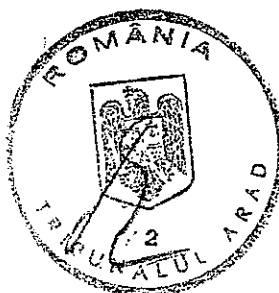
Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 94/2016, pronunțată la data de 05 Februarie 2016, de către TRIBUNALUL ARAD SECTIA I CIVILA.

Notă: Pentru a vizualiza unele documente din dosar, accesați www.tribunalularad.ro secțiunea Dosare și folosiți parola: 7416eedf. Aveți obligația de a nu divulga parola altor persoane.

L.S. PRESEDINTE (stampila)

GREFIER,

V.M. 08.02.2016 15:18:24

ORDONANȚA NR. 94

Ședința publică din data de 05 februarie 2016

Președinte
Grefier

Horea Oprean
Voichița Mogoș

S-a luat în examinare, cererea formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâtul Baroul Arad, având ca obiect suspendarea, pe calea ordonanței președințiale a Deciziei nr.11/19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad .

La apelul nominal se prezintă reclamantul personal Coțofană Gheorghe și asistat de mandatar judecător Coțofană Lavinia Nicoleta conform art. 83 al.3 c.pr.civ. și reprezentanții pârâtului Baroul Arad, avocat Incze Arpad și avocat Ionescu Bogdan.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care reprezentanții pârâtului arată că au studiat înscrisurile de la dosar și au formulat note de ședință, întâmpinarea nefiind obligatorie, note prin care au invocat două excepții, respectiv excepția de necompetență materială, teritorială și funcțională a Tribunalului Arad - Secția I Civilă și excepția inadmisibilității. Notele de ședință se comunică și reclamantului și mandatarului acestuia.

Reprezentantul pârâtului avocat Bogdan Ionescu susține și verbal poziția expusă în notele de ședință, arătând că invocă, primordial excepția necompetenței materiale, teritoriale și funcționale a Tribunalului Arad - Secția I Civilă precizând că, aflându-ne în prezența suspendării pe calea ordonanței președințiale a unui act administrativ, suntem evident sub auspiciile unui contencios administrativ, care constituie obiect de reglementare al unor reguli speciale, derogatorii de la dreptul comun și devin incidente dispozițiile Legii nr.554/2004 a contenciosului administrativ. O cerere de suspendare a unui act administrativ se soluționează obligatoriu exact de aceeași instanță competentă să soluționeze și acțiunea în anulare a respectivului act administrativ, fiind legată strâns de pipăirea fondului care vizează anularea actului administrativ, astfel că cererea de suspendare a actului administrativ și cerere a de anulare a actului administrativ nu pot fi judecate de instanțe diferite. În speță fiind competentă Curtea de Apel Timișoara - Secția Contencios Administrativ și Fiscal.

Reclamantul depune la dosar note scrise, care se comunică reprezentanților pârâtului și invocă mai întâi un citat al Președintelui CSM, respectiv „judecătorul nu se joacă cu hotărârile, nu se joacă cu principiile”. Arată că, privitor la excepția de necompetenței invocată de pârât, solicită respingerea acesteia, întrucât nu doar că este invocată cu rea – credință, dar este și neîntemeiată, invocându-se dispozițiile art. 88 al.2,3,4,5 din Legea nr.51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, unde legiuitorul a prevăzut expres și limitativ actele emise de către organisme din cadrul UNBR care pot fi atacate în contencios administrativ, reiterând și verbal motivele expuse în notele de scrise depuse la dosar, precizând în concluzie că, Decizia Consiliului Baroului Arad a cărei suspendare se solicită nu este un act administrativ, în note făcând referire la definiția semnificației unor termeni privind contenciosul administrativ. De asemenea, reclamantul invocă și dispozițiile art. 50 și art.60 din Legea nr.51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, care reglementează modul de constituire a Barourilor și al Uniunii Naționale a Barourilor din România - U.N.B.R., accentuând că se solicită suspendarea unui act emis de un barou, iar baroul este asociația avocaților dintr-o circumscripție administrativă numită județ, ori în speța se judecă potrivit dreptului comun.

Mandatarul reclamantului susține poziția expusă anterior de reclamant, precizând că apreciază competent să judece prezenta cerere, Tribunalul Arad - Secția I civilă și mai mult, raportat la urgență, dacă, cauza ar fi trebuit trimisă altei instanțe, ar fi existat această posibilitate

prin procedura administrativă, însă procedându-se la amânarea cauzei se presupune că, instanța deja s-a considerat competentă să soluționeze cererea, întrucât a amânat cauza la data de 3 februarie 2016, în vederea îndeplinirii procedurii de citare cu reclamantul și pentru formularea apărării, deși exista posibilitatea judecării cauzei fără citarea părților, susținând că în speță nu se dorește tergiversarea cauzei.

Reprezentantul pârâtului avocat Bogdan Ionescu susține și insistă că, indubitabil competența revine Curții de Apel Timișoara - Secția Contencios Administrativ și Fiscal pentru motivele expuse în notele de ședință depuse la dosar reiterate și verbal, aflându-ne sub incidența Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Reprezentantul pârâtului Baroul Arad avocat Incze Arpad, arată că achiesează la poziția domnului avocat Bogdan Ionescu care a expus pe larg poziția și solicitările pârâtului, precând că este vorba nu de o excludere ci de o încetare a calității de avocat, în baza art.26 din lege, ca urmare a nedemnității.

Mandatarul reclamantului solicită respingerea excepției necompetenței, invocată de pârât, precizând că dacă s-ar admite această excepție înseamnă că s-ar încălca dreptul reclamantului de acces la o instanță, dacă nu are prevăzută calea contenciosului, are prevăzută calea dreptului comun.

Instanța, dat fiind că este vorba de o ordonanță președințială, apreciază că Tribunalul Arad - Secția I Civilă, este competent să judece prezenta cauză și respinge excepția necompetenței invocată de pârât, pentru motivele ce vor fi expuse în considerentele hotărârii.

Reprezentantul pârâtului avocat Bogdan Ionescu susține și excepția inadmisibilității cererii formulate de reclamant precizând că a depus practică unanimă a Înaltei Curți și a Instanței Interioare, invocând dispozițiile art. 14 și art.15 din Legea nr.554/2004, făcând referire la motivele expuse pe larg în notele de ședință depuse la dosar și la cele 3 condiții imperative impuse de lege, care trebuie îndeplinite și în speță nu sunt, existența unui caz bine justificat, necesitatea prevenirii unei pagube iminente și declanșarea procedurii administrative prealabile (condiție de ordin procedural), care nici măcar nu s-a făcut.

Mandatarul reclamantului solicită respingerea excepției inadmisibilității, întrucât în speță nu este vorba de un act administrativ, această procedură prealabilă nu există.

Instanța apreciază că nici această excepție respectiv a inadmisibilității nu poate să fie susținută și urmează a o respinge pentru motivele ce vor fi expuse în considerentele hotărârii.

Nefiind formulate alte cereri, ori necesare probe, instanța apreciind cererea de ordonanță președințială în stare de soluționare, acordă cuvântul în fond.

Mandatarul reclamantului depune la dosar dovada că decizia Î.C.C.J. - Secția Penală a fost comunicată doar în data de 4 februarie 2016, deși precizează că în conținutul deciziei a cărei suspendare se solicită reclamantul a fost acuzat că nu a prezentat-o.

Mandatarul reclamantului solicită admiterea cererii de ordonanță președințială, respectiv ca prin hotărâre judecătorească să se dispună obligarea pârâtului la suspendarea Deciziei nr.11 din 19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad, pe cale de consecință, păstrarea calității de avocat și menținerea sa în tabloul avocaților, până la soluționarea definitivă a căilor de atac legale, respectiv, Contestația la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România și a eventualelor acțiuni în instanța competentă, precizând că doar ieri la data de 04 februarie 2016 i-a fost comunicat și extras din procesul verbal din ședința Consiliului Baroului Arad din data de 19 ianuarie 2016.

Mandatarul reclamantului reiterează în susținerea cererii de ordonanță președințială, motivele expuse și în cererea introductivă, expunând verbal istoricul litigiului și făcând referire la *aparența de drept*, (discriminarea reclamantului, încălcarea dreptului reclamantului la apărare și faptul că decizia emisă de pârât este nemotivată), *neprejudicierea fondului* și *caracterul urgent*, precizând că în speță se încălcă principiul neaplicării a două pedepse.

Reclamantul personal în susținerea cererii, face referire la *aparența de drept*, indicând spețe similare, care deși au fost prezentate pârâtului, nici măcar nu au fost analizate și la reaua credință a pârâtului.

Reprezentantul pârâtului Baroul Arad avocat Bogdan Ionescu solicită respingerea în integralitate a cererii de ordonanță președințială pentru motivele expuse în notele de ședință la invocarea excepției inadmisibilității, concluzii pe care le reiterează și verbal, susținând că

suntem în prezența unui act administrativ, care se bucură de prezumția de legalitate, veridicitate și autenticitate, iar suspendarea acestuia pe calea ordonanței președințiale este inadmisibilă. În cazul, în care nu este vorba de un act administrativ, ar fi o inadmisibilitate și mai mare, decât inadmisibilitatea pe calea de ordonanță președințială, respectiv a se dispune obligarea emitentului actului să suspende acel act.

Reprezentantul pârâtului Baroul Arad avocat Incze Arpad achiesează la concluziile puse de domnul avocat Bogdan Ionescu.

TRIBUNALUL

Prin cererea înregistrată la această instanță, la data de 01 februarie 2016, reclamantul Coțofană Gheorghe a solicitat pe calea ordonanței președințiale, în contradictoriu cu pârâtul Baroul Arad, ca prin hotărâre judecătorească să se dispună obligarea pârâtului la suspendarea Deciziei (- executorii - conform art. 26 alin. 7 din Statutul profesiei de avocat) nr.11 din 19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad, pe cale de consecință, păstrarea calității de avocat și menținerea sa în tabloul avocaților, până la soluționarea definitivă a căilor de atac legale, respectiv, Contestația la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România și a eventualelor acțiuni în instanța competentă, invocându-se în drept dispozițiile art. 996 c.pr.civ.

În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul arată că prin Decizia nr. 11 din 19 ianuarie 2016, care i-a fost comunicată în data de 27 ianuarie 2016, Consiliul Baroului Arad s-a pronunțat pentru încetarea calității sale de avocat "începând cu data prezentei decizii" și radierea sa din tabloul avocaților. În contra celor reținute prin decizia sus menționată, reclamantul arată că, fie din superficialitate, fie din alte cauze necunoscute de el, decizia stă vădit în antecamera relei-credințe, întrucât personal a adus la cunoștința membrilor Consiliului Baroului Arad, prin memoriul înregistrat la Baroul Arad sub nr. 222 din 04 iunie 2015, că la data de 27 mai 2015 Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție i-a respins apelul formulat împotriva Sentinței penale nr. 339/F din 08 octombrie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 7180/2/2013 (3576/2013) de către Secția Penală a Curții de apel București, cu precizarea că la data Hotărârii nr. 190 din 27 mai 2015 a ICCJ nu era motivată și comunicată, având la dispoziție doar minuta așa cum este ea publicată pe site-ul ÎCCJ, întrucât Consiliul Baroului Arad urma a analiza și aprecia susținerile reclamantului că nu se află într-o stare de nedemnitate profesională, în sensul art.14 din Lege, după ce ar fi avut cele două hotărâri judecătorești, examinând situația de fapt, înscrisurile pe care le-ar fi depus în susținerea poziției sale, audierea sa nemijlocită și a apărătorilor sale.

Reclamantul susține că a formulat în mod expres cererea de a fi înștiințat de data la care va fi stabilită ședința Consiliului Baroului Arad, convocarea și audierea sa, informând de faptul că va fi și asistat conform prevederilor legale. În raport de prevederile art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, la care a făcut anterior referire, este atribuția Consiliului Baroului, în aprecierea incidenței art. 14 din Lege, să analizeze prin prisma normelor de drept în vigoare, nu hotărârea în sine, ci fapta care a atras răspunderea penală, pentru a verifica dacă respectiva faptă poate fi considerată ca aducând atingere - prin ea însăși - prestigiului profesiei de avocat. În raport de art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, precum și în raport de formularea concretă a art. 14 din Legea nr. 51/1995, simpla existență a unei hotărâri judecătorești de condamnare nu este suficientă prin ea însăși pentru a determina starea de nedemnitate profesională. Revine organului competent - consiliul baroului - atribuția de a aprecia în ce măsură fapta pentru care avocatul a fost condamnat, este de natură a aduce atingere prestigiului profesiei.

Reclamantul face referire la cazuri similare, *exempli gratia* av. Călinescu Nicolae, av. Pavel Cosmin din Baroul București (Ds. 13246/2/2003, 332/1/2004 - art. 257 Cp.), av. Borza Remus Adrian - Baroul București, Hotărârea nr. 50/2015 a ÎCCJ, av. Costiniu Florin - Baroul București, Hotărârea nr. 877/2012 a ÎCCJ Hotărârea nr. 86/2013 a ICCJ - Completul de 5 judecători, av. Boștină Doru Cătălin - ref. Decizia 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București - decizie menținută și de instanțele judecătorești, av. Tiba Mircea - Baroul Bihor, av. Horia Chivari - Baroul Bihor, av. Scutea Doina - Baroul Alba, av. Bernic Alexandru Tudor - Baroul Iași, av. Baltag Toni Cristian - Baroul Iași (suspendat deși pedeapsa este cu executare)., cu toții menținuți în profesie, Consiliile barourilor au decis că: atingerea adusă prestigiului profesiei

reprezintă o împrejurare de fapt, analizată ca atare în raport de circumstanțele concrete ale speței și de legătura existentă între fapta săvârșită și activitatea profesională a avocatului. De asemenea, nu se poate considera că o asemenea justă apreciere, este *eo ipso* nelegală întrucât "ignoră o hotărâre de condamnare". A admite o asemenea teză echivalează cu a îngădui că sancțiunea excluderii operează de drept în cazul pronunțării unei hotărâri judecătorești de condamnare, ceea ce contravine flagrant atât principiului respectării dreptului la apărare, cât și prevederilor clare și nesusceptibile de interpretare ale art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat. În fapt, excluderea unui avocat are în vedere un singur criteriu, dacă se constată că prezența lui în barou ar aduce un prejudiciu de imagine profesiei. Urma ca la data ce va fi fost stabilită pentru analiză, după ce reclamantul va fi fost în măsură să depună și hotărârea motivată a ICCJ, să depună și un memoriu informativ complet (în ceea ce privește situația de fapt, cât și cea de drept) însoțit de toate documentele ce susțin și dovedesc dincolo de orice dubiu rezonabil corectitudinea poziției. În aceea fază, la 04 iunie 2015, a atașat Sentința penală nr. 339/F din 08 octombrie 2015 pronunțată de Curtea de apel București în dosarul nr. 7180/2/2013, din dispozitivul căreia se putea constata că nu i-a fost interzis dreptul la exercitarea profesiei.

Reclamantul susține că decizia a cărei suspendare o cere pe calea prezentei ordonanței președințiale a fost dată, în principal, cu încălcarea dreptului său la apărare. De asemenea, această decizie reține în fals stări de fapt neconforme cu realitatea și nu este motivată, toate acestea atrăgând nulitatea sa.

În ce privește condițiile de admisibilitate ale ordonanței președințiale reclamantul arată că există aparența de drept în favoarea sa ca reclamant. Astfel, reținerea în fals a unor stări de fapt neconforme cu realitatea, nerespectarea procedurilor legale de soluționare, nemotivarea și încălcarea dreptului său la apărare, sunt elemente de fapt și de drept care atrag nulitatea deciziei. Consiliul Baroului Arad reține, în pagina 1, paragraful 2 că a fost sesizat de către Curtea de Apel București, prin adresa nr. 226/09.06.2015 când în realitate a fost sesizat de către reclamant prin adresa nr. 222 din 04.06.2015, atașată cererii de chemare în judecată, în copie conformă cu originalul, în îndeplinirea obligațiilor prevăzute de art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat. Mai reține că reclamantul nu și-a îndeplinit obligația de a prezenta Consiliului Decizia nr. 190/27 mai 2015 motivată, ori, aceasta nu i-a fost comunicată nici la data formulării cererii de ordonanță președințială, deși a făcut demersuri pentru comunicarea acesteia (a formulat inclusiv un recurs în casație deși termenul de 30 de zile curge la comunicarea hotărârii motivate, a solicitat Î.C.C.J. comunicarea acesteia în scris deși conform art. 407 alin. 1) Cod procedură penală aceasta se comunică din oficiu.

Prin Decizia nr. 11/19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad reclamantul susține că adevărul a fost denaturat astfel încât să pară că el este de rea-credință, să se acrediteze ideea unei conduite reprobabile, deși nici un moment nu a făcut altceva decât să respecte ad-literam Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat. De asemenea, diferența de tratament aplicată lui față de alți colegi (exemplificările enumerate mai sus - și probate prin înscrisurile atașate acțiunii), duce la evidența de netăgăduit că decizia a cărei suspendare se cere nu s-a bazat pe nici o justificare obiectivă și rezonabilă, încălcând astfel și art. 14 din Convenția CEDO coroborat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 (făcându-se trimitere aici și la cauza Beian împotriva României (nr. 1) din 06.12.2007 - paragrafele 53, 64 și 65).

Reclamantul susține că cel mai important și șocant din partea unor consilieri ai Baroului, demnitari, este încălcarea dreptului său la apărare, prevăzut de art. 24 din Constituție, art. 13 din Codul de procedură civilă și art. 6 din CEDO, întrucât, în ședința din data de 23 iulie 2015 s-a dispus amânarea analizei pe fond până după motivarea Deciziei nr. 190/27 mai 2015 a Î.C.C.J. (depunându-se în acest sens înregistrarea ședinței din data de 23 iulie 2015). Tot în aceea ședință s-a dispus, din ordinul Decanului Baroului Arad, înregistrarea ședinței respective și a următoarelor, cu motivarea că acest lucru este necesar pentru întocmirea procesului-verbal al ședinței. În aceea ședință s-a ajuns la concluzia că procedura analizării dacă a intervenit sau nu nedemnitarea ca urmare a pronunțării unei sentințe penale de condamnare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă și, ca urmare, se aplică regulile de la judecata procesului civil.

Reclamantul arată că a fost exclus în urma ședinței din data de 19 ianuarie 2016, ședință despre care nu a știut că va avea loc, nici el și nici avocații sau mandatarul său nefiind convocați,

încălcându-se astfel dreptul său la apărare, mandatarul său fiind împiedicat să-și exercite mandatul, iar avocații săi, av. Gheorghe Mateuț și av. Valentin Farcaș, fiind împiedicați să-și exercite profesia, în contra dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 51/1995, deși consilierii Baroului, prin vocea Decanului, au precizat că procedura se completează cu regulile Codului de procedură civilă, au încălcat dispozițiile acestuia, exempli gratia, pe lângă încălcarea dreptului la apărare și dispozițiile privind recuzarea. Deși s-a dispus înregistrarea ședințelor, tocmai pentru a se putea încheia procesul-verbal, apreciind că fiind vitală consemnarea exactă a susținerilor, tocmai pentru că orice susținere are relevanță, inexplicabil, ședința din 19 ianuarie 2016, despre care reclamantul susține că nu știa că va avea loc, nu a fost înregistrată. Mai mult decât atât, pe data de 29 ianuarie 2019, ulterior și redactării Deciziei nr. 11/19.01.2016, comunicată reclamantului la data de 27.01.2016, respectivul proces-verbal nu era încheiat (se depune în acest sens copia adreselor eliberate de Baroul Arad, respectiv două adrese f.n. din 29 ianuarie 2016).

Reclamantul susține că, decizia contestată este nemotivată, contrar dispozițiilor art. 26 alin. 5) din Statutul profesiei de avocat, întreaga motivare rezumându-se la, *"cu motivarea că avocatul Coțofană a fost condamnat definitiv printr-o hotărâre judecătorească la pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, de natură să aducă atingere prestigiului profesiei, precum și art.27 lit. d) din Legea nr. 51/1995 și art. 26 alin. 4) și 58 alin. 1) lit. d) din Statutul profesiei de avocat"*, în rest fiind copiate pur și simplu pasaje din Sentința penală nr. 339/F/08.10.2014, singurul aport al Consiliului Baroului Arad fiind sublinierea acestora.

Reclamantul precizează că măsura solicitată pe calea prezentei acțiuni, este o măsură provizorie, până la soluționarea definitivă a căilor de atac legale, respectiv, Contestația la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România și eventualelor acțiuni în instanța competentă. Reiese cu claritate din motivarea, probarea și cerința acțiunii că este îndeplinită măsura neprejudicării fondului, astfel cum se stipulează în art. 996 alin. (1) din C.proc.civ.

În ce privește urgența, reclamantul arată că, fără suspendarea deciziei s-ar crea prejudicii importante și de neacoperit, atât în seama sa, cât și în detrimentul formelor de exercitare ale profesiei pe care le deține sau din care face parte, respectiv, Cabinetul de avocat Coțofană Gheorghe și Societatea civilă profesională cu răspundere limitată "Dr. Coțofană, Cojan și Asociații". Aceste forme de exercitare au în derulare diferite contracte și litigii, altele decât cele derivate din activitatea avocațială, a căror neîndeplinire și soluționare creează prejudicii atât pentru acestea cât și pentru terți și nu în ultimul rând ar avea de suferit și clientela prin neîndeplinirea activităților avocațiale angajate, iar prin încetarea calității de avocat încetează și formele de exercitare a profesiei.

În ședința publică din 05 februarie 2016, pârâtul Baroul Arad a depus note de ședință prin care a invocat excepția de necompetență materială, teritorială și funcțională a Tribunalului Arad - Secția I Civilă și excepția inadmisibilității.

În motivarea poziției sale, expuse prin notele de ședință pârâtul arată că invocă excepția de necompetenței materială, teritoriale și funcționale a Tribunalului Arad - Secția I Civilă întrucât în esență, prin prezentul demers procesual reclamantul urmărește (pe cale de ordonanță președințială) suspendarea unui act administrativ, respectiv a deciziei nr. 11 din 19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad și fiind evident sub auspiciile unui contencios administrativ, care a constituit obiect de reglementare al unor reguli speciale, derogatorii de la dreptul comun, devin incidente cel puțin dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ. O cerere de suspendare a unui anumit act administrativ se soluționează, obligatoriu, de aceleași instanțe competente să soluționeze și acțiunea în anulare a respectivului act administrativ. Suspendarea executării actului administrativ este strâns legată de "pipăirea" fondului care vizează anularea actului administrativ, astfel că nu se pot soluționa cererea de suspendare și cererea de anulare a aceluiași act administrative de către instanțe diferite, inclusiv pentru rațiuni care vizează judecarea unitară a întregului litigiu. Coroborând inclusiv cu dispozițiile art. 26 alin. (6) din Statutul profesiei de avocat, în prezenta pricină în primă instanță, este de competență Curtea de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, hotărârea acestei instanțe fiind supusă ulterior recursului la Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Pârâtul invocă și excepția inadmisibilității și solicită respingerea cererii reclamantului, arătând că, în mod inechivoc, astfel cum rezultă din motivarea în fapt și în drept a cererii sale,

reclamantul solicită suspendarea unui act administrativ pe cale de ordonanță președințială, solicitare care este *ab initio* inadmisibilă și trebuie respinsă ca atare.

În susținerea acestui punct de vedere pârâtul invocă practica unanimă a ÎCCJ, existând unanimitate până și în rândul instanțelor inferioare, precizând că își însușește argumentele ÎCCJ - SCAF - decizia nr. 4623/08.11.2012- care prevăd că : în raport de obiectul cererii de ordonanță președințială formulată, Înalta Curte reține că în mod judicios prima instanță a reținut că este întemeiată excepția de inadmisibilitate a cererii, invocată de pârât, în raport de caracterul special al dispozițiilor art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004, dispoziții cu rang prioritar de aplicare în raport cu prevederile cu caracter general cuprinse în art. 581 C. proc. civ. În acest sens, practica constantă a Înaltei Curți a arătat că, în materia contenciosului administrativ, este inadmisibilă cererea de ordonanță președințială ce vizează cererile de suspendare a executării actului administrativ, justificat de existența unei reglementări cu caracter derogatoriu în această materie (art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004) ceea ce obligă la urmarea procedurii reglementate prin acest act normativ și nu a celei de drept comun, prevăzută în Codul de procedură civilă (...). Dar, în condițiile în care în cadrul raporturilor de autoritate dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate, pe de altă parte legea specială a reglementat procedura suspendării executării actului administrativ atacat, suspendarea aceluiași act administrativ pe calea altei proceduri speciale, a ordonanței președințiale, reglementate de Codul de procedură civilă nu se mai poate dispune, această din urmă procedură fiind incompatibilă cu procedura reglementată de Legea nr. 554/2004.

Pârâtul face referire și la ICO - SCAF - decizia nr. 784/18.02.2014, arătând că în acord cu această practică, instanța de fond a apreciat în mod corect că dispozițiile C. proc. civ. referitoare la procedura ordonanței președințiale nu sunt aplicabile într-un litigiu de contencios administrativ, prin care se urmărește suspendarea efectelor unui act administrativ. Condițiile și cazurile în care poate fi dispusă suspendarea executării unui act administrativ sunt prevăzute expres în cuprinsul art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004, care, fiind o lege specială, este derogatorie de la dreptul comun (...). Cum, în această materie, așa cum s-a arătat, există norme derogatorii de la dreptul comun, cererea de suspendare a executării unui act administrativ nu poate fi soluționată într-o altă procedură judiciară decât cea reglementată în Legea nr. 554/2004, ca lege aplicabilă pentru fondul pricinii.

Pârâtul susține că simple și convingătoare sunt inclusiv considerentele Curții de Apel Cluj - decizia nr. 3456 din 03.05.2012 , care apreciază că, de asemenea, suspendarea actului administrativ este prevăzută de art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004, care stabilește și condițiile în care se poate dispune suspendarea unui act administrativ. Cererea de ordonanță președințială nu poate să se substituie prevederilor exprese reglementate de legea specială, putând privi doar aspectele nereglementate de acestea. Astfel, ordonanța președințială este inadmisibilă dacă are ca obiect suspendarea actului administrativ având în vedere dispozițiile speciale existente în materia suspendării reglementate de art. 14 și 15 din Legea 554/2004 și s-a admis excepția inadmisibilității cu consecința respingerii ca inadmisibilă a cererii de ordonanță președințială.

Pârâtul mai arată că suspendarea actului administrativ pe cale de ordonanță președințială este inadmisibilă fie că reclamantul a solicitat ca instanța efectiv să suspende respectivul act administrativ, fie că instanța să oblige autoritatea publică la suspendarea actului, așa cum, chiar cu un grad și mai mare de inadmisibilitate s-a solicitat acum de către reclamant. Oricum, ceea ce importă este efectul pe care reclamantul dorește să-l atingă, direct sau indirect, anume suspendarea unui act administrativ pe cale de ordonanță președințială - completamente inadmisibil. Suspendarea actului administrativ putea fi solicitată doar urmând procedura și îndeplinind condițiile imperative impuse prin dispozițiile art. 14 și/sau art. 15 din Legea nr. 554/2004, aceste condiții fiind : existența unui caz bine justificat; necesitatea prevenirii unei pagube iminente și declanșarea procedurii administrative prealabile - condiție de ordin procedural, însă, nici acestea îndeplinite. Se arată că reclamantul solicită suspendarea unui act administrativ nu doar cu ignorarea condițiilor imperative impuse prin textele normative speciale anterior evocate, - și *a fortiori* "impune" instanței să judece această suspendare sub condițiile de admisibilitate ale ordonanței președințiale reglementată „comun” prin art. 996 NCPC), respectiv prin analiza aparenței în drept, urgenței, vimeinicie și neprejudicării fondului - fundamental inadmisibil, tocmai datorită încercării de eludare a unor dispozițiile legale imperative, inclusiv prin antamarea principiului *specialia generalibus*

derogant. În speță, nu se impune analizarea dacă sunt îndeplinite sau nu condițiile de admisibilitate ale ordonanței președințiale pentru suspendarea actului administrativ, o atare aprofundare fiind nu doar inadmisibilă sub aspect legal, dar și absurdă, o *contradictio in terminis*. Suspendarea unui act administrativ poate fi analizată, sub aspect de drept material și procesual, doar/exclusiv în baza art. 14 și/sau art. 15 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Pentru a nu exista nici cel mai mic echivoc, pârâtul subliniază, într-o idee generală că, contestă absolut toate acuzațiile, susținerile și argumentele de fapt și de drept ale părții adverse, regăsite în cererea formulată, respectiv cele făcute în scopul de a-și crea/obține o poziție procesuală favorabilă și/sau preeminentă față de cea a pârâtului, iar neoferirea unui răspuns la o anumită teză a reclamantului nu reprezintă achiesare la aceasta. Decizia în discuție - act administrativ a cărui suspendare se solicită, nu doar că se bucură de prezumția de legalitate, dar și este astfel, adică perfect legal, fiind încheiată cu respectarea deplină a tuturor condițiilor de formă și fond pretinse prin lege.

În fine, în lumina tuturor considerentelor mai sus expuse, pârâtul solicită admiterea excepției de necompetență invocată, declinând cauza în mod corespunzător către Curtea de Apel Timișoara -Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, iar *in extremis*, dacă se va constata propria competență se solicită respingeri cererii de ordonanță președințială formulată ca inadmisibilă.

Tot în ședința publică din 5 februarie 2016, reclamantul depune la dosar Note scrise, privitoare la excepția necompetenței invocată de pârât, arătând că solicită respingerea acestei excepții ca neîntemeiată întrucât potrivit art.88. alin (4) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat: "împotriva hotărârilor pronunțate potrivit alin. (2) și (3) partea interesată poate formula contestație la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București." Hotărârile prevăzute la aliniatul (4) din același articol sunt: "art. 88 (2) În cadrul U.N.B.R. este organizată și funcționează Comisia centrală de disciplină, care judecă: a) ca instanță de fond, în complet de 3 membri, abaterile săvârșite de membrii Consiliului U.N.B.R. și de decanii barourilor) în contestație, în complet de 5 membri, potrivit prevederilor statutului profesiei." ; "art. 88 (3) Recursul declarat împotriva deciziei disciplinare a Comisiei centrale de disciplină, ca instanță de fond, este judecat de Consiliul U.N.B.R. constituit ca instanță disciplinară în plenul său, în afară de persoana implicată în cauză."

Reclamantul arată că, mai mult, aliniatul (5) din art. 88 ne trimite și la prevederile Codului de procedură civilă, care prevede "(5) Procedura judecării abaterilor disciplinare este stabilită în statutul profesiei și se completează cu prevederile Codului de procedură civilă."

În fapt, legea specială, respectiv Legea nr. 51/1995 prevede în mod expres actele care vor fi atacate în contencios administrativ, conform alin. (4) al art. 88. Față de principiile *tibi lex non distinguit nec nos distinguere debemus* și *specialibus derogant generalibus*, este de natura evidenței că legiuitorul a prevăzut în legea specială expres și limitativ actele emise de către organisme din cadrul UNBR care pot fi atacate în contencios administrativ. Pe cale de consecință deciziile Consiliului Baroului, văzând și prevederile alin. (5) ale art. 88 din Legea nr. 51/1995 pot fi atacate pe calea dreptului comun, conform prevederilor Codului de procedură civilă. Astfel, Decizia Consiliului Baroului nu este un act administrativ în înțelesul și reglementarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, care definind semnificația unor termeni, în art. 2 alin. (1) lit. c) prevede: " c) act administrativ - actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice; sunt asimilate actelor administrative, în sensul prezentei legi, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte administrative supuse competenței instanțelor de contencios administrativ;" .Litera b) din același articol definește autoritatea publică astfel: "orice organ de stat sau al unităților administrativ-teritoriale care acționează, în regim de putere publică, pentru satisfacerea unui interes legitim public; sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze

un serviciu public, în regim de putere publică;"

Ori, reclamantul susține că potrivit legii speciale, respectiv, Legea nr.51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat: "art. 50 - (1) Baroul este constituit din toți avocați dintr-un județ sau din municipiul București. Sediul baroului este în orașul de reședință al județului, respectiv în municipiul București. (2) Baroul are personalitate juridică, patrimoniu și buget propriu." Art. 60. prevede : „(1) Uniunea Națională a Barourilor din România - U.N.B.R. este formată din toate Barourile din România și are sediul în capitala țării, municipiul București. (2) U.N.B.R. este persoană juridică de interes public, are patrimoniu și buget propriu."

În fine, reclamantul susține că, este evident că legiuitorul a atribuit prin legea specială statut de utilitate publică (interes) în mod expres Uniunii Naționale a Barourilor din România, nu și barourilor, condiții în care, susținerea că ne aflăm în prezența unui act administrativ care ar trebui atacat în contencios administrativ este neîntemeiată, legea fiind foarte clară. Și dacă, *per absurdum*, s-ar opera cu ipoteza că ar fi admisibilă o acțiune în contencios administrativ de suspendare a actului, suntem în conformitate cu prevederile Legii nr. 51/1995, în faza jurisdicțională de atacare a Deciziei Consiliului Baroului prin contestație la Consiliul UNBR, astfel că potrivit principiului *electa una via* reclamantul este îndreptățit și întemeiat legal pentru formularea ordonanței președințiale în temeiul prevederilor art. 997 și următoarele Cod procedură civilă.

Cu privire la excepțiile invocate de către pârâul Baroul Arad, respectiv cea de necompetență materială, teritorială și funcțională a Tribunalului Arad – Secția I civilă și cea de inadmisibilitate, acestea au fost respinse pentru următoarele considerente:

Așa cum rezultă din dispozitivul deciziei atacate, respectiv nr. 11/19 ianuarie 2016 emisă de Baroul Arad, aceasta poate fi atacată în termen de 15 zile la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România cu sediul în municipiul București.

După soluționarea și de către UNBR în situația contestării deciziei Baroului, petentul se poate adresa Curții de Apel București – Secția de contencios Administrativ și Fiscal. Aceste demersuri chiar în pofida acordării de termene scurte pot fi apreciate ca având o durată de timp semnificativă pentru partea interesată, care practic nu mai poate exercita profesia până la finalizarea demersului litigios.

Ori, indiferent de soluția finală, îngrădirea acestui drept nu pare justificată, indiferent de aspectele de fond ce nu fac obiectul prezentului proces.

De asemenea, Baroul de avocați reprezintă o formă de asociere a unor persoane care exercită o profesie liberă în condițiile legii, și nu exercită o activitate de natura celei care implică autoritatea statului. Ori actele emise de barou, în mod cert au un caracter administrativ așa cum pot fi apreciate orice acte de uz intern și a societăților private care însă nu atrag condițiile unui act administrativ conform art. 2 al.1 din Legea nr. 554/2004, care definește actul administrativ ca emis de o autoritate publică în regim de putere publică. Față de această lege, baroul ca structură colegială nu emite în mod corect astfel de acte.

În atare situație, dat fiind și competența de soluționare a contestației în favoarea U.N.B.R., este cert că este vorba de despre acte cu caracter intern care produc consecințe juridice și care pot fi atacate la un moment dat pe calea contenciosului administrativ.

Față de aceste considerente, Tribunalul apreciază că într-o astfel de situație, o atare cerere nu este inadmisibilă, accesul la justiție neputând fi îngrădit, iar o cererea de ordonanță președințială nu are ca obiect suspendarea unui act administrativ de natura celor prevăzute de Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ.

Astfel fiind, excepțiile invocate urmează a fi respinse.

În privința condițiilor impuse de art.997 c.pr.civ. se apreciază că, în favoarea reclamantului există aparența de drept, acesta aflându-se într-o situație care permite stingerea litigiului încă în aceste faze care nu depășesc granițele competenței U.N.B.R., Tribunalul neputând anticipa o astfel de soluție care vizează strict chestiuni de fond .

De asemenea, situația grabnică este evidentă, reclamantului încetându-i-se calitatea de avocat de îndată, ceea ce atrage consecințe imediate pe toate planurile existenței sale sociale.

Mai mult, nu rezultă că există o altă cale pentru protejarea cel puțin provizorie a intereselor sale.

În consecință, apreciind îndeplinite condițiile art. 997 c.pr.civ. , instanța va admite

cererea de ordonanță președințială a reclamantului Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâțul Baroul Arad și va dispune ca pârâțul Baroul Arad să suspende Decizia nr.11/19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad cu toate consecințele acesteia privind menținerea calității de avocat a reclamantului și în tabloul de avocați până la soluționarea definitivă a litigiului dintre părți.

Văzând că nu se pune problema cheltuielilor de judecată ,

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
ORDONĂ,

Respinge excepțiile invocate de pârâta Baroul Arad.

Admite cererea de ordonanță președințială a reclamantului Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâțul Baroul Arad.

Dispune ca pârâțul Baroul Arad să suspende Decizia nr.11/19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad cu toate consecințele acesteia privind menținerea calității de avocat a reclamantului și în tabloul de avocați până la soluționarea definitivă a litigiului dintre părți.

Fără cheltuieli de judecată.

Provizorie și executorie.

Cu apel în 5 zile de la pronunțare.

Pronunțată în ședință publică azi 5 februarie 2016

Președinte
Horea Oprean

Grefier
Voichița Mogoș

Se comunică :

- reclamantului Coțofană Gheorghe domiciliat în Curtici ,str.Vasile Goldiș,nr.5,jud.Arad
- pârâțului Baroul Arad cu sediul în Arad,str. Ion Andreescu ,nr.3, ap.3 , jud.Arad

Red.H.O.

Tehnored.V.M.

4 ex/2 com/08.02.2016

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
P-TA TEPEȘ VODA NR. 2
TIMIȘOARA
SECȚIA I CIVILĂ

Destinatar:
BAROUL ARAD
Arad, str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 435/108/2016

Materia: Civil

Stadiul procesual al dosarului: Apel

Obiectul dosarului: ordonanță președințială

Complet: a 4

COMUNICARE HOTĂRÂRE CIVILĂ

NR. 38/2016 DIN DATA DE 04 Martie 2016

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 38/2016, pronunțată la data de 04 Martie 2016, de către CURTEA DE APEL TIMIȘOARA SECȚIA I CIVILĂ.

Notă: Pentru a vizualiza unele documente din dosar, accesați www.curteapeltimisoara.ro secțiunea Dosare și folosiți parola: 7416eedf. Aveți obligația de a nu divulga parola altor persoane.

L.S. PRESEDINTE
(stampila)

I.P. 09.03.2016 10:27:50

DECIZIA CIVILĂ NR. 38
Ședința publică din 4 martie 2016

PREȘEDINTE: MARIA LĂPĂDAT
JUDECĂTOR: CLAUDIA ROHNEAN
GREFIER: IOANA PASCU

S-a luat în examinare apelul declarat de pârâtul Baroul Arad împotriva ordonanței nr. 94 din 5.02.2016 pronunțată de Tribunalul Arad - Secția I Civilă în dosar nr. 435/108/2016, în contradictoriu cu reclamantul Coțofană Gheorghe, având ca obiect ordonanță președințială.

La apelul nominal făcut în ședința publică, s-a prezentat personal reclamantul intimat Coțofană Gheorghe, asistat de mandatar judecător Coțofană Lavinia Nicoleta, și pentru pârâtul apelant Baroul Arad, av. Ionescu Bogdan.

Procedura legal îndeplinită.

După deschiderea dezbaterilor, s-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință după care, reprezentantul pârâtului apelant a depus la dosar ca practică judiciară două decizii ale Curții Constituționale, respectiv, decizia nr. 236/4.03.2008 și decizia nr. 72/11.02.2014, arătând că își însușesc considerentele acestor decizii.

Reclamantul intimat a depus la dosar Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și Statutul profesiei de avocat.

Nemaifiind alte cereri de formulat sau probe de administrat, instanța constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul asupra apelului.

Reprezentantul pârâtului apelant a solicitat admiterea apelului și anularea ordonanței atacate, cu consecința trimiterii cauzei spre judecare instanței competente, respectiv Curtea de Apel Timișoara – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, iar în situația în care s-ar aprecia că prezenta cauză are natură civilă, instanța competentă ar fi judecătoria, iar nu tribunalul.

De asemenea, mai arată că barourile sunt persoane juridice de interes public, cu patrimoniu și buget propriu, iar, deciziile, hotărârile emise de acestea, sunt supuse instanței de contencios administrativ și fiscal.

A solicitat obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată, reprezentând taxa judiciară de timbru.

Reclamantul intimat a solicitat respingerea apelului și menținerea ordonanței atacate ca temeinică și legală, cu motivarea că în ceea ce privește excepția de neкомпetență aceasta este neîntemeiată, și în mod corect acțiunea a fost înregistrată și soluționată de Tribunalul Arad – Secția I Civilă, invocând în susținerea apărării dispozițiile art. 50 alin. 2 și art. 60 alin. 2 din Legea nr. 51/1995, precum și art. 88 alin. 4 din aceeași lege.

De asemenea, a învederat că în raport de dispozițiile art. 2 din Legea nr. 554/2004, barourile nu sunt persoane juridice de interes public, această calitate o are doar U.N.B.R.

Mandatarul reclamantului a învederat că deciziile depuse ca jurisprudență de către apelant au în vedere hotărârile U.N.B.R și nu deciziile date de consiliile barourilor.

A învederat de asemenea că împotriva deciziei ce face obiectul litigiului a înregistrat la U.N.B.R contestație, nesoluționată până la data prezentei.

Referitor la condițiile de admisibilitate a ordonanței dedusă judecății, a învederat că acesta întrunește cele trei condiții prevăzute de lege, astfel că tribunalul a pronunțat o hotărâre cu respectarea legii, fără cheltuieli de judecată.

CURTEA,

Deliberând asupra apelului constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la această instanță, la data de 01 februarie 2016, reclamantul Coțofană Gheorghe a solicitat pe calea ordonanței președințiale, în contradictoriu cu pârâtul Baroul Arad, ca prin hotărâre judecătorească să se dispună obligarea pârâtului la suspendarea Deciziei (- executorii - conform art. 26 alin. 7 din Statutul profesiei de avocat) nr.11 din 19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad, pe cale de consecință, păstrarea calității de avocat și menținerea sa în tabloul avocaților, până la soluționarea definitivă a căilor de atac legale, respectiv, Contestația la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România și a eventualelor acțiuni în instanța competentă.

În motivare, a arătat în esență că prin Decizia nr. 11 din 19 ianuarie 2016, care i-a fost comunicată în data de 27 ianuarie 2016, Consiliul Baroului Arad s-a pronunțat pentru încetarea calității sale de avocat "începând cu data prezentei decizii" și radierea sa din tabloul avocaților.

A învederat că personal a adus la cunoștința membrilor Consiliului Baroului Arad, prin memoriul înregistrat la Baroul Arad sub nr. 222 din 04 iunie 2015, că la data de 27 mai 2015 Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție i-a respins apelul formulat împotriva Sentinței penale nr. 339/F din 08 octombrie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 7180/2/2013 (3576/2013) de către Secția Penală a Curții de apel București, cu precizarea că la data prezentei, Hotărârea nr. 190 din 27 mai 2015 a ICCJ nu era motivată și comunicată, având la dispoziție doar minuta așa cum este ea publicată pe site-ul ÎCCJ, Consiliul Baroului Arad urmând a analiza și aprecia susținerile reclamantului că nu se află într-o stare de nedemnitate profesională, în sensul art.14 din Lege, după ce ar fi avut cele două hotărâri judecătorești.

Reclamantul a susținut că a formulat în mod expres cererea de a fi înștiințat de data la care va fi stabilită ședința Consiliului Baroului Arad, convocarea și audierea sa, întrucât în raport de prevederile art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, este atribuția Consiliului Baroului, să analizeze prin prisma normelor de drept în vigoare, nu hotărârea în sine, ci fapta care a atras răspunderea penală, pentru a verifica dacă respectiva faptă poate fi considerată ca aducând atingere - prin ea însăși - prestigiului profesiei de avocat.

Reclamantul a făcut referire la cazuri similare, exemplu: av. Călinescu Nicolae, av. Pavel Cosmin din Baroul București (Ds. 13246/2/2003, 332/1/2004 - art. 257 Cp.), av. Borza Remus Adrian - Baroul București, Hotărârea nr. 50/2015 a ÎCCJ, av. Costiniu Florin - Baroul București, Hotărârea nr. 877/2012 a ÎCCJ Hotărârea nr. 86/2013 a ICCJ - Completul de 5 judecători, av. Boștină Doru Cătălin - ref. Decizia 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București - decizie menținută și de instanțele judecătorești, av. Tiba Mircea - Baroul Bihor, av. Horia Chivari - Baroul Bihor, av. Scutea Doina - Baroul Alba, av. Bernic Alexandru Tudor - Baroul Iași, av. Baltag Toni Cristian - Baroul Iași (suspendat deși pedeapsa este cu executare), cu toții menținuți în profesie, situații în care Consiliile barourilor au decis că: atingerea adusă prestigiului profesiei reprezintă o împrejurare de fapt, analizată ca atare în raport de circumstanțele concrete ale speței și de legătura existentă între fapta săvârșită și activitatea profesională a avocatului.

Reclamantul susține că decizia a cărei suspendare o cere pe calea prezentei ordonanței președințiale a fost dată, în principal, cu încălcarea dreptului său la apărare, și totodată, învederează că reține în fals stări de fapt neconforme cu realitatea și nu este motivată, aspecte ce atrag nulitatea deciziei.

În ce privește condițiile de admisibilitate ale ordonanței președințiale reclamantul a arătat că există aparența de drept în favoarea sa ca reclamant. Astfel, reținerea în fals a unor stări de fapt neconforme cu realitatea, nerespectarea procedurilor legale de soluționare, nemotivarea și încălcarea dreptului său la apărare, sunt elemente de fapt și de drept care atrag nulitatea deciziei.

Astfel, Consiliul Baroului Arad reține, în pagina 1, paragraful 2 că a fost sesizat de către Curtea de Apel București, prin adresa nr. 226/09.06.2015 când în realitate a fost sesizat de către reclamant prin adresa nr. 222 din 04.06.2015, în îndeplinirea obligațiilor prevăzute de art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat. Mai reține că reclamantul nu și-a îndeplinit obligația de a prezenta Consiliului Decizia nr.190/27 mai 2015 motivată, ori, aceasta nu i-a fost comunicată nici la data formulării cererii de ordonanță președințială, deși a făcut demersuri pentru comunicarea acesteia (a formulat inclusiv un recurs în casație deși termenul de 30 de zile curge de la comunicarea hotărârii motivate, a solicitat Î.C.C.J. comunicarea acesteia în scris cu toate că în conformitate cu art. 407 alin. 1) Cod procedură penală aceasta se comunică din oficiu .

Prin Decizia nr. 11/19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad reclamantul a susținut că adevărul a fost denaturat astfel încât să se acrediteze ideea unei conduite reprobabile, deși nu a făcut altceva decât să respecte Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat.

Or, diferența de tratament aplicată lui față de alți colegi (exemplificările enumerate mai sus - și probate prin înscrisurile atașate acțiunii), duce la evidența de netăgăduit că decizia a cărei suspendare se cere nu s-a bazat pe nici o justificare obiectivă și rezonabilă, încălcând astfel și art. 14 din Convenția CEDO coroborat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 (făcându-se trimitere aici și la cauza Beian împotriva României (nr. 1) din 06.12.2007 - paragrafele 53, 64 și 65).

Reclamantul a susținut că, decizia contestată este nemotivată, contrar dispozițiilor art. 26 alin. 5) din Statutul profesiei de avocat, întreaga motivare rezumându-se la, *"cu motivarea că avocatul Coțofană a fost condamnat definitiv printr-o hotărâre judecătorească la pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, de natură să aducă atingere prestigiului profesiei, precum și art.27 lit. d) din Legea nr. 51/1995 și art. 26 alin. 4) și 58 alin. 1) lit. d) din Statutul profesiei de avocat"*, în rest fiind copiate pur și simplu pasaje din Sentința penală nr. 339/F/08.10.2014, singurul aport al Consiliului Baroului Arad fiind sublinierea acestora.

Reclamantul a precizat că măsura solicitată pe calea prezentei acțiuni, este o măsură provizorie, până la soluționarea definitivă a căilor de atac legale, respectiv, Contestația la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România și eventualelor acțiuni în instanța competentă.

În ce privește urgența, reclamantul a arătat că, fără suspendarea deciziei s-ar crea prejudicii importante persoanei sale cât și în detrimentul formelor de exercitare ale profesiei pe care le deține sau din care face parte, respectiv, Cabinetul de avocat Coțofană Gheorghe și Societatea civilă profesională cu răspundere limitată "Dr. Coțofană, Cojan și Asociații". Aceste forme de exercitare au în derulare diferite contracte și litigii, altele decât cele derivate din activitatea avocațială, a căror neîndeplinire și soluționare creează prejudicii atât pentru acestea cât și pentru terți și nu în ultimul rând ar avea de suferit și clientela prin neîndeplinirea activităților avocațiale angajate, iar prin încetarea calității de avocat încetează și formele de exercitare a profesiei.

În drept invocă art. 996 și urm. Cod pr. civ.

În ședința publică din 05 februarie 2016, pârâul Baroul Arad a depus note de ședință prin care a invocat excepția de neкомпetență materială, teritorială și funcțională a Tribunalului Arad - Secția I Civilă și excepția inadmisibilității, cu motivarea că prin prezentul demers procesual reclamantul urmărește (pe cale de ordonanță președințială)

suspendarea unui act administrativ, respectiv a deciziei nr. 11 din 19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad aflată sub auspiciile unui contencios administrativ, care constituie obiect de reglementare al unor reguli speciale, derogatorii de la dreptul comun, astfel că devin incidente dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, care coroborate cu ale art. 26 (6) din Statutul profesiei de avocat atrag competența în cauză a Curții de Apel Timișoara – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Pârâtul a invocat și excepția inadmisibilității și a solicitat respingerea cererii reclamantului, arătând că, astfel cum rezultă din motivarea în fapt și în drept a cererii sale, reclamantul solicită suspendarea unui act administrativ pe cale de ordonanță președințială, solicitare care este *ab initio* inadmisibilă și trebuie respinsă ca atare.

În susținerea acestui punct de vedere pârâtul invocă practica unanimă a ÎCCJ, existând unanimitate până și în rândul instanțelor inferioare, precizând că își însușește argumentele ÎCCJ – SCAF în deciziile pronunțate de această instanță (ex. decizia nr. 4623/8.11.2012, decizia nr. 784/18.02.2014) și decizia nr. 3456/3.05.2012 a Curții de Apel Cluj.

De asemenea, a învederat că suspendarea actului administrativ pe cale de ordonanță președințială este inadmisibilă și în raport de art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004 dar și ale art. 996 NCPC.

Pârâtul a solicitat admiterea excepției de necompetență invocată, și declinarea cauzei în mod corespunzător către Curtea de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, iar dacă se va constata propria competență, se solicită respingerea cererii de ordonanță președințială formulată ca inadmisibilă.

Tot în ședința publică din 5 februarie 2016, reclamantul a depus la dosar Note scrise, privitoare la excepția necompetenței invocată de pârât, arătând că solicită respingerea acestei excepții ca neîntemeiată invocând art.88. alin (4) și (5) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, conform căroră, procedura judecării abaterilor disciplinare este stabilită în statutul profesiei și se completează cu prevederile Codului de procedură civilă.

Reclamantul a susținut că potrivit legii speciale, respectiv, Legea nr.51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat: art. 50 - (1) prevede că Baroul este constituit din toți avocații dintr-un județ sau din municipiul București. Sediul baroului este în orașul de reședință al județului, respectiv în municipiul București. (2) „Baroul are personalitate juridică, patrimoniu și buget propriu.” Art. 60. prevede: „(1) Uniunea Națională a Barourilor din România - U.N.B.R. este formată din toate Barourile din România și are sediul în capitala țării, municipiul București. (2) U.N.B.R. este persoană juridică de interes public, are patrimoniu și buget propriu.”

A învederat că legiuitorul a atribuit prin legea specială statut de utilitate publică (interes) în mod expres Uniunii Naționale a Barourilor din România, nu și barourilor, condiții în care, susținerea că ne aflăm în prezența unui act administrativ care ar trebui atacat în contencios administrativ este neîntemeiată, și dacă, *per absurdum*, s-ar aprecia că ar fi admisibilă o acțiune în contencios administrativ de suspendare a actului, suntem în conformitate cu prevederile Legii nr. 51/1995, în faza jurisdicțională de atacare a Deciziei Consiliului Baroului prin contestație la Consiliul UNBR, astfel că potrivit principiului *electa una via* este îndreptățit pentru formularea ordonanței președințiale în temeiul prevederilor art. 997 și următoarele Cod procedură civilă.

Prin ordonanța nr. 94/05.02.2016 pronunțată în dosar nr. 435/108/2016, Tribunalul Arad a respins excepțiile invocate de pârâta Baroul Arad.

A admis cererea de ordonanță președințială a reclamantului Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâtul Baroul Arad și a dispus ca pârâtul Baroul Arad să suspende Decizia nr.11/19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad cu toate consecințele acesteia privind

menținerea calității de avocat a reclamantului și în tabloul de avocați până la soluționarea definitivă a litigiului dintre părți, fără cheltuieli de judecată.

Cu privire la excepțiile invocate de către pârâțul Baroul Arad, respectiv cea de neкомпетенță materială, teritorială și funcțională a Tribunalului Arad – Secția I civilă și cea de inadmisibilitate, acestea au fost respinse de tribunal, cu motivarea că așa cum rezultă din dispozitivul deciziei atacate, respectiv nr. 11/19 ianuarie 2016 emisă de Baroul Arad, aceasta poate fi atacată în termen de 15 zile la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România cu sediul în municipiul București.

S-a reținut că după soluționarea și de către UNBR în situația contestării deciziei Baroului, petentul se poate adresa Curții de Apel București – Secția de contencios Administrativ și Fiscal, iar aceste demersuri chiar în pofda acordării de termene scurte pot fi apreciate ca având o durată de timp semnificativă pentru partea interesată, care practic nu mai poate exercita profesia până la finalizarea demersului litigios.

Ori, indiferent de soluția finală, îngrădirea acestui drept nu pare justificată, indiferent de aspectele de fond ce nu fac obiectul prezentului proces.

A reținut că, Baroul de avocați reprezintă o formă de asociere a unor persoane care exercită o profesie liberă în condițiile legii, și nu exercită o activitate de natura celei care implică autoritatea statului, ori actele emise de barou, în mod cert au un caracter administrativ așa cum pot fi apreciate orice acte de uz intern și a societăților private care însă nu atrag condițiile unui act administrativ conform art. 2 al.1 din Legea nr. 554/2004, care definește actul administrativ ca emis de o autoritate publică în regim de putere publică. Față de această lege, baroul ca structură colegială nu emite în mod corect astfel de acte.

În atare situație, dat fiind și competența de soluționare a contestației în favoarea U.N.B.R., în cauză este vorba despre acte cu caracter intern care produc consecințe juridice și care pot fi atacate la un moment dat pe calea contenciosului administrativ.

Față de aceste considerente, Tribunalul a apreciat că într-o astfel de situație, o atare cerere nu este inadmisibilă, accesul la justiție neputând fi îngrădit, iar o cererea de ordonanță președințială nu are ca obiect suspendarea unui act administrativ de natura celor prevăzute de Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ, astfel că excepțiile au fost respinse.

În privința condițiilor impuse de art.997 c.pr.civ. s-a apreciat că, în favoarea reclamantului există aparența de drept, acesta aflându-se într-o situație care permite stingerea litigiului încă în aceste faze care nu depășesc granițele competenței U.N.B.R., Tribunalul neputând anticipa o astfel de soluție care vizează strict chestiuni de fond, iar situația grabnică este evidentă, reclamantului încetându-i-se calitatea de avocat de îndată, ceea ce atrage consecințe imediate pe toate planurile existenței sale sociale, și cum nu rezultă că există o altă cale pentru protejarea cel puțin provizorie a intereselor sale, s-au apreciat îndeplinite condițiile art. 997 c.pr.civ.

Instanța a admis astfel cererea de ordonanță președințială a reclamantului Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâțul Baroul Arad și a dispus ca pârâțul Baroul Arad să suspende Decizia nr.11/19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad cu toate consecințele acesteia privind menținerea calității de avocat a reclamantului și în tabloul de avocați până la soluționarea definitivă a litigiului dintre părți.

În termen, împotriva ordonanței nr. 94/05.02.2016, a declarat apel pârâțul Baroul Arad, care a solicitat admiterea apelului, anularea hotărârii (ordonanței) atacate, și trimiterea cauzei spre judecare instanței competente material, teritorial funcțional, respectiv Curtea de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, iar în situația în care prezentul apel va fi înregistrat și/sau repartizat direct Curții de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, solicită anularea hotărârii (ordonanței) atacate și judecarea în fond, pronunțând o sentință de respingere a cererii reclamantului ca inadmisibilă și/sau ca netemeinică, cu cheltuieli de judecată.

În motivare a arătat că hotărârea atacată este nelegală fiind dată cu încălcarea dispozițiilor legale imperative.

Astfel, decizia Consiliului Baroului Arad (respectiv cea cu nr. 11 din 19 ianuarie 2016) a cărei suspendare se solicită este un act administrativ în accepțiunea Legii nr. 554/2004. Fiind în prezența unui act administrativ căruia i se solicită suspendarea, este vorba de contencios (litigiu) administrativ, litigiu care poate fi soluționat legal doar de către secția de contencios administrativ și fiscal a unei instanțe judecătorești.

În acest sens, arată că suntem în prezența unui act administrativ deoarece Baroul Arad este o persoană juridică de interes public, cu patrimoniu și buget propriu, aspect ce rezultă fără echivoc din economia dispozițiilor art. 60 din Legea 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Uniunea Națională a Barourilor din România este persoană juridică de interes public, la fel ca și barourile, acestea constituindu-se și funcționând numai în cadrul U.N.B.R., potrivit legii și a statutului profesiei. Barourile sunt organizate în fiecare județ și în municipiul București, fiind compuse din toți avocații înscrși pe Tabloul avocaților care își au sediul principal în localitățile aflate în raza teritorială de competență.

Invocă în acest sens, decizia Curții Constituționale nr. 126/10.03.2015 (în vigoare din 20.05.2015), prin care se reține că art. 1 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 recunoaște dreptul oricărei persoane care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Invocă de asemenea, decizia nr. 676/12.02.2013, prin care au fost respinse și acțiunile în contencios administrativ formulate împotriva barourilor.

Arată că în toate cauzele de mai sus instanțele au analizat și în mod unanim au statuat în sensul că dat fiind interesul public pe care Uniunea Națională a Barourilor din România și barourile componente au obligația să îl îndeplinească, prin exercitarea atribuțiilor legate de reglementarea și organizarea avocaturii, ca serviciu public, conform Legii nr. 51/1995, refuzul primirii recurentului-reclamant în profesia de avocat, cu scutire de examen, nu are caracter nejustificat în accepțiunea art. 2 alin. (1) lit. i) și m) din Legea nr. 554/2004.

A învederat și jurisprudența Curții de la Strasbourg, cauzele cauza Buzescu c. României, hotărârea din 24 mai 2005 (definitivă la 24 august 2005) și cauza Bota c. României, decizia de inadmisibilitate din 12.10.2004.

Arată că din statuările Curții Constituționale, ale ICCJ și ale Curții de la Strasbourg), rezultă că U.N.B.R. și Barourile componente (care se constituie și funcționează numai în cadrul U.N.B.R.) sunt persoane juridice de interes public, cu toate consecințele juridice care izvorăsc de aici, astfel, că decizia a cărei suspendare se solicită este un act administrativ în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea 554/2004, este un act administrativ unilateral, individual, de autoritate.

A învederat că Tribunalul Arad a evocat trunchiat dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea 554/2004, fără a observa că sunt asimilate autorităților publice, în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care, potrivit legii au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public în regim de putere publică, or, inclusiv în doctrină s-a afirmat că: "legea contenciosului administrativ asimilează autorităților publice persoanele juridice private care, potrivit legii, au obținut statut de utilitate publică sau care sunt autorizate să presteze un serviciu public, în regim de putere publică. Este vorba, de organisme profesionale (Barourile de avocați) (...).

Arată că, decizia Consiliului Baroului Arad este un veritabil act administrativ (în accepțiunea Legii 554/2004) și nu cum reține Tribunalul Arad, un simplu act de administrare

(subînțeleș civil), numit astfel pentru a-l delimita de actele de conservare și de cele de dispoziție.

În realitate, decizia în discuție concretizează voința organelor administrative ale autorităților publice (incluzând și persoanele juridice de drept privat asimilate autorităților publice - ca în cazul pârâtului) ceea ce presupune exercițiul autorității publice, or, nu există autoritate publică fără exercițiul autorității publice, acestea fiind indisolubile.

Arată că decizia emisă în cauză ca act de autoritate este obligatorie pentru toți destinatarii săi și chiar pentru organul ierarhic superior (până la momentul în care actul este modificat, revocat, anulat conform legii.

Regimul de putere publică justifică obligativitatea actelor administrative și executarea lor din oficiu, în sensul căi nu mai este nevoie de o investire suplimentară cu formulă executorie, decizia în discuție fiind executorie în temeiul art. 26 alin. (7) din Statutul profesiei de avocat.

Reclamantul solicită suspendarea unui act administrativ pe cale de ordonanță președințială, or, o atare solicitare este ab initio inadmisibilă și trebuie respinsă ca atare, respectiv ca inadmisibilă.

În acest sens, invocă practica unanimă a ÎCCJ, respectiv decizia nr. 4623/08.11.2012, decizia nr. 967/2006 și decizia nr. 784/18.02.2014, prin care s-a constatat că în materia contenciosului administrativ, este inadmisibilă cererea de ordonanță președințială ce vizează cererile de suspendare a executării actului administrativ, justificat de existența unei reglementări cu caracter derogatoriu în această materie (art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004) ceea ce obligă la urmarea procedurii reglementate prin acest act normativ și nu a celei de drept comun, prevăzută în Codul de procedură civilă.

În condițiile în care în cadrul raporturilor de autoritate dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate, pe de altă parte legea specială a reglementat procedura suspendării executării actului administrativ atacat, suspendarea aceluiași act administrativ pe calea altei proceduri speciale, a ordonanței președințiale, reglementate de Codul de procedură civilă nu se mai poate dispune, această din urmă procedură fiind incompatibilă cu procedura reglementată de Legea nr. 554/2004.

A învederat că, suspendarea actului administrativ putea fi solicitată doar urmând procedura și îndeplinind condițiile imperative impuse prin dispozițiile art. 14 și/sau art. 15 din Legea nr. 554/2004, respectiv, existența unui caz bine justificat; necesitatea prevenirii unei pagube iminente și declanșarea procedurii administrative prealabile (condiție de ordin procedural), condiții neîndeplinite în cauză.

În drept: [20] art. 96 pct. 1, art. 457, art. 466, art. 470, art. 471, art. 480 alin. (2), (4) și (5), art. 1000 NCPC ; Legea 554/2004 ; art. 60 din Legea 51/1995; orice alte texte normative și/sau principii de drept evocate în cuprinsul prezentului.

Prin întâmpinare, reclamantul intimat a solicitat respingerea apelului cu motivarea în esență că în ceea ce privește excepția necompetenței instanței, aceasta a fost în mod corect respinsă de tribunal în raport de dispozițiile art. 88 din Legea nr. 51/1995.

Astfel, potrivit art. 88. alin (4) din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat: "împotriva hotărârilor pronunțate potrivit alin. (2) și (3) partea interesată poate formula contestație la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București."

Hotărârile prevăzute la aliniatul (4) sunt cele la care se referă art. 88 (2), ce prevăd că în cadrul U.N.B.R. este organizată și funcționează Comisia centrală de disciplină, care judecă: a) ca instanță de fond, în complet de 3 membri, abaterile săvârșite de membrii Consiliului U.N.B.R. și de decanii barourilor; b) în contestație, în complet de 5 membri, potrivit prevederilor statutului profesiei.

Dispozițiile art. 88 (3) prevăd că recursul declarat împotriva deciziei disciplinare a

Comisiei centrale de disciplină, ca instanță de fond, este judecat de Consiliul U.N.B.R. constituit ca instanță disciplinară în plenul său, în afară de persoana implicată în cauză", iar aliniatul (5) din art. 88 prevede că procedura judecării abaterilor disciplinare este stabilită în statutul profesiei și se completează cu prevederile Codului de procedură civilă."

Arată că, legea specială, respectiv Legea nr. 51/1995 prevede în mod expres actele care vor fi atacate în contencios administrativ, conform alin. (4) al art. 88.

Față de principiile *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus* și *specialibus derogant generalibus*, rezultă că legiuitorul a prevăzut în legea specială expres și limitativ actele emise de către organisme din cadrul UNBR care pot fi atacate în contencios administrativ.

Pe calc de consecință deciziile Consiliului Baroului, văzând și prevederile alin. (5) ale art. 88 din Legea nr. 51/1995 pot fi atacate pe calea dreptului comun, conform prevederilor Codului de procedură civilă.

A învederat că Decizia Consiliului Baroului nu este un act administrativ în înțelesul și reglementarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, care definind semnificația unor termeni, în art. 2 alin. (1) lit. c) prevede: c) "act administrativ - actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice".

Conform dispozițiilor art. 50 respectiv art. 60 din legea specială, respectiv. Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, Baroul este constituit din toți avocații dintr-un județ sau din municipiul București, iar sediul baroului este în orașul de reședință al județului, respectiv în municipiul București;

Baroul are personalitate juridică, patrimoniu și buget propriu, iar Uniunea Națională a Barourilor din România - U.N.B.R. este formată din toate barourile din România și are sediul în capitala țării, municipiul București și este persoană juridică de interes public, are patrimoniu și buget proprii.

Arată că rezultă din aceste dispoziții legale că legiuitorul a atribuit prin legea specială statut de utilitate publică (interes) în mod expres doar Uniunii Naționale a Barourilor din România, nu și barourilor, (conform adagiului latin: *Non licet bovis, quod licet Jovis !...*), în aceste condiții, susținerea că ne aflăm în prezența unui act administrativ care ar trebui atacat în contencios administrativ este neîntemeiată.

A învederat că în situația în care ar fi admisibilă o acțiune în contencios administrativ de suspendare a actului, suntem în conformitate cu prevederile Legii nr. 51/1995, în faza jurisdicțională de atacare a Deciziei Consiliului Baroului prin contestație la Consiliul UNBR, or, în aceste condiții, conform principiului *electa una via* este îndreptățit și pentru formularea prezentei ordonanțe președințiale în temeiul prevederilor art. 997 și urm. Cod procedură civilă.

Examinând ordonanța președințială prin prisma motivelor invocate, ale art. 131 Cod pr. civ., art. 480 (4) Cod pr. civ., ale art. 997 și urm. Cod pr. civ., Curtea constată că ordonanța președințială nr. 94 din 5.02.2016 pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. 435/108/2016, a fost dată de instanță cu încălcarea normelor de competență materială.

Astfel, obiectul prezentei cauze îl reprezintă suspendarea unei decizii emise de Consiliul Baroului Arad prin care s-a constatat nedemnitatea profesională a reclamantului, cu consecința încetării calității sale de avocat.

S-a reținut greșit de Tribunalul Arad că actul administrativ a cărui suspendare se solicită nu intră în sfera de reglementare a Legii nr. 554/2004.

Dispozițiile art. 1 (1) din Legea nr. 554/2004 prevăd că orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică (printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate

adresa instanței de contencios administrativ pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Semnificația termenului de „autoritate publică” a fost precizată prin dispozițiile art. 2 (2) punctul b din legea menționată conform căreia autoritatea publică poate fi orice organ de stat sau al unităților administrativ teritoriale care acționează în regim de putere publică pentru satisfacerea unui interes legitim public, fiind asimilate autorităților publice în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public în regim de putere publică.

De asemenea, punctul c al art. 2 (1) din lege redă semnificația termenului de „act administrativ” emis de o autoritate publică ca fiind un act unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică în vederea organizării executării legii, ce dă putere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Din dispozițiile art. 60 (1), (2) și (3) din Legea nr. 51/1995 și ale art. 63 (1) din Statutul profesiei de avocat, rezultă că U.N.B.R. – este formată din toate Barourile din România, este persoană juridică de interes public, cu patrimoniu și buget propriu, iar baroul de avocați se constituie și funcționează numai în cadrul U.N.B.R., fiind de asemenea persoană juridică de interes public.

Din coroborarea acestor dispoziții legale cu cele ale art. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004, menționate mai sus, rezultă că decizia emisă de Consiliul Baroului Arad a cărei suspendare face obiectul prezentei cauze este un act administrativ în accepțiunea Legii nr. 554/2004, ce poate fi contestat pe cale administrativă la forul superior – U.N.B.R.

Raportat la cele menționate mai sus și la dispozițiile art. 10 (1) teza a II-a din aceeași lege ce prevăd că litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal al curților de apel - Curtea constată că în cauză competența de soluționare a cauzei aparține Curții de Apel Timișoara – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Este adevărat că reclamantul a solicitat anularea unui act emis de o autoritate de nivel județean, respectiv de Consiliul Baroului Arad, însă acest act este contestat (conform precizărilor verbale ale reclamantului intimat cu ocazia judecării apelului) la U.N.B.R. care până la această dată nu a soluționat contestația reclamantului, și cum, legea specială nu prevede o altă competență, rezultă că sunt aplicabile în cauză dispozițiile art. 10 (1) teza a II-a din Legea nr. 55/2004.

În raport de considerentele arătate, se constată că nu poate fi primită susținerea reclamantului intimat în sensul că prezentei cauze îi sunt incidente dispozițiile art. 88 din Legea nr. 51/1995 (dispoziții ce cuprind singura prevedere cu referire la competență), întrucât acestea au în vedere soluționarea contestațiilor formulate împotriva hotărârilor comisiilor de disciplină – ceea ce nu este cazul în speță.

Pe de altă parte, ordonanța atacată s-a dat cu încălcarea dispozițiilor art. 998 și urm. Cod pr. civ., conform căreia cererea se introduce la instanța competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului cauzei, instanță care în raport de obiectul cauzei nu putea fi Tribunalul Arad – Secția I Civilă.

Față de considerentele arătate, Curtea în baza art. 480 (4) Cod pr. civ., va admite apelul declarat de pârâțul Baroul Arad împotriva ordonanței nr. 94 din 5.02.2016 pronunțată de Tribunalul Arad - Secția I Civilă în dosar nr. 435/108/2016, va anula ordonanța nr. 94 din 5.02.2016 pronunțată de Tribunalul Arad și va trimite cauza spre judecare la Curtea de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Raportat la dispozițiile art. 248 Cod pr. civ., instanța nu va mai analiza celelalte motive din apelul declarat cu referire la fondul cauzei, iar în ceea ce privește cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, față de soluția pronunțată, Curtea constată că aceasta urmează a fi avută în vedere de instanța competentă să judece prezenta cauză.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite apelul declarat de pârâtul Baroul Arad împotriva ordonanței nr. 94 din 5.02.2016 pronunțată de Tribunalul Arad - Secția I Civilă în dosar nr. 435/108/2016, în contradictoriu cu reclamantul intimat Coțofană Gheorghe.

Anulează ordonanța nr. 94 din 5.02.2016 pronunțată de Tribunalul Arad și trimite cauza spre judecare la Curtea de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Fără cheltuieli de judecată.

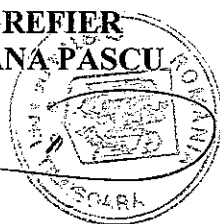
Definitivă.

Pronunțată în ședința publică azi, 4.03.2016.

**PREȘEDINTE,
MARIA LĂPĂDAT**

**JUDECĂTOR,
CLAUDIA ROHNEAN**

**GREFIER
IOANA PASCU**

Red.M.L./07.03.2016

Tehnored. I.P. 4 ex./07.03.2016/2 com.

Prima instanță: Tribunalul Arad, jud. Horea Oprean

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
P-TA ŢEPEȘ VODA NR. 2
TIMIȘOARA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA BAROUL ARAD	
INTRARE NR.	257
ZIUA	27
LUNA	04
AN	2016

Destinatar:
BAROUL ARAD
Arad, str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 435/108/2016*

Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Fond
Obiectul dosarului: suspendare executare act
administrativ
Complet: f10

COMUNICARE HOTARÂRE CIVILĂ

NR. 105/2016 DIN DATA DE 13 Aprilie 2016

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 105/2016, pronunțată la data de 13 Aprilie 2016, de către CURTEA DE APEL TIMIȘOARA SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

Notă: Pentru a vizualiza unele documente din dosar, accesați www.curteapeltimisoara.ro secțiunea Dosare și folosiți parola: 9009aaba. Aveți obligația de a nu divulga parola altor persoane.

L.S. PRESEDINTE
(stampila)

L.C. 22.04.2016 11:25:26

Cod ECLI ECLI:RO:CATIM:2016:010.000105

ROMANIA

CURTEA DE APEL TIMISOARA

SECTIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

DOSAR NR.435/108/2016*

Operator 2928

SENTINȚA CIVILĂ NR. 105
Ședința publică din 13 aprilie 2016
PRESEDINTE: ADINA POKKER
GREFIER: LILIANA CRISTIN

S-a luat în examinare acțiunea formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâtul Baroul Arad, având ca obiect ordonanță președințială pentru suspendare executare act administrativ.

La apelul nominal făcut în şedinţă publică, se prezintă pentru pârât avocat Bogdan Ionescu, lipsă fiind reclamantul.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, după care se constată depuse la dosar, prin fax la data de 11.04.2016, punctul de vedere al reclamantului cu privire la excepția de necompetență materială a Curții de Apel Timișoara, și, tot prin fax, la data de 13.04.2016, note de ședință din partea pârâtului Baroul Arad cu privire la excepția de necompetență.

Instanța pune în discuția părții competența materială a Curții de Apel Timișoara, în conformitate cu prevederile art.131 alin.1 NCPC, cererea de renunțare la judecata cererii de ordonanță președințială depusă, prin poșta electronică la data de 7.03.2016 de către reclamant, și pe excepția de inadmisibilitate a cererii de ordonanță președințială și acordă cuvântul părții prezente.

Reprezentantul pârâtului apreciază că în speță competența materială a Curții de Apel Timișoara – Secția contencios administrativ și fiscal a fost stabilită în mod definitiv prin decizia civilă nr.38/4.03.2016 a Curții de Apel Timișoara și nu se mai poate reveni asupra acesteia, iar în privința cererii de renunțare la judecată, arată că aceasta a fost formulată în condițiile art.406 alin.4 și 5 NCPC, declarând că nu este de acord cu cererea de renunțare la judecată, iar în lipsa acordului părții nu se poate lua act de aceasta.

Solicită respingerea cererii de ordonanță președințială ca inadmisibilă în materia contenciosului administrativ, conform argumentelor expuse pe larg.

CURTEA

Deliberând, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Arad sub nr.435/108/2016, la data de 01 februarie 2016, reclamantul Coțofană Gheorghe a solicitat pe calea ordonanței președințiale, în contradictoriu cu pârâțul Baroul Arad, ca prin hotărâre judecătorească să se dispună obligarea pârâtului la suspendarea Deciziei (- executorii - conform art. 26 alin. 7 din Statutul profesiei de avocat) nr.11 din 19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad, pe cale de consecință, păstrarea calității de avocat și menținerea sa în tabloul avocaților, până la soluționarea definitivă a căilor de atac legale, respectiv, Contestația la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România și a eventualelor acțiuni în instanța competentă.

În motivare, a arătat în esență că prin Decizia nr. 11 din 19 ianuarie 2016, care i-a fost comunicată în data de 27 ianuarie 2016, Consiliul Baroului Arad s-a pronunțat pentru încetarea calității sale de avocat "începând cu data prezentei decizii" și radierea sa din tabloul avocaților.

A învedereat că personal a adus la cunoștința membrilor Consiliului Baroului Arad, prin memoriul înregistrat la Baroul Arad sub nr. 222 din 04 iunie 2015, că la data de 27 mai 2015 Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție i-a respins apelul formulat împotriva Sentinței penale nr. 339/F din 08 octombrie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 7180/2/2013 (3576/2013) de către Secția Penală a Curții de apel București, cu precizarea că la data prezentei, Hotărârea nr. 190 din 27 mai 2015 a ICCJ nu era motivată și comunicată, având la dispoziție doar minuta așa cum este ea publicată pe site-ul ÎCCJ, Consiliul Baroului Arad urmând a analiza și aprecia susținerile reclamantului că nu se află într-o stare de nedemnitate profesională, în sensul art.14 din Lege, după ce ar fi avut cele două hotărâri judecătorești.

Reclamantul a susținut că a formulat în mod expres cererea de a fi înștiințat de data la care va fi stabilită ședința Consiliului Baroului Arad, convocarea și audierea sa, întrucât în raport de prevederile art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, este atribuția Consiliului Baroului, să analizeze prin prisma normelor de drept în vigoare, nu hotărârea în sine, ci fapta care a atras răspunderea penală, pentru a verifica dacă respectiva faptă poate fi considerată ca aducând atingere - prin ea însăși - prestigiului profesiei de avocat.

Reclamantul a făcut referire la cazuri similare, în care avocați aflați în aceeași situație au fost cu toții menținuți în profesie, situații în care Consiliile barourilor au decis că: atingerea adusă prestigiului profesiei reprezintă o împrejurare de fapt, analizată ca atare în raport de circumstanțele concrete ale speței și de legătura existentă între fapta săvârșită și activitatea profesională a avocatului.

Reclamantul a susținut că decizia a cărei suspendare o cere pe calea prezentei ordonanței președințiale a fost dată, în principal, cu încălcarea dreptului său la apărare, și totodată, a învedereat că sunt reținute în fals stări de fapt neconforme cu realitatea și nu este motivată, aspecte ce atrag nulitatea deciziei.

În ce privește condițiile de admisibilitate ale ordonanței președințiale reclamantul a arătat că există aparența de drept în favoarea sa ca reclamant. Astfel, reținerea în fals a unor stări de fapt neconforme cu realitatea, nerespectarea procedurilor legale de soluționare, nemotivarea și încălcarea dreptului său la apărare, sunt elemente de fapt și de drept care atrag nulitatea deciziei.

Prin Decizia nr. 11/19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad reclamantul a susținut că adevărul a fost denaturat astfel încât să se acrediteze ideea unei conduite reprobabile, deși nu a făcut altceva decât să respecte Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat.

Or, diferența de tratament aplicată lui față de alți colegi, duce la evidența de netăgăduit că decizia a cărei suspendare se cere nu s-a bazat pe nici o justificare obiectivă și rezonabilă, încălcând astfel și art. 14 din Convenția CEDO coroborat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 (făcându-se trimitere aici și la cauza Beian împotriva României (nr. 1) din 06.12.2007 - paragrafele 53, 64 și 65).

Reclamantul a susținut că, decizia contestată este nemotivată, contrar dispozițiilor art. 26 alin. 5) din Statutul profesiei de avocat, întreaga motivare rezumându-se la, *"cu motivarea că avocatul Coțofană a fost condamnat definitiv printr-o hotărâre judecătorească la pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, de natură să aducă atingere prestigiului profesiei, precum și art.27 lit. d) din Legea nr. 51/1995 și art. 26 alin. 4) și 58 alin. 1) lit. d) din Statutul profesiei de avocat"*, în rest fiind copiate pur și simplu pasaje din Sentința penală nr. 339/F/08.10.2014, singurul aport al Consiliului Baroului Arad fiind sublinierea acestora.

Reclamantul a precizat că măsura solicitată pe calea prezentei acțiuni, este o măsură provizorie, până la soluționarea definitivă a căilor de atac legale, respectiv, Contestația la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România și eventualelor acțiuni în instanța competentă.

În ce privește urgența, reclamantul a arătat că, fără suspendarea deciziei s-ar crea prejudicii importante persoanei sale cât și în detrimentul formelor de exercitare ale profesiei pe care le deține sau din care face parte, respectiv, Cabinetul de avocat Coțofană Gheorghe și Societatea civilă profesională cu răspundere limitată "Dr. Coțofană, Cojan și Asociații". Aceste forme de exercitare au în derulare diferite contracte și litigii, altele decât cele derivate

din activitatea avocațială, a căror neîndeplinire și soluționare creează prejudicii atât pentru acestea cât și pentru terți și nu în ultimul rând ar avea de suferit și clientela prin neîndeplinirea activităților avocațiale angajate, iar prin încetarea calității de avocat încetează și formele de exercitare a profesiei.

În drept invocă art. 996 și urm. Cod pr. civ.

În ședința publică din 05 februarie 2016, pârâțul Baroul Arad a depus note de ședință prin care a invocat excepția de necompetență materială, teritorială și funcțională a Tribunalului Arad - Secția I Civilă și excepția inadmisibilității, cu motivarea că prin prezentul demers procesual reclamantul urmărește (pe cale de ordonanță președințială) suspendarea unui act administrativ, respectiv a deciziei nr. 11 din 19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad aflată sub auspiciile unui contencios administrativ, care constituie obiect de reglementare al unor reguli speciale, derogatorii de la dreptul comun, astfel că devin incidente dispozițiile art. 10 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, care coroborate cu ale art. 26 (6) din Statutul profesiei de avocat atrag competența în cauză a Curții de Apel Timișoara – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Pârâțul a invocat și excepția inadmisibilității și a solicitat respingerea cererii reclamantului, arătând că, astfel cum rezultă din motivarea în fapt și în drept a cererii sale, reclamantul solicită suspendarea unui act administrativ pe cale de ordonanță președințială, solicitare care este *ab initio* inadmisibilă și trebuie respinsă ca atare.

Prin ordonanța nr. 94/05.02.2016 pronunțată în dosar nr. 435/108/2016, Tribunalul Arad a respins excepțiile invocate de pârâta Baroul Arad.

A admis cererea de ordonanță președințială a reclamantului Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâțul Baroul Arad și a dispus ca pârâțul Baroul Arad să suspende Decizia nr.11/19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad cu toate consecințele acesteia privind menținerea calității de avocat a reclamantului și în tabloul de avocați până la soluționarea definitivă a litigiului dintre părți, fără cheltuieli de judecată.

Cu privire la excepțiile invocate de către pârâțul Baroul Arad, respectiv cea de necompetență materială, teritorială și funcțională a Tribunalului Arad – Secția I civilă și cea de inadmisibilitate, acestea au fost respinse de tribunal, cu motivarea că așa cum rezultă din dispozitivul deciziei atacate, respectiv nr. 11/19 ianuarie 2016 emisă de Baroul Arad, aceasta poate fi atacată în termen de 15 zile la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România cu sediul în municipiul București.

S-a reținut că după soluționarea și de către UNBR în situația contestării deciziei Baroului, petentul se poate adresa Curții de Apel București – Secția de contencios Administrativ și Fiscal, iar aceste demersuri chiar în pofida acordării de termene scurte pot fi apreciate ca având o durată de timp semnificativă pentru partea interesată, care practic nu mai poate exercita profesia până la finalizarea demersului litigios.

Ori, indiferent de soluția finală, îngrădirea acestui drept nu pare justificată, indiferent de aspectele de fond ce nu fac obiectul prezentului proces.

A reținut că, Baroul de avocați reprezintă o formă de asociere a unor persoane care exercită o profesie liberă în condițiile legii, și nu exercită o activitate de natura celei care implică autoritatea statului, ori actele emise de barou, în mod cert au un caracter administrativ așa cum pot fi apreciate orice acte de uz intern și a societăților private care însă nu atrag condițiile unui act administrativ conform art. 2 al.1 din Legea nr. 554/2004, care definește actul administrativ ca emis de o autoritate publică în regim de putere publică. Față de această lege, baroul ca structură colegială nu emite în mod corect astfel de acte.

În atare situație, dat fiind și competența de soluționare a contestației în favoarea U.N.B.R., în cauză este vorba despre acte cu caracter intern care produc consecințe juridice și care pot fi atacate la un moment dat pe calea contenciosului administrativ.

Față de aceste considerente, Tribunalul a apreciat că într-o astfel de situație, o atare cerere nu este inadmisibilă, accesul la justiție neputând fi îngrădit, iar o cererea de ordonanță președințială nu are ca obiect suspendarea unui act administrativ de natura celor prevăzute de Legea nr.554/2004 a contenciosului administrativ, astfel că excepțiile au fost respinse.

În privința condițiilor impuse de art.997 c.pr.civ. s-a apreciat că, în favoarea reclamantului există aparența de drept, acesta aflându-se într-o situație care permite stingerea litigiului încă în aceste faze care nu depășesc granițele competenței U.N.B.R., Tribunalul neputând anticipa o astfel de soluție care vizează strict chestiuni de fond, iar situația grabnică este evidentă, reclamantului încetându-i-se calitatea de avocat de îndată, ceea ce atrage consecințe imediate pe toate planurile existenței sale sociale, și cum nu rezultă că există o altă cale pentru protejarea cel puțin provizorie a intereselor sale, s-au apreciat îndeplinite condițiile art. 997 c.pr.civ.

Împotriva ordonanței nr. 94/05.02.2016, a declarat apel în termen legal pârâțul Baroul Arad, iar prin decizia civilă nr.38/4.03.2016 s-a admis apelul astfel declarat, s-a anulat ordonanța nr.94/5.02.2016 a Tribunalului Arad și cauza a fost trimisă spre competență soluționare la Curtea de Apel Timișoara – secția contencios administrativ și fiscal.

În acest sens, instanța a reținut că, obiectul prezentei cauze îl reprezintă suspendarea unei decizii emise de Consiliul Baroului Arad prin care s-a constatat nedemnită profesională a reclamantului, cu consecința încetării calității sale de avocat.

S-a reținut greșit de Tribunalul Arad că actul administrativ a cărui suspendare se solicită nu intră în sfera de reglementare a Legii nr. 554/2004.

Dispozițiile art. 1 (1) din Legea nr. 554/2004 prevăd că orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică (printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ pentru anularea actului, recunoașterea dreptului pretins a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

Semnificația termenului de „autoritate publică” a fost precizată prin dispozițiile art. 2 (2) punctul b din legea menționată conform căreia autoritatea publică poate fi orice organ de stat sau al unităților administrativ teritoriale care acționează în regim de putere publică pentru satisfacerea unui interes legitim public, fiind asimilate autorităților publice în sensul prezentei legi, persoanele juridice de drept privat care au obținut statut de utilitate publică sau sunt autorizate să presteze un serviciu public în regim de putere publică.

De asemenea, punctul c al art. 2 (1) din lege redă semnificația termenului de „act administrativ” emis de o autoritate publică ca fiind un act unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică în vederea organizării executării legii, ce dă putere, modifică sau stinge raporturi juridice.

Din dispozițiile art. 60 (1), (2) și (3) din Legea nr. 51/1995 și ale art. 63 (1) din Statutul profesiei de avocat, rezultă că U.N.B.R. – este formată din toate Barourile din România, este persoană juridică de interes public, cu patrimoniu și buget propriu, iar baroul de avocați se constituie și funcționează numai în cadrul U.N.B.R., fiind de asemenea persoană juridică de interes public.

Din coroborarea acestor dispoziții legale cu cele ale art. 1 și 2 din Legea nr. 554/2004, menționate mai sus, rezultă că decizia emisă de Consiliul Baroului Arad a cărei suspendare face obiectul prezentei cauze este un act administrativ în accepțiunea Legii nr. 554/2004, ce poate fi contestat pe cale administrativă la forul superior – U.N.B.R.

Raportat la cele menționate mai sus și la dispozițiile art. 10 (1) teza a II-a din aceeași lege ce prevăd că litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal al curților de apel - Curtea constată că în cauză competența de soluționare a cauzei aparține Curții de Apel Timișoara – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Este adevărat că reclamantul a solicitat anularea unui act emis de o autoritate de nivel județean, respectiv de Consiliul Baroului Arad, însă acest act este contestat (conform precizărilor verbale ale reclamantului intimat cu ocazia judecării apelului) la U.N.B.R. care până la această dată nu a soluționat contestația reclamantului, și cum, legea specială nu prevede o altă competență, rezultă că sunt aplicabile în cauză dispozițiile art. 10 (1) teza a II-a din Legea nr. 55/2004.

În raport de considerentele arătate, s-a constatat că nu poate fi primită susținerea reclamantului intimat în sensul că prezentei cauze îi sunt incidente dispozițiile art. 88 din

Legea nr. 51/1995 (dispoziții ce cuprind singura prevedere cu referire la competență), întrucât acestea au în vedere soluționarea contestațiilor formulate împotriva hotărârilor comisiilor de disciplină – ceea ce nu este cazul în speță.

Pe de altă parte, ordonanța atacată s-a dat cu încălcarea dispozițiilor art. 998 și urm. Cod pr. civ., conform cărora cererea se introduce la instanța competentă să se pronunțe în primă instanță asupra fondului cauzei, instanță care în raport de obiectul cauzei nu putea fi Tribunalul Arad – Secția I Civilă.

Cauza s-a înregistrat pe rolul Secției de contencios administrativ și fiscal la data de 16.03.2016, iar în aplicarea prev.art.131 alin.1 NCPC, ce obligă judecătorul ca din oficiu la primul termen de judecată să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina, Curtea reține că, în speță competența materială în judecarea prezentei cauze a fost stabilită prin decizia civilă nr.38/4.03.2016 a Curții de Apel Timișoara și față de caracterul definitiv al acesteia, apreciază că problema competenței materiale nu mai poate fi repusă în discuția părții, întrucât dezlegarea dată de instanța de apel asupra excepției de necompetență este obligatorie.

În ceea ce privește cererea de renunțare la judecată depusă de reclamant la data de 7.03.2016 (fila 73-74 dosarul instanței de apel), Curtea reține că aceasta a fost formulată după primul termen la care părțile erau legal citate și sunt astfel incidente disp.art.406 alin.4 NCPC, caz în care renunțarea se poate face numai cu acordul expres sau tacit al celeilalte părți, iar în condițiile în care la termenul de judecată din 13.04.2016, reprezentantul pârâtului a declarat în mod expres că nu înțelege să își manifeste acordul pentru această renunțare, instanța nu poate da eficiență cererii în discuție.

Analizând cu prioritate excepția inadmisibilității cererii de ordonanță președințială în materia suspendării executării actului administrativ, față de prev.art.248 alin.1 NCPC, ce obligă instanța a se pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură sau de fond ce fac inutilă cercetarea cauzei, se reține că această excepție este întemeiată după cum urmează:

Prin prezenta acțiune reclamantul Coțofană Gheorghe a solicitat pe calea ordonanței președințiale suspendarea executării deciziei nr.11/19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad până la soluționarea contestației la Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România și a eventualelor acțiuni ulterioare în instanță, apreciind că sunt îndeplinite condițiile de exercitare a ordonanței președințiale, întrucât există o aparență de drept în favoarea reclamantului, prin această măsură nu se prejudică fondul și măsura are totodată caracter urgent, fiind îndeplinite condițiile prev. de art.996 alin.1 C.pr.civ.

Așa cum s-a reținut prin decizia Curții de Apel Timișoara nr.38/4.03.2016, decizie emisă de Consiliul Baroului Arad este act administrativ astfel cum este definit de art.1 alin.1 lit.c din Legea nr.554/2004 și poate fi contestat pe calea administrativă la forul superior și anume Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România, iar ulterior în fața instanței de contencios administrativ, câtă vreme UNBR reprezintă o persoană juridică de interes public.

Rămânând stabilit că actul administrativ a cărui suspendare se solicită în cauză reprezintă un act administrativ ce se atacă potrivit prevederilor legale cuprinse în Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, instanța reține că așa cum s-a statuat în practica constată a Înaltei Curți de Casație și Justiție în materia contenciosului administrativ este inadmisibilă cererea de ordonanță președințială ce vizează cererile de suspendare a executării actului administrativ și aceasta deoarece în legea specială nr.554/2004 există o reglementare cu caracter derogatoriu de la reglementarea de drept comun cuprinsă în Codul de procedură civilă și anume art.,14 și 15 din Legea nr.554/2004, ceea ce obligă la urmarea acestei proceduri speciale și nu a celei de drept comun.

Instanța reține astfel că în cadrul raporturilor de autoritate dintre autoritățile publice pe de o parte (Baroul Arad fiind asimilat unei asemenea autorități publice conform art.2 alin.1 lit.b teza a II-a din Legea nr.554/2004) și persoanele vătămate pe de altă parte, legea specială a reglementat procedură suspendării executării actului administrativ atacat, iar suspendarea aceluiași act administrativ pe calea altei proceduri speciale și anume a ordonanței președințiale nu se mai poate dispune, întrucât aceasta din urmă este incompatibilă cu procedura reglementată de Legea nr.554/2004.

În alți termeni, instanța apreciază că, atâta vreme cât, condițiile și cazurile în care poate fi dispusă executarea unui act administrativ sunt prevăzute expres în cuprinsul art.14 și 15 din Legea nr.554/2004, ce are caracter de lege speciale prin raportare la legea generală reprezentată de Codul de procedură civilă, procedura de suspendare derogă de la dreptul comun și tot astfel, nu se pot reține prev.art.28 alin.1 din Legea nr.554/2004 potrivit cărora dispozițiile Legii nr.554/2004 se completează cu cele ale Codului de procedură civilă în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte, întrucât această completare cu prevederile dreptului comun se justifică numai în măsura în care legea specială nu cuprinde dispoziții exprese în materia respectivă, or, în speță așa cum s-a arătat anterior, materia suspendării executării actului administrativ este reglementată de disp.art.14 și 15 din Legea nr.554/2004, ce se aplică cu prioritate.

Pentru considerentele de fapt și de drept anterior menționate și văzând și disp.art.997 coroborat cu art.1000 alin.1 teza I NCPC, instanța va respinge ca inadmisibilă cererea de ordonanță președințială astfel formulată.

Văzând că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată din partea pârâtului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge cererea formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe, cu domiciliul în localitatea Curtici, str. Vasile Goldiș, nr.5, județul Arad, CNP: 1670901044511, în contradictoriu cu pârâtul Baroul Arad, cu sediul în Arad, str. Ion Andreescu nr.3, ap.3, Cod fiscal 4143186.

Cu apel în 5 zile de la pronunțare, apel ce se va depune la Curtea de Apel Timișoara.

Fără cheltuieli de judecată.

Pronunțată în ședință publică din 13.04.2016.

**PREȘEDINTE,
ADINA POKKER**

**GREIER,
LILIANA CRISTIN**

ROMÂNIA
TRIBUNALUL ARAD
B-DUL VASILE MILEA NR. 2-4
ARAD
SECTIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA		
BAROUL ARAD		
INTRARE NR.	246	
ZIUA	LUNA	AN
10	04	2016

Destinatar:
BAROUL ARAD
ARAD, str Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 1031/108/2016

Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Fond
Obiectul dosarului: suspendare executare act
administrativ 5410
Complet: ca3-caf-2016

COMUNICARE HOTARÂRE CIVILĂ

NR. 662/2016 DIN DATA DE 29 Martie 2016

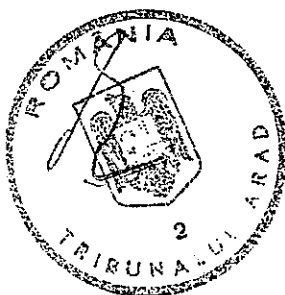
Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 662/2016, pronunțată la data de 29 Martie 2016, de către TRIBUNALUL ARAD SECTIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV SI FISCAL.

Notă: Pentru a vizualiza unele documente din dosar, accesați www.tribunalularad.ro secțiunea Dosare și folosiți parola: 7538cbbd. Aveți obligația de a nu divulga parola altor persoane.

L.S. PRESEDINTE (stampila)

GREFIER,

C.S. 04.05.2016 13:37:05

SENTINȚA CIVILĂ NR. 662
Ședința publică din data de 29 martie 2016
Președinte Liana Junc
Grefier Cornelia Stoinoiu

S-a luat în examinare acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantul COTOFANĂ GHEOERGHE împotriva pârâtului BAROUL ARAD, având ca obiect suspendare executare act administrativ.

La apelul nominal se prezintă reclamantul personal și asistat de apărător Lavinia Nicoleta Coțofană, soție, având funcția de judecător, cu drept de reprezentare a soțului în baza prevederilor art. 83 alin. 2 din Noul Cod de Procedură Civilă, coroborat cu art. 10 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 și reprezentantul pârâtului, avocat Bogdan Ionescu din Baroul Arad.

Procedura de citare legal îndeplinită.

Cerere timbrată cu 20 lei taxă judiciară de timbru conform chitanței seria 9495/CU/2016, nr. 0001715/07.03.2016.

S-a făcut oral referatul cauzei de către grefierul de ședință după care,

Instanța acordă cuvântul asupra excepției necompetenței materiale a Tribunalului Arad invocată de pârât, prin întâmpinare, la termenul anterior.

Reprezentantul pârâtului susține excepția necompetenței materiale a Tribunalului Arad, susține că pricina trebuie soluționată în primă instanță de Curtea de Apel Timișoara - Secția de contencios administrativ și fiscal.

Reclamantul depune la dosar un set de înscrisuri, formulate în două exemplare, un exemplar se înmânează reprezentantului pârâtului, depune practică judiciară, documentație; solicită respingerea excepției necompetenței materiale a Tribunalului Arad; arată că se opune declinării cererii la Curtea de Apel Timișoara.

Reprezentanta reclamantului susține că contestația formulată la Uniunea Națională a Barourilor din România împotriva Deciziei nr. 11/19.01.2016 a Baroului Arad nu a fost soluționată la termenul din 24.03.2016 stabilit de UNBR întrucât Baroul Arad nu și-a exprimat punctul de vedere asupra contestației, motivul amânării fiind comunicat contestatorului-reclamant prin e-mail înregistrat sub nr. 43/CS/2016/23.03.2016 depus în probațiune la f. 172 dosar, împrejurare care a condus la amânarea soluționării contestației.

Arată că potrivit Legii 51/ 1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat, autoritatea publică în prezenta cauză este reprezentată de Baroul Arad, instituție publică locală, situație în care competența materială aparține Tribunalului Arad; în acest sens a făcut trimitere la Decizia nr. 72/11.02.2014 a Curții Constituționale pronunțată în dosarul nr. 18629 în care s-a invocat o excepție de neconstituționalitate de către un tribunal, baroul fiind calificat drept o instituție publică.

Reprezentanta reclamantului depune în probațiune Decizia nr. 1262/2015 privind soluționarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția Contencios Administrativ și Fiscal a conflictului negativ de competență ivit între Tribunalul Dâmbovița și Curtea de Apel Ploiești, soluționat în sensul stabilirii competenței de soluționare în favoarea Curții de Apel Ploiești cu motivarea că prevederile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/ 2004 a contenciosului administrativ trebuiesc interpretate în sensul că „În cazul actului administrativ nefiscal, competența materială se stabilește în raport cu rangul local sau central al autorității emitente, litigiul urmând să fie soluționat de tribunal, când actul atacat este emis de o autoritate publică locală, respectiv, de Curtea de apel, când actul atacat este emis de o autoritate publică centrală”; concluzionând, solicită respingerea excepției necompetenței materiale a Tribunalului Arad invocată de pârât prin întâmpinare.

În sensul de mai sus a depus în probațiune la f. 158 – 161 dosar extrase de pe portalul Curții de Apel București - Secția Contencios Administrativ și Fiscal pentru a face dovada că în cauzele în care figurează ca parte un barou local, Curtea de Apel București a admis excepția

necompetenței materiale a sa și a declinat competența în favoarea Tribunalului București – Secția a II-a contencios administrativ și fiscal.

În replică, reprezentantul pârâtului susține că jurisprudența invocată nu este aplicabilă speței de față, deoarece acțiunea privind suspendarea actului administrativ întemeiată pe prevederile art. 14 din Legea nr. 554/ 2004 a contenciosului administrativ trebuie să se judece de aceeași instanță căreia i-ar reveni competența materială de a judeca decizia emisă de Uniunea Națională a Barourilor din România în soluționarea contestației formulată împotriva deciziei emisă de Baroul Arad, în condițiile în care competența de soluționare a acestui tip de cauze ca fost stabilită expres de legiuitor prin art. 88 alin. 2, 3 și 4 din Legea nr. 51/ 1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Reprezentanta reclamantului susține că soluționarea cererii de suspendare este de competența Tribunalului Arad.

Instanța respinge excepția necompetenței materiale a Tribunalului Arad invocată de pârât prin întâmpinare cu motivarea că în prezenta cauză se solicită suspendarea unui act administrativ emis de o entitate publică locală reprezentată de Baroul Arad care produce efecte juridice față de părți de la momentul comunicării lui, în drept fiind incidente prevederile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/ 2004 a contenciosului administrativ.

Examinând prevederile art. 88 alin. 1 - 4 din Legea nr. 51/ 1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat tribunalul reține că legiuitorul nu a stabilit prin norme cui aparține competența materială de judecată în primă instanță în cazul acțiunilor care au ca obiect suspendarea executării efectelor deciziei de sancționare disciplinară a unui avocat emisă de Consiliul baroului din care face parte avocatul, sens în care, apreciază că persoana care se consideră vătămată într-un drept al său de actul vătămător se poate adresa instanței de contencios raportat la prevederile art. 1, 8 și 14 din Legea nr. 554/ 2004 a contenciosului administrativ, ca instanță de drept comun, fapt ce rezultă și din cuprinsul art. 88 alin.5 din Legea nr. 51/1991 în care se arată că „(5) Procedura judecării abaterilor disciplinare este stabilită în statutul profesiei și se completează cu prevederile Codului de procedură civilă.”

Reclamantul se găsește în situația prevăzută de art. 26 alin. 3 din Statutul profesiei de avocat care prevede că ” (3) Avocații care se găsesc în unul dintre cazurile de nedemnitate prevăzute de art. 14 lit. a) , lit. b) teza I, lit. c) și d) din Lege sunt obligați să prezinte baroului hotărârile judecătorești prin care au fost condamnați definitiv la pedeapsa cu închisoarea pentru savarsirea unei infracțiuni intenționate de natura să aducă atingere prestigiului profesiei, prin care li s-a aplicat pedeapsa interdicției de a exercita profesia, prin care au fost declarați falși frauduloși sau prin care au fost condamnați definitiv pentru fapte savarsite în legătura cu exercitarea profesiei.”

În art. 26 alin. 4 se prevede obligația Consiliului baroului de a examina în termen de 15 zile hotărârile judecătorești, respectiv înscrisurile ce privesc condițiile încetării profesiei practicate de către avocatul înscris în tabloul avocaților incompatibili și va aprecia asupra demnității avocatului, urmând a hotărâ, după caz, menținerea în profesie sau încetarea calității de avocat potrivit Legii nr. 51/1995.

Nici în Statutul profesiei de avocat nu sânt reglementate norme de competență materială derogatorii de la procedura de drept comun a suspendării executării actului administrativ prevăzută de art. 14 din Legea nr. 554/ 2004 a contenciosului administrativ, situație care conduce la ipoteza că judecata unor cereri întemeiate pe acest temei se judecă de tribunal în primă instanță și nu de curtea de apel căreia îi revine o competență materială specială de a judeca deciziile emise de Consiliul UNBR potrivit art. 88 din Legea nr.51/1995.

Instanța acordă cuvântul pe fond asupra cererii de suspendare.

Reclamantul depune la dosar înscrisuri; susține că se impune suspendarea Deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de Baroul Arad prin care a fost exclus din avocatură; depune ca dovadă plicul original prin care Înalta Curte de Casație și Justiție i-a fost comunicat la data de 04.02.2016, potrivit ștampilei poștei, Decizia penală nr. 190 /A/ 27 mai 2015, definitivă pronunțată de Înalta Curte – Secția penală de condamnare a reclamantului - inculpat pentru evaziune fiscală în dosarul penal nr. 7180/2/2013.

Susține că a înștiințat Baroul Arad de îndată despre motivarea deciziei penale, sens în care a depus în probațiune adresa prin care a informat Baroul Arad cu privire la respingerea apelului și i-a solicitat să ia măsuri vizavi de hotărârile judecătorești penale.

Pe fond, susține că hotărârea penală definitivă de condamnare a sa nu conduce automat la excluderea sa din barou și nici la interzicerea exercitării profesiei de avocat decât în situația în care baroul dovedește că prin fapta săvârșită s-a adus atingere prestigiului profesiei de avocat.

Exemplifică cazul d-nului Florin Costiniu în cazul căruia Baroul București a analizat starea de nedemnitate profesională și a hotărât să îl reprimească în rândul avocaților chiar dacă a fost condamnat penal definitiv de o instanță judecătorească.

Reprezentanta reclamantului susține că simpla condamnare nu conduce la excluderea din profesie, că Decizia nr. 11/19.01.2016 prin care reclamantul a fost exclus din avocatură nu a fost motivată în fapt și în drept de către părât; cere instanței să observe că prin hotărârea penală de condamnare reclamantului nu i se interzice exercitarea profesiei de avocat.

Arată instanței să observe că potrivit art. 14 lit. a din Legea nr. 51/1995, pentru a fi exclus din avocatură nu este suficient să se facă dovada existenței unei condamnări penale definitive la pedeapsa închisorii, ci trebuie făcută dovada de către barou a nedemnității avocatului condamnat definitiv, respectiv, că prin fapta săvârșită aduce atingere prestigiului profesiei.

Susține că reclamantului i s-a încălcat dreptul la apărare de către Baroul Arad cu ocazia analizării situației sale determinată de condamnarea penală definitivă, că prin hotărârea dată i-a creat o diferență de tratament negativă în raport cu alți avocați condamnați definitiv care au fost reprimiți în barou, sens în care a făcut trimitere la Decizia nr. 76/2015 emisă de Baroul Alba care a analizat situația de nedemnitate profesională a unei d-ne avocat condamnată definitiv pentru săvârșirea de infracțiuni de corupție, concluzia baroului fiind că prin faptele penale săvârșite nu s-a adus atingere profesiei de avocat.

Susține că sânt îndeplinite cele două condiții prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ pentru suspendarea executării actului administrativ, cazul bine justificat și pentru prevenirea unei pagube iminente.

În privința cazului bine justificat arată că există îndoieli cu privire la legalitatea actului contestat exprimate mai sus, în mod detaliat; susține că a dovedit îndeplinirea acestei condiții.

Cu privire la cea de a doua condiție, susține că este îndeplinită. Astfel, dacă reclamantul ar fi un simplu salariat, paguba ar putea fi reparată prin plata către el, ulterior definitivării procesului a drepturilor salariale cuvenite însă, fiind avocat, prin menținerea interdicției de a exercita această profesie până la soluționarea definitivă a contestației este împiedicat să onoreze angajamentele în curs, situație în care pierderile vor fi resimțite de către clienții săi și nu direct de către el.

În replică, reprezentantul baroului Arad arată că este de acord cu susținerea reclamantului sus-exprimată în sensul că, în privința producerii pagubelor iminente acestea vor fi suportate de clienți.

Reclamantul solicită admiterea acțiunii, admiterea cererii de suspendare a Deciziei nr. 11/19.01.2016 a Baroului Arad, fără cheltuieli de judecată.

Reprezentantul părâtului solicită respingerea cererii de suspendare, susține că suspendarea este o măsură cu totul excepțională, că nu sunt îndeplinite cele două condiții de suspendare a executării actului administrativ prevăzute de art. 14 precizat, fără cheltuieli de judecată.

Considerând că au fost lămurite toate împrejurările de fapt și temeiurile de drept ale cauzei, în temeiul dispozițiilor art. 394 din Noul Cod de procedură civilă, instanța închide dezbaterile și reține cauza spre soluționare.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra acțiunii de față constată următoarele:

Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată la această instanță la data de 07.03.2016, reclamantul COȚOFANĂ GHEOERGHE având CNP 1670901044511 a cerut în

contradictoriu cu pârâul BAROUL ARAD având Cod fiscal 4143186 suspendarea executării Deciziei nr. 11 din 19 ianuarie 2016 emisă de Consiliul Baroului Arad și, pe cale de consecință, păstrarea calității de avocat și menținerea în tabloul avocaților, fără cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii a susținut următoarele:

Decizia nr. 11 din 19 ianuarie 2016, comunicată la data de 27 ianuarie 2016 a fost emisă cu rea - credință și superficialitate de către Consiliul Baroului Arad.

Deși i s-a cerut să analizeze și să aprecieze susținerile reclamantului potrivit cărora nu se află într-o stare de nedemnitate profesională în sensul prevăzut de art. 14 din Legea nr. 51/1995 ca urmare a examinării celor două hotărâri judecătorești penale motivate, a situației de fapt, a înscrisurilor pe care urma să le depună în susținerea poziției sale, a audierii nemijlocite a reclamantului, dar și a apărătorilor săi susține că acest lucru nu s-a întâmplat.

A criticat decizia susținând că la emiterea ei nu au fost respectate prevederile art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, deși intră în atribuția Consiliului Baroului să aprecieze incidența art. 14 precizat, să analizeze prin prisma normelor de drept în vigoare nu hotărârea în sine, ci fapta care a atras răspunderea penală, pentru a verifica dacă respectiva faptă poate fi considerată ca aducând atingere, prin ea însăși, prestigiului profesiei de avocat.

Susține că în raport de prevederile art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat, precum și de formularea concretă a art. 14 din Legea nr. 51/1995, simpla existență a unei hotărâri judecătorești de condamnare nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a determina starea de nedemnitate profesională, astfel că revine organului competent - consiliul baroului - atribuția de a aprecia în ce măsură fapta pentru care avocatul a fost condamnat este de natură a aduce atingere prestigiului profesiei.

Arată că în cazuri similare, exempli gratia, av. Călinescu Nicolae, av. Pavel Cosmin din Baroul București (Ds. 13246/2/2003, 332/1/2004 - art. 257 Cp.), av. Borza Remus Adrian - Baroul București, Hotărârea nr. 50/2015 a ÎCCJ, av. Costiniu Florin - Baroul București, Hotărârea nr. 877/2012 a ÎCCJ Hotărârea nr. 86/2013 a ÎCCJ - Completul de 5 judecători, av. Boștină Doru Cătălin - ref. Decizia 1066/23.05.2012 a Consiliului Baroului București - decizie menținută și de instanțele judecătorești, av. Tiba Mircea - Baroul Bihor, av. Horia Chivari - Baroul Bihor, av. Scutea Doina - Baroul Alba, av. Bemic Alexandru Tudor - Baroul Iași, av. Baltag Toni Cristian - Baroul Iași (suspendat, deși a fost condamnat la pedeapsa închisorii cu executare ș.a., cu toții menținuți în profesie, Consiliile barourilor respective au decis în sensul că, atingerea adusă prestigiului profesiei reprezintă o împrejurare de fapt, analizată ca atare în raport de circumstanțele concrete ale speței și de legătura existentă între fapta săvârșită și activitatea profesională a avocatului.

Arată că, în fapt, excluderea unui avocat urmărește un singur criteriu, de a constata că prezența acestuia în barou ar aduce un prejudiciu de imagine profesiei.

Susține că decizia a cărei suspendare o cere pe calea prezentei acțiuni a fost dată, în principal, cu încălcarea dreptului său la apărare, că reține în fals stări de fapt neconforme cu realitatea, dar și faptul că nu este motivată, toate aceste vicii fiind de natură să atragă nulitatea deciziei.

Pe fond, susține că sânt îndeplinite condițiile de admisibilitate ale cererii de suspendare întemeiată pe prevederile art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Arată că la data de 10 februarie 2016 a formulat contestație în procedura prealabilă împotriva Deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de pârât adresată Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România, în condițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004, ale art. 66 lit. p) teza finală din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și al art. 26 alin. 6 din Statutul profesiei de avocat.

În fapt, susține că prezumția de legalitate a Deciziei nr. 11/19.01.2016 este răsturnată prin prisma următoarelor considerente:

Pârâul reține în fals stări de fapt neconforme cu realitatea, nu respectă procedurile legale de soluționare, nu motivează decizia și încalcă dreptul reclamantului la apărare, toate acestea constituind elemente de fapt și de drept care atrag nulitatea deciziei.

În acest sens, Consiliul Baroului Arad a reținut nefondat la pag. 1 paragraful 2 că a fost sesizat de către Curtea de Apel București prin Adresa nr. 226/09.06.2015, când în realitate a fost sesizat de către reclamant prin Adresa nr. 222 din 04.06.2015 pe care a atașat-o în probațiune în

copie conformă cu originalul în îndeplinirea obligațiilor impuse de art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat.

A criticat Consiliul Baroului Arad pentru faptul că i-a imputat omisiunea reprezentării Deciziei nr. 190/27 mai 2015, motivată ori, acest lucru nu îi este imputabil; arată că deși a făcut demersuri pentru comunicarea hotărârii, formulând un recurs în casație, deși termenul de 30 de zile curge la comunicarea hotărârii motivate, am solicitat ÎCCJ comunicarea în scris, deși conform art. 407 alin. 1 din Codul de procedură penală îi revine obligația de a face comunicarea din oficiu.

Susține că prin emiterea Deciziei nr. 11/ 19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad adevărul a fost denaturat, astfel încât să pară că reclamantul este de rea-credință și să se acrediteze ideea unei conduite reprobabile deși, nici un moment nu a făcut altceva decât să respect Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat.

Diferența de tratament aplicată lui față de alți colegi avocați aflați în situații similare (sens în care a făcut trimitere la exemplificările anterioare, probate în consecință prin înscrisurile atașate acțiunii de față), duce la evidența de netăgăduit că decizia a cărei suspendare o cere nu s-a bazat pe nici o justificare obiectivă și rezonabilă, încălcând și art. 14 din Convenția CEDO coroborat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 (vezi cauza Beian împotriva României nr. 1 din 06.12.2007, paragrafele 53, 64 și 65).

Pe de altă parte i s-a încălcat dreptul la apărare prevăzut de art. 24 din Constituție, art. 13 din Codul de procedură civilă și art. 6 din CEDO.

Cu privire la această critică a arătat că în ședința din data de 23 iulie 2015 s-a dispus amânarea analizei pe fond până după motivarea Deciziei nr. 190/27 mai 2015 pronunțată de ÎCCJ.

Susține că despre data organizării ședinței din 19 ianuarie 2016 nu a fost înștiințat, nici el și nici avocații sau mandatarul său nefiind convocați, încălcându-i-se în acest mod dreptul la apărare; din aceste motive mandatarul său a fost împiedicat să își exercite mandatul, iar avocații săi Gheorghe Mateuț și Valentin Farcașau fost împiedicați să își exercite profesia în contra dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 51/1995.

Deși consilierii Baroului, prin vocea Decanului au precizat că procedura se completează cu regulile Codului de procedură civilă, susține că au încălcat dispozițiile acestuia, exempli gratia, pe lângă încălcarea dreptului la apărare și dispozițiile privind recuzarea.

Deși s-a dispus înregistrarea ședințelor pentru a se putea încheia procesul-verbal, apreciind ca fiind vitală consemnarea exactă a susținerilor tocmai pentru că orice susținere are relevanță, ședința din 19 ianuarie 2016 nu a fost înregistrată.

Mai mult decât atât, pe data de 29 ianuarie, ulterior și redactării Deciziei nr. 11/19.01.2016, comunicată lui la data de 27.01.2016, procesul-verbal nu era încheiat, sens în care a anexat în probațiune copia adreselor eliberate de Baroul Arad ca răspuns emise la data de 29 ianuarie 2016.

Decizia contestată este complet nemotivată, susține reclamantul, împrejurare ce încalcă dispozițiile art. 26 alin. 5) din Statutul profesiei de avocat în condițiile în care întreaga motivare se rezumă la redarea faptului că „avocatul Coțofană a fost condamnat definitiv printr-o hotărâre judecătorească la pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, de natură să aducă atingere prestigiului profesiei, precum și art. 27 lit. d) din Legea nr. 51/1995 și art. 26 alin. 4) și 58 alin. 1) lit. d) din Statutul profesiei de avocat”, în rest fiind copiate pasaje din cuprinsul Sentinței penale nr. 339/F/08J0.2014.

Arată că suspendarea deciziei executorii conform art. 26 alin. 7 din Statutul profesiei de avocat, în consecință, păstrarea calității de avocat și menținerea sa în tabloul avocaților reprezintă o măsură de natură să prevină pagubele iminente care i se aduc în calitate de avocat și clientelei sale profesionale până la soluționarea contestației formulată de către Consiliul UNBR în condițiile în care, ca orice avocat are de finalizat contracte în derulare, clienții săi fiind în situația de a nu fi reprezentați.

A concluzionat arătând că în cazul în care nu se dispune suspendarea deciziei se vor produce prejudicii importante și de neacoperit, atât în sarcina sa, cât și în detrimentul formelor de exercitare ale profesiei pe care le dețin sau din care fac parte, respectiv, Cabinetul de avocat Coțofană Gheorghe și Societatea civilă profesională cu răspundere limitată „Dr. Coțofană, Cojan și Asociații”.

Arăt că aceste forme de exercitare au în derulare diferite contracte și litigii, altele decât cele derivate din activitatea avocațială a căror neîndeplinire și soluționare creează prejudicii atât pentru ele, cât și pentru terți, învederând că prin încetarea calității de avocat a reclamantului încetează și formele de exercitare a profesiei.

În drept a invocat dispozițiile art. 14 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

În probațiune a depus înscrisuri și a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Prin întâmpinarea depusă, pârâtul Baroul Arad, reprezentat legal prin decan, domnul avocat dr. Cristian Alunaru și convențional prin avocat Bogdan Ionescu a cerut, în principal, constatarea necompetenței materiale de ordine publică, trimiterea dosarului instanței judecătorești competente, Curtea de apel Timișoara - Secția de contencios administrativ și fiscal.

În subsidiar, în ipoteza respingerii excepției a cerut respingerea acțiunii ca netemeinică.

Pe fond, a contestat acuzațiile și argumentele de fapt și de drept ale părții adverse susținând că au fost făcute cu scopul de a crea/obține o poziție procesuală favorabilă și/sau preeminentă față de cea a pârâtului, iar neoferirea unui răspuns la o anumită teză nu reprezintă achiesare la pretențiile acestuia.

Opinează în sensul că orice act administrativ, cum este și decizia în discuție se bucură de prezumția de legalitate, autenticitate și veridicitate în sensul Legii 554/2004, fiind cunoscut faptul că instituția suspendării actelor administrative are un caracter de excepție.

Susține că în speță nu este îndeplinită condiția existenței cazului bine justificat, deoarece analiza cazurilor de nedemnitate la primirea în profesie, cu ocazia reînscrierii în tabloul avocaților și oricând, pe întreaga durată a exercitării profesiei nu are nici o legătură cu cercetarea disciplinară a unui avocat.

Sublinierea este foarte utilă deoarece reclamantul dorește să inducă ideea falsă potrivit căreia nedemnitatea sa ca avocat a fost decisă cu ocazia unei cercetări/proceduri disciplinare în cadrul căreia i s-ar fi încălcat pretins dreptul la apărare.

Susține că în realitate, Consiliul Baroului Arad nu a făcut altceva decât să respecte întocmai inclusiv dispozițiile art. 26 din Statutul profesiei de avocat, să verifice și să aprecieze asupra cazului de nedemnitate privitor la persoana reclamantului COȚOFANĂ GHEORGHE.

Arată că pârâtul deține o anumită marjă de apreciere asupra nedemnității reclamantului COȚOFANĂ, marjă care nu poate fi cenzurată pe calea unei cereri de suspendare a actului administrativ.

Cu toate acestea, nimeni și nimic nu mai poate contesta sau interpreta o hotărâre judecătorească definitivă și nici faptul că reclamantul Coțofană Gheorghe a săvârșit infracțiunea de evaziune fiscală în formă agravantă nu în calitate de persoană fizică, ci de asociat coordonator și reprezentant fiscal al societății civile profesionale de avocați fiind condamnat pentru această faptă la pedeapsa închisorii.

Susține că hotărârea definitivă de condamnare întărește prezumția de legalitate, autenticitate și veridicitate a actului administrativ atacat, înlăturând și orice pretins caz bine justificat pentru atragerea suspendării, fiind suficient argumentul că săvârșirea unei infracțiuni intenționate este de natură să aducă atingere prestigiului profesiei de avocat.

Nu este îndeplinită nici condiția pentru prevenirea unei pagube iminente câtă vreme paguba are la bază un act administrativ care se bucură de prezumția de legalitate, autenticitate și veridicitate, astfel că o eventuală daună patrimonială va avea un caracter prezumat legal.

Apreciază ca fiind relevante, în speța pendinte, următoarele considerente ale Înaltei Curți, după cum urmează:

a) ÎCCJ - SCAF, prin decizia nr. 442/2013: „Iminența producerii unei pagube nu se prezumă, ci trebuie dovedită de persoana lezată. Îndeplinirea condiției referitoare la paguba iminentă presupune administrarea de dovezi care să probeze iminenta producerii pagubei invocate, sub acest aspect fiind lipsite de relevanță simplele afirmații făcute.”

b) ÎCCJ - SCAF, dec. nr. 1377 din 06 martie 2007: „Invocarea unui prejudiciu pur financiar (de exemplu pierderea salariului) nu reprezintă un motiv suficient și concludent pentru a considera că sunt întrunite cerințele legale pentru suspendarea executării. Pentru a admite suspendarea executării, trebuie, în principiu, ca prejudiciul să fie nesusceptibil de a fi reparat printr-o indemnizație ulterioară.”

În drept a invocat art. 129 alin. 2 pct. 2, art. 132, art. 205, art. 245 - 248, art. 430 - 432 din Noul Cod de Procedură Civilă; orice alte texte normative și/sau principii de drept amintite în cuprinsul întâmpinării.

Din actele și lucrările dosarului tribunalul reține următoarele:

Acțiunea este fondată.

Excepția necompetenței materiale a Tribunalului Arad a fost soluționată în sensul respingerii ei, motivarea fiind prezentată pe scurt în cuprinsul practicei prezentei.

În motivarea acțiunii reclamantul a prezentat mai multe împrejurări de fapt și de drept de natură să pună sub semnul îndoielii prezumția de legalitate a actului administrativ contestat în procedura prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ și art. 66 lit. p din Legea nr. 51/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Prin Decizia nr.11/19.01.2016 emisă de pârâțul Baroul Arad s-a constatat de către barou că reclamantul Coțofană Gheorghe este nedemn a fi avocat începând cu data comunicării deciziei și s-a dispus radierea acestuia din Tabloul avocaților conform prevederilor art. 58 alin. 2 din Statutul profesiei de avocat.

Decizia de mai sus este executorie de drept conform prevederilor art. 26 alin. 7 din actul normativ sus-citat, suspendarea efectelor acesteia putând fi dispusă ca măsură de excepție de către instanță în măsura dovedirii de către solicitant a îndeplinirii condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Prin Decizia nr. 38/07.01.2011 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția de Contencios administrativ și fiscal s-au stabilit motivațiile cu caracter general care conduc la admisibilitatea cererii de suspendare a executării unui act administrativ și care justifică luarea unei astfel de măsuri cu scopul de a se asigura persoanelor vizate de executare o protecție jurisdicțională provizorie.

Atât Înalta Curte, cât și doctrina au statuat în sensul că suspendarea executării actelor administrative reprezintă o măsură de excepție care are ca efect întreruperea vremelnică a efectelor acestor acte.

Suspendarea executării actelor administrative constituie un instrument procedural eficient pus la dispoziția autorității emitente sau a instanței de judecată în vederea respectării principiului legalității, autoritatea publică sau judecătorul care evaluează legalitatea actului administrativ contestat putând să dispună suspendarea executării lui, măsură echitabilă de natură a nu produce efecte asupra celor vizați.

Este recunoscut faptul că această instituție juridică trebuie să ofere cetățeanului o protecție adecvată împotriva arbitrariului, protecție care se poate realiza prin aplicarea prevederilor speciale cuprinse în art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2004, modificată.

Legiuitorul național a fost obligat să găsească criterii pertinente pentru suspendarea executării actelor administrative până la clarificarea exactă a gradului de conformare a acestora cu normele juridice aplicabile în speță deoarece în practica judiciară consacrată s-a ajuns la concluzia că executarea imediată și integrală a actelor administrative contestate sau susceptibile de a fi atacate poate cauza în anumite circumstanțe un prejudiciu ireparabil, pe care echitatea îl impune a fi evitat, în măsura posibilului.

Măsura cu caracter provizoriu a suspendării executării actului administrativ determină punerea în balanță a interesului social cu cel personal, preeminența unuia dintre ele fiind subsumată principiului legalității.

În concluzie, reținem că suspendarea executării unui act administrativ reprezintă o măsură de excepție, derogatorie de la regula executării de îndată a actului administrativ care se bucură de prezumția de legalitate, măsură care se justifică doar în cazul în care actul administrativ cuprinde dispoziții a căror îndeplinire ar fi de natură să producă un prejudiciu greu de reparat sau imposibil de înlăturat în ipoteza anulării actului.

În speța de față, pipăind fondul, fără a ne pronunța asupra criticilor de nelegalitate invocate de reclamant care vizează fondul pricinii, respectiv, nelegalitatea Deciziei nr. 11/19 ianuarie 2016 emisă de Baroul Arad reținem că există indicii cu privire la existența cazului bine justificat constând în acele împrejurări vădite de fapt și de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucură un act administrativ.

Astfel de împrejurări vădite, de fapt și de drept de natură să producă o îndoială serioasă cu privire la legalitatea unui act administrativ au fost reținute de Înalta Curte – SCAF în considerentele Deciziei civile nr. 442 /30 ianuarie 2013 ca fiind emiterea unui act administrativ de către un organ incompetent sau cu depășirea competenței; actul administrativ emis în temeiul unor dispoziții legale declarate neconstituționale; nemotivarea actului administrativ; modificarea importantă a actului administrativ în calea recursului administrativ etc., enumerarea nefiind limitativă.

În cauză de față reclamantul a dovedit că i s-a încălcat dreptul la apărare în condițiile în care decizia prin care Baroul Arad a dispus asupra încetării profesiei de avocat a reclamantului și asupra carierei acestuia nu s-a făcut în condiții de transparență procedurală, iar procedurile folosite de părât în cadrul jurisdicției administrative cu privire la citare, apărare, probațiune etc. nu au fost aduse la cunoștința reclamantului și a apărătorilor acestuia, avocați și mandatar.

Reținem că procedura jurisdicțională care a stat la baza emiterii actului s-a desfășurat cu o rapiditate nejustificată în raport cu miza ridicată a pricinii care vizează sistarea sau continuarea carierei profesionale a avocatului reclamant condamnat penal definitiv la pedeapsa închisorii cu suspendarea executării în condițiile în care, în cele două grade de jurisdicție parcurse judecătoria cauzei au apreciat că, deși fapta de evaziune fiscală a fost săvârșită în legătură cu exercitarea profesiei de avocat prin nedeclararea anumitor încasări provenite din onorarii nu se impune interzicerea exercitării profesiei de avocat ca sancțiune complementară.

Potrivit art. 26 alin.1 din Statutul profesiei de avocat „(1) Pentru aplicarea Legii nr.51/1995, cazurile de nedemnitate se verifică cu ocazia primirii în profesie, cu ocazia reînscrierii în tabloul avocaților cu drept de exercitare a profesiei, cât și pe întreaga durată a exercitării acesteia.

Potrivit art. 26 alin. 3 din Statut, ” (3) Avocații care se găsesc în unul dintre cazurile de nedemnitate prevăzute de art. 14 lit. a) , lit. b) teza I, lit. c) și d) din Lege sunt obligați să prezinte baroului hotărârile judecătorești prin care au fost condamnați definitiv la pedeapsa cu închisoarea pentru savarsirea unei infracțiuni intenționate de natură să aducă atingere prestigiului profesiei, prin care li s-a aplicat pedeapsa interdicției de a exercita profesia, prin care au fost declarați falși frauduloși sau prin care au fost condamnați definitiv pentru fapte săvârșite în legătură cu exercitarea profesiei.”

În art. 26 alin. 4 se prevede obligația Consiliului baroului de a examina în termen de 15 zile hotărârile judecătorești, respectiv înscrisurile ce privesc condițiile încetării profesiei practicate de către avocatul înscris în tabloul avocaților incompatibili și de a aprecia asupra demnității avocatului, urmând a hotărâ, după caz, menținerea în profesie sau încetarea calității de avocat potrivit Legii nr. 51/1995.

În art. 26 alin.5 se prevede faptul că „(5) Decizia motivată se comunică în termen de 15 zile avocatului în cauză, precum și președintelui U.N.B.R., împreună cu hotărârea judecătorească și înscrisurile în baza cărora a fost verificată starea de nedemnitate.

În art. 26 alin.6 se prevede că „(6) Decizia consiliului baroului poate fi atacată de președintele U.N.B.R. și/sau de avocatul în cauză în termen de 15 zile de la comunicare. Consiliul U.N.B.R. va analiza contestația și va hotărâ în condițiile Legii.

Potrivit art. 26 alin.7 „ Decizia consiliului baroului de încetare a calității de avocat este executorie. Despre încetarea calității de avocat baroul va face mențiunile corespunzătoare în tabloul avocaților.

Prin urmare, obligația motivării deciziei Consiliului baroului prin care se apreciază asupra demnității avocatului și a menținerii/nemenținerii lui în profesie este stabilită expres de legiuitor în cuprinsul art. 26 alin. 5 din Statutul profesiei de avocat, îndeplinirea condiției motivării actului nefiind lăsată la aprecierea emitentului actului, concluzia care se desprinde fiind că lipsa motivării cazului de nedemnitate a avocatului atrage nulitatea deciziei de încetare a calității de avocat în condițiile prevăzute de art. 174 și 179 din Noul Cod de Procedură Civilă, iar prin aceasta produce o vătămare intrinsec care se prezumă de drept, nemotivarea împiedicând instanța să exercite un control de legalitate efectiv asupra actului respectiv.

Observăm, de asemenea, că potrivit art. 27 lit. d) din Legea nr. 51/1995 calitatea de avocat încetează „ dacă avocatul a fost condamnat definitiv pentru o faptă prevăzută de legea penală și care îl face nedemn de a fi avocat, conform legii.”

Legiuitorul stabilește prin art. 14 lit. a) din actul normativ precitat că „Este nedemn de a fi avocat cel condamnat definitiv prin hotărâre judecătorească la pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, de natură să aducă atingere prestigiului profesiei”, prin urmare, se cer îndeplinite cumulativ două condiții pentru constatarea încetării calității de avocat: să existe o hotărâre penală definitivă a avocatului pentru o infracțiune săvârșită cu intenție și, în al doilea rând, să se dovedească cazul de nedemnitate de a fi avocat, respectiv, împrejurarea că acea condamnare penală îl face nedemn să profeseze ca avocat deoarece ar aduce atingere acestei profesii.

La o simplă lectură a normelor juridice care reglementează, de principiu, instituția juridică a încetării calității de avocat se poate observa că organul jurisdicțional reprezentat de Consiliul Baroului Arad chemat să examineze și să statueze asupra stării de nedemnitate a avocatului reclamant în baza prevederilor art. 14 din Legea nr. 51/1995 și a art. 26 alin. 4 din Statutul profesiei de avocat nu a motivat adecvat și suficient și nu a enumerat elementele de fapt și de drept care îl fac nedemn pe reclamant să exercite în continuare profesia de avocat după condamnarea penală definitivă suferită prin Decizia penală nr. 190/A/27.05.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul penal nr. 3576/2013, pârâțul limitându-se să facă aprecieri exclusiv asupra gravității faptei penale, coroborat cu împrejurarea nerecuperării prejudiciului adus bugetului de stat care este substanțial, elemente care prezintă o anumită pondere în evaluarea definitivă.

Obligația motivării nedemnității este determinată și de faptul că reclamantul a probat cu înscrisuri împrejurarea că alte persoane aflate în situații similare nu și-au pierdut calitatea de avocat ca urmare a condamnării penale definitive și nu au fost excluși din barou pe motive de nedemnitate profesională, prin urmare, Baroului Arad îi revenea obligația de a se pronunța asupra acestei apărări în condițiile în care, pe fondul nemotivării actului reclamantul sugerează că autoritatea pârâtă i-ar fi aplicat un tratament discriminatoriu.

Față de cele prezentate, tribunalul constată că în cauză sânt îndeplinite condițiile de admisibilitate ale cererii de suspendare a executării actului administrativ, respectiv, existența cazului bine justificat, definit de art. 2 alin.1 lit. t) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ ca fiind acea stare de fapt de natură să creeze o serioasă îndoială în privința legalității actului administrativ, îndoială care rezultă cu evidență la o simplă pipăire a fondului.

Din conținutul prevederilor art. 2 lit. ș) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, reținem că noțiunea de pagubă iminentă este legată de producerea unui prejudiciu ori, în speța încetarea calității de avocat a reclamantului și punerea lui în imposibilitatea finalizării angajamentelor avocațiale aflate în derulare dovedește iminența producerii unei pagube atât în patrimoniul său, cât și în patrimoniul clienților, prejudicierea clienților fiind recunoscută și de către Baroul Arad, prin reprezentant, prin concluziile orale prezentate cu ocazia dezbaterii cauzei pe fond.

Pentru considerentele prezentate, în baza art. 14 alin.1 din Legea nr. 554/ 2004 a contenciosului administrativ va admite acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantul COȚOFANĂ GHEOERGHE și, în consecință:

Suspendă executarea Deciziei nr.11/19.01.2016 emisă de pârâțul Baroul Arad având ca obiect constatarea nedemnității reclamantului de a fi avocat, încetarea calității de avocat și radierea acestuia din Tabloul avocaților până la soluționarea definitivă a contestației formulată în procedura prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr.554/ 2004 a contenciosului administrativ de către Uniunea Națională a Barourilor din România.

Văzând că nu s-au cerut cheltuieli de judecată de la partea care a pierdut procesul, urmează a nu fi acordate.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
H O T Ă R Ă Ș T E

Admite acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantul COȚOFANĂ GHEOERGHE având CNP 1670901044511 în contradictoriu cu pârâțul BAROUL ARAD având Cod fiscal 4143186 și, în consecință:

Suspendă executarea Deciziei nr.11/19.01.2016 emisă de pârâtul Baroul Arad având ca obiect constatarea nedemnității reclamantului de a fi avocat, încetarea calității de avocat și radierea acestuia din Tabloul avocaților până la soluționarea definitivă a contestației formulată în procedura prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr.554/ 2004 a contenciosului administrativ de către Uniunea Națională a Barourilor din România.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu recurs în 5 zile de la comunicare care se va depune la Tribunalul Arad.

Pronunțată în ședința publică din 29.03.2016.

Președinte
Liana Junc

Grefier
Cornelia Stoinoiu

Red.L.J. /Tehnored.L.J.

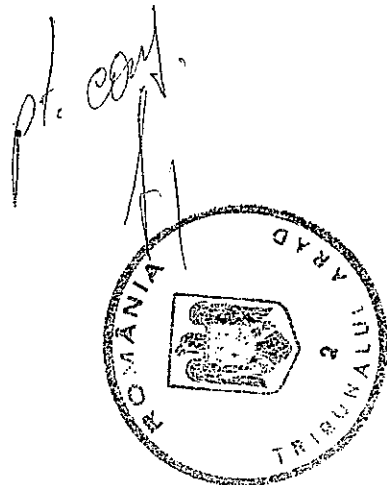
4 ex./ 04.05.2016

2 com.

Se comunică:

- reclamantului **COTOFANĂ GHEOERGHE** – cu domiciliul în orașul Curtici, str. Vasile Goldiș nr. 5, județul Arad, e-mail: laparchet@yahoo.com.,

- pârâtului – **Baroul Arad** - cu sediul în Arad, str. Ion Andreescu nr. 3, ap. 3, e-mail: conducere(q),baroul-arad.org, prin reprezentant legal av. Alunaru Cristian - Decan al Baroului Arad,

DECIZIA CIVILĂ NR. 2501
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 08.07.2016
PREȘEDINTE: ȘTEFANIA EMANUELA POPESCU
JUDECĂTOR: ADINA POKKER
JUDECĂTOR: RUXANDRA CODREA
GREFIER: ADRIANA LAZĂR

Pe rol fiind amânarea pronunțării asupra cererilor de recurs formulate de recurentul-reclamant **COTOȘANĂ GHEORGHE** și recurentul-pârât **BAROUL ARAD**, împotriva sentinței civile nr. 662/29.03.2016 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1031/108/2016, având ca obiect - suspendare executare act administrativ.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Se constată că mersul dezbaterilor și concluziile orale ale părților au fost consemnate în încheierea de ședință de la termenul din 07.07.2016, potrivit căreia, instanța a amânat pronunțarea cauzei pentru termenul de astăzi, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA

Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată pe rolul Tribunalului Arad la data de 07.03.2016, reclamantul Cotoșană Gheorghe a solicitat în contradictoriu cu pârâtul Baroul Arad suspendarea executării Deciziei nr. 11 din 19 ianuarie 2016 emisă de Consiliul Baroului Arad și, pe cale de consecință, păstrarea calității de avocat și menținerea în tabloul avocaților; fără cheltuieli de judecată.

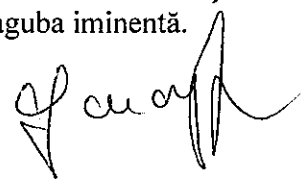
Prin Sentința civilă nr. 662 din 29.03.2016 pronunțată în dosar nr. 1031/108/2016, Tribunalul Arad a admis acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantul Cotoșană Gheorghe în contradictoriu cu pârâtul Baroul Arad și, în consecință:

A suspendat executarea Deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de pârâtul Baroul Arad având ca obiect constatarea nedemnității reclamantului de a fi avocat, încetarea calității de avocat și radierea acestuia din Tabloul avocaților până la soluționarea definitivă a contestației formulată în procedura prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr.554/ 2004 a contenciosului administrativ de către Uniunea Națională a Barourilor din România; fără cheltuieli de judecată.

Împotriva sentinței de mai sus, a declarat recurs recurentul-reclamant COTOȘANĂ GHEORGHE, solicitând admiterea recursului său astfel cum a fost formulat și modificarea soluției dispuse de instanța fondului prin Sentința civilă nr. 662/29.03.2016 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1031/108/2016, strict cu privire la momentul până la care operează suspendarea Deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de pârâtul Baroul Arad, respectiv să se dispună suspendarea până la pronunțarea instanței de fond, în conformitate cu art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

În motivarea cererii de recurs, recurentul arată, în esență, că înțelege să formuleze recurs doar cu privire la momentul până la care instanța a dispus suspendarea executării Deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de pârâtul Baroul Arad.

Se mai arată că, instanța de fond a apreciat că cererea sa este întemeiată, îndeplinind condițiile de admisibilitate pentru a dispune suspendarea actului administrativ, respectiv existența cazului bine justificat, definit de art. 2 alin. 1 lit. t din Legea nr. 554/2004 și cele prevăzute de art. 2 alin. 1 lit. ș din Legea nr. 554/2004, referitoare la paguba iminentă.

Totodată, precizează că în temeiul art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 Tribunalul a admis cererea sa și a dispus suspendarea executării Deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de pârâțul Baroul Arad până la soluționarea definitivă a contestației formulată în procedura prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004 de către UNBR.

Astfel, apreciază că instanța, constatând faptul că cererea sa este întemeiată, momentul până la care trebuia să dispună suspendarea actului contestat, Decizia nr. 11/19.01.2016 emisă de pârâțul Baroul Arad, este cel prevăzut de art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, respectiv până la pronunțarea instanței de fond, inclusiv în situația în care acest moment îl va precede pe cel la care ar fi soluționată contestația sa de către Uniunea Națională a Barourilor din România.

În drept, s-au invocat prevederile art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Cererea **s-a timbrat** cu suma de 100 lei taxă judiciară de timbru.

Împotriva sentinței de mai sus, a mai declarat recurs și recurentul-pârât BAROUL ARAD, solicitând admiterea recursului, casarea în tot a hotărârii atacate, în principal reținând propria competență de a judeca pricina în primă instanță, iar în subsidiar, casarea cu reținere și rejudecând procesul în fond să se respingă integralmente, prin hotărâre definitivă, acțiunea în contencios administrativ; cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii de recurs, recurentul, după o prezentare a stării de fapt, arată, în esență, că hotărârea atacată este netemeinică și nelegală, întrucât prima instanță pentru a da o soluție favorabilă reclamantului, inter alia a refuzat să soluționeze o excepție absolută, peremptorie, dirimantă, ori a imputat avocatului său niște alegații pe care acesta nu le-a făcut niciodată.

De la o astfel de soluție nu s-ar fi putut devia aici, încălcând o hotărâre judecătorească definitivă, violând forța sa de res judicata, puterea/autoritatea de lucru judecat, prezumția irefragabilă (juris et de jure) că o hotărâre judecătorească definitivă exprimă adevărul absolut, subliniind că reclamantul a mai formulat anterior o cerere de suspendare a Deciziei nr. 11 din 19 ianuarie 2016 emisă de către Consiliul Baroului Arad - exact același act administrativ a cărui suspendare s-a solicitat și în litigiul pendinte.

Prin întâmpinarea depusă recurentul susține că Decizia nr. 38/04.03.2016 pronunțată în dosar nr. 435/108/2015, se opune Tribunalului Arad cu forța de res judicata.

Așa fiind, Tribunalul Arad nu a răspuns deloc acestor argumente principale de primă importanță în economia cauzei. Acest complet nu a răspuns defel excepției puterii/autorității de lucru judecat, lăsând practic nesoluționată o excepție absolută, de ordine publică, peremptorie, dirimantă. Astfel, recurentul invocă, din nou această excepție, excepție pe care Curtea de Apel Timișoara ar trebui să o soluționeze cu prioritate oricăror alte aspecte.

Chiar și în lipsa unei atare hotărâri definitive de necontrazis, care se prezumă că exprimă irefragabil adevărul, recurentul susține cu privire la competența de a soluționa prezenta pricină că era oricum în atribuțiile exclusive ale Curții de Apel Timișoara – Secția de contencios administrativ și fiscal, invocând cu titlu de practică judiciară Decizia nr. 105/03.12.2011 a UNBR.

Mai departe, susține că apărătorul său nu a susținut că „în condițiile în care competența de soluționare a acestui tip de cauze a fost stabilită expres de legiuitor prin art. 88 alin. 2,3, și 4 din Legea nr. 517/1995 privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.”, apărătorul său afirmând că până și Curtea de Apel Timișoara, în Decizia civilă nr. 38 din 04 martie 2016, a sesizat acest lucru și a înlăturat argumentul recurentului Coțofană Gheorghe.

Astfel, nefiind în cadrul unei proceduri disciplinare, ci sub auspiciile art. 26 din Statutul profesiei de avocat, nici nu era admisibil legal ca această verificare și apreciere a nedemnității să se facă în condițiile, modalitatea, termenii și drepturile „disciplinare” dorite acum de către recurentul Coțofană Gheorghe, iar această statuare se opune cu autoritate/putere de lucru judecat neputând să fie contrazisă printr-o hotărâre judecătorească ulterioară. Totodată, invocă și în fața Curții de Apel Timișoara această excepție de fond, absolută, peremptorie, dirimantă, asupra căreia Tribunalul Arad nu s-a pronunțat.

De asemenea, recurentul susține că este falsă statuarea că „prejudicierea clienților fiind recunoscută și de către Baroul Arad, prin reprezentant, prin concluziile orale prezentate cu

ocazia dezbaterii cauzei pe fond.”. Pe lângă aspectul că o atare recunoaștere nu a fost realizată faptic de către avocatul său, nici legalmente o atare recunoaștere nu ar fi putut avea loc. Simplu spus, avocatul nu avea mandat de a face acte de dispoziție, iar orice pretinsă recunoaștere (mărturisire - veritabil act de dispoziție) din partea acestuia nu leagă/obligă juridicește Baroul Arad. Pretinsa recunoaștere (mărturisire) a avocatului nu este și nu poate fi considerată recunoașterea (mărturisirea) Baroului Arad.

Se mai susține că, suspendarea actului administrativ putea fi solicitată doar urmând procedura și îndeplinind condițiile imperative impuse prin dispozițiile art. 14 și/sau art. 15 din Legea nr. 554/2004, iar prima dintre aceste condiții constă în declanșarea procedurii administrative prealabile.

Astfel, recurentul precizează că este foarte important de remarcat că, după ce a contestat decizia Consiliului Baroului Arad la Consiliul U.N.B.R., recurentul Coțofană Gheorghe, deși inițial a realizat obligativitatea parcurgerii acestei proceduri administrative – în temeiul dispozițiilor art. 66 lit. p din Legea nr. 51/1995 și art. 26 alin. 6 din Statutul profesiei – texte pe care de altfel le-a și invocat în contestația formulată - ulterior și-a retras/a renunțat la această contestație prevalându-se de art. 6 alin. 4 din Legea 554/2004 și, citându-l „a dezinvestit, definitiv și irevocabil, Consiliul UNBR de soluționarea contestației formulate potrivit Legii privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.”

În aceste auspicii, prezenta cerere în suspendarea actului administrativ nu mai îndeplinește prima condiție imperativă (o condiție de admisibilitate), respectiv a declanșării procedurii administrative prealabile, această procedură prealabilă fiind retrasă (în sensul că s-a renunțat la ea de către partea pretins vătămată prin emiterea actului administrativ).

Totodată, susține că art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004 nu poate fi incident în speță, deoarece acesta vizează exclusiv jurisdicțiile administrative speciale, anume cele care sunt facultative.

Procedura contestației/contestării deciziei Baroului Arad în fața U.N.B.R. este una obligatorie, aceasta reprezentând tocmai procedura administrativă prealabilă/recursul grațios - impus imperativ prin lege, anume prin art. 66 lit. p din Legea nr. 51/1995 și art. 26 alin. 6 din Statutul profesiei - în lipsa căreia acțiunea în contencios administrativ formulată trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Este efectiv inadmisibil cum actualul intimat, de la sine putere, transformă o procedură administrativă obligatorie într-o procedură administrativă specială facultativă. Cu maximă evidență, calificarea unei proceduri administrative (ca obligatorii sau facultative) este opera exclusivă a legiuitorului, ci nu a capriciilor și intereselor pretinselor părți vătămate prin emiterea unui act administrativ.

Conchizând, prezenta cerere de suspendare a actului administrativ trebuie respinsă ab initio ca inadmisibilă, nefiind îndeplinită prima condiție impusă de dispozițiile art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, anume condiția de ordin procedural a declanșării procedurii administrative prealabile. Soluția este identică fie nu ai declanșat defel procedura administrativă prealabilă, fie că ai declanșat-o, iar ulterior ai renunțat la aceasta, în ambele situații procedura prealabilă nu există.

Admițând această inadmisibilitate, apare de prisos analiza îndeplinirii și a celorlalte condiții, respectiv a existenței cazului bine justificat și a necesității prevenirii unei pagube iminente.

De asemenea, recurentul susține că nici condiția cazului bine justificat nu este îndeplinită în speță. Or, analiza cazurilor de nedemnitate (la primirea în profesie, cu ocazia reînscriserii în tabloul avocaților și oricând pe întreaga durată a exercitării profesiei) nu are nicio legătură cu cercetarea disciplinară a unui avocat.

Sublinierea este foarte utilă, deoarece reclamantul dorește să inducă ideea că nedemnitatea sa ca avocat a fost luată/decisă cu ocazia unei cercetări/proceduri disciplinare în cadrul căreia i s-ar fi încălcat pretins dreptul la apărare.

În realitatea, Consiliul Baroului Arad nu a făcut altceva decât să respecte întocmai inclusiv dispozițiile din Statutul profesiei de avocat (art. 26), și în concret să verifice și să aprecieze asupra cazului de nedemnitate privitor la persoana recurentul Coțofană Gheorghe.

Astfel, nefiind în cadrul unei proceduri/cercetări disciplinare, ci sub auspiciile art. 26 din Statutul profesiei de avocat nici nu era admisibil legal ca această verificare și apreciere a nedemnității să se facă în condițiile, modalitatea, termenii și drepturile „disciplinare” dorite de către recurentul Coțofană Gheorghe.

Conchizând, procedura în cazul de față (pe art. 26 din Statutul profesiei de avocat) este una cârmuită de regulile procedurii administrative necontencioase.

Așa fiind imputarea acum, de către Tribunalul Arad, a încălcării de către Consiliul Baroului Arad a unor proceduri și drepturi specifice doar unei cercetări disciplinare este profund nelegală, analiza cazurilor de nedemnitate nefiind o procedură/cercetare disciplinară.

Totodată, recurentul susține că Tribunalul Arad nu a răspuns defel acestor argumente/apărări principale invocate de acesta, dar a adăugat un „etc.” la drepturile recurentului Coțofană Gheorghe, pretins încălcate de către acesta.

Se mai precizează că este revoltătoare și statuarea că soluția Consiliului Baroului Arad „a fost luată cu o rapiditate nejustificată în raport cu miza ridicată a pricinii” când în realitate examinarea situației recurentului Coțofană Gheorghe (respectiv dacă este demn sau nu de a exercita profesia de avocat) s-a realizat (a început) încă din ședința din 18 iunie 2015, iar decizia finală a fost luată abia în data de 19.01.2016.

De asemenea, este fals că emiterea actului administrativ aici atacat s-a făcut în cadrul unei proceduri jurisdicționale. Baroul Arad fiind doar o autoritate publică asimilată, dar care nu are aici statut de jurisdicție administrativă (specială). Pentru ca o autoritate publică să poată pretinde statutul de jurisdicție administrativă, ea trebuia să îndeplinească cumulativ mai multe condiții.

Pe aspectul motivării actului administrativ, apreciază că instanța și-a depășit limitele competenței în cadrul analizei unei cereri de suspendare a actului administrativ, intrând practic în analiza fondului dreptului și a actului administrativ în sine.

Astfel, motivarea deciziei aici atacate este nu doar temeinică și legală (aspecte care pot fi analizate doar de către instanța care judecă acțiunea în nulitatea actului administrativ), dar această motivare este capabilă să explice oricărei persoane de ce Consiliul Baroului Arad a luat decizia pe care a luat-o.

Motivarea deciziei aici atacate nu doar că este etalată pe mai multe pagini, dar înglobează în mod inteligibil și raționamentul/algorithmul urmat de emitent, conținând, mai mult decât suficient, considerentele de fapt și de drept avute în vedere, astfel încât instanța care va judeca nulitatea actului va putea realiza un control eficient pe palier de fado și de jure.

Se mai susține că, este de la sine înțeles că această motivare a actului administrativ s-a concentrat și concentrat pe hotărârea definitivă de condamnare, tocmai, deoarece această hotărâre este cauza și rațiunea constatării nedemnității recurentului Coțofană Gheorghe.

În fine, arată că nu există nicio obligativitate legală în sarcina Consiliul Baroului Arad de a analiza alte cazuri în care avocați ai altor barouri au fost sau nu menținuți de către acestea în profesie. Aici nu este vorba despre o veritabilă jurisprudență, care nici măcar nu reprezintă izvor de drept, sens în care nu există în sarcina Baroului Arad nicio obligativitate legală de a o urma.

Astfel, se precizează că, dacă recurentul Coțofană Gheorghe a fost pretins discriminat, se va putea afla doar atunci când ICCJ îi va analiza și soluționa definitiv acțiunea în nulitatea actului administrativ. Până atunci, Tribunalul Arad, într-o simplă acțiune în suspendarea actului administrativ nu va putea în mod legal să statueze acest lucru, o atare analiză prejudecând profund fondul problemei.

Așa fiind, ca orice autoritate publică (în speță una asimilată) și acesta deține o autonomie și o anumită marjă (largă) de posibilități și de aprecieri asupra nedemnității recurentului Coțofană Gheorghe, marjă care însă nu poate fi cenzurată pe calea unei cereri în suspendarea actului administrativ.

Astfel, în mod irefragabil, absolut, ad vitam aeternam, recurentul Coțofană Gheorghe a săvârșit infracțiunea de evaziune fiscală în forma agravantă, infracțiune săvârșită nu ca simplă persoană fizică, ci în calitate de asociat coordonator și reprezentant fiscal al Societății Civile

Profesionale de Avocați Coțofană, Sellier și Asociații, fiind condamnat pentru această faptă la pedeapsa închisorii.

Cu privire la necesitatea prevenirii unei pagube iminente, recurentul susține că nici această condiție nu este îndeplinită în speță, iar ad absurdum și de ar fi, apare ca lipsit de relevanță juridică în contextul neîndeplinirii cumulative și a condiției existenței cazului bine justificat, aidoma și primordial a inexistenței/lipsei procedurii administrative prealabile (recursului grațios). Astfel, apare irelevant că în extremis ar exista o pagubă iminentă, odată ce această pagubă are la bază un act administrativ care se bucură de prezumția de legalitate, autenticitate și veridicitate, astfel încât o eventuală daună patrimonială va avea un caracter prezumat legal.

Se arată că în mod total nelegal Tribunalul Arad a apreciat îndeplinită și această condiție invocând „punerea în imposibilitatea finalizării angajamentelor avocațiale aflate în derulare”. Din ce probe legale a extras Tribunalul Arad o atare concluzie, recurentul precizează că este deplin îndreptățit a cunoaște, odată ce recurentul Coțofană Gheorghe nu a făcut nicio dovadă în acest sens, rezumându-se la simple afirmații, simple afirmații care, au fost luate ca adevărate.

De asemenea, recurentul învederează că recurentul Coțofană Gheorghe nu a putut indica cu fermitate nici măcar în ce formă își exercită profesia de avocat, respectiv ori cabinet de avocat Coțofana Gheorghe ori Societate profesională cu răspundere limitată „Dr. Coțofană, Cojan și Asociații” fiind incontestabil că potrivit art. 5 alin. 8 din Legea nr. 51/1995: „Avocatul nu-și poate exercita profesia, în aceeași , timp, în mai multe forme de exercitare a acesteia”.

În drept, s-au invocat prevederile art. [art. 7, art. 14 alin. 4 din Legea nr. 554/2004; art. 483, 486, art. 487, art. 490, art. 498, art. 500, art. 501 Cod procedură civilă; art. 6 din CEDO; orice alte texte normative și/sau principii de drept amintite în cuprinsul prezentului recurs.

Cererea s-a timbrat cu suma de 100 lei taxă judiciară de timbru.

Prin **notele de ședință** formulate la data de 23.06.2016, recurentul a solicitat respingerea recursului formulat de recurentul pârât, ca nefondat, respingerea excepției de necompetență materială a Tribunalului Arad, ca neîntemeiată; cu cheltuieli de judecată, constând în taxă de timbru – fond și recurs.

Totodată, arată că solicitarea recurentului pârât de respingere a cererii sale ca inadmisibilă, „urmare a neîndeplinirii procedurii prealabile” este nefondată.

Cu privire la cererea recurentului pârât de respingere a acțiunii sale ca netemeinică/nefondată, recurentul reclamant precizează că aceasta urmează a se respinge, pentru motivele de drept și de fapt expuse în cererea sa introductivă.

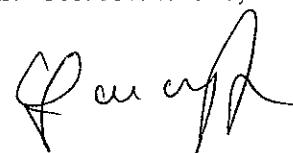
Vizavi de excepția necompetenței materiale, recurentul precizează că în prezenta cauză a solicitat suspendarea până la soluționarea pe fond a unui act administrativ emis de o entitate publică locală reprezentată de Baroul Arad, care produce efecte față de părți de la momentul comunicării lui, în drept fiind incidente dispozițiile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Astfel, Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat nu stabilește norme de competență specială, derogatorii de la Legea nr. 554/2004. De altfel, nici statutul profesiei de avocat nu stabilește norme derogatorii cu privire la competența de soluționare a cererilor privind anularea/suspendarea unui act emis de către un barou.

Totodată, invocă în susținerile sale și prevederile Deciziei nr. 1262/2015 pronunțată de ICCJ.

Se mai arată că, actul a cărui anulare se solicită este Decizia nr. 11/19.01.2016, executorie, emisă de Baroul Arad, entitate publică locală, astfel încât apare cu evidență competența Tribunalului Arad.

Așa fiind, susținerea recurentului pârât cum că ar avea o decizie definitivă care a statuat în sensul competenței Curții de Apel Timișoara, respectiv Decizia civilă nr. 38 din 04 martie 2016, pronunțată în dosar nr. 435/108/2016 este nefondată, pentru următoarele considerente: decizia anterior menționată este o hotărâre de declinare a cauzei la Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a aceleiași curți, soluționată prin Decizia nr. 105/13.04.2016,

apelabilă, cale de atac de altfel exercitată, strict pe competență, dosarul fiind pe rolul ICCJ și nesoluționat încă.

Recurentul mai arată că, ceea ce prezintă relevanță vis-a-vis de susținerile recurentului pârât este faptul că secția de contencios a curții nu s-a pronunțat pe competența materială, iar prin absurdum, dacă se acceptă interpretarea pârâtului, tot nu ar fi opozabilă, întrucât nu există autoritate de lucru judecat, iar o asemenea interpretare ar contrazice regulatorul de competență al ICCJ.

În ceea ce privește decizia ÎCCJ invocată de recurentul pârât, în sprijinul susținerilor sale, recurentul reclamant arată că situația este total diferită, contestatorul din respectivul act solicitând anularea unui act al UNBR, instituție centrală, astfel încât în mod firesc ÎCCJ a apreciat că, competența aparține Curții de Apel. În cazul său, precizează că se solicită anularea unui act al Baroului Arad, autoritate județeană, act executoriu, astfel încât competența aparține Tribunalului.

Pentru toate aceste motive, solicită respingerea excepției necompetenței materiale, invocată de recurentul pârât, ca neîntemeiată.

Totodată, solicită respingerea excepției autorității de lucru judecat, invocată de către recurent ca netemeinică, pentru cele expuse anterior.

Vizavi de excepția inadmisibilității acțiunii, recurentul precizează că aceasta este neîntemeiată, deoarece potrivit art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, dacă partea care a optat pentru jurisdicția specială sau pentru calea de atac la un alt organ administrativ-jurisdicțional înțelege să renunțe la aceasta în timpul soluționării litigiului, este obligată să notifice decizia de renunțare organului administrativ-jurisdicțional în cauză. Partea sesizează instanța de contencios administrativ în termen de 15 zile de la notificare. În această situație, procedura administrativă prealabilă prevăzută de art. 7 nu se mai efectuează.

Recurentul mai arată că, acesta a declanșat procedura prealabilă, din actele existente la dosar (respectiv mail de la secretarul general al UNBR), contestația sa nu a putut fi analizată din culpa pârâtului-recurent Baroul Arad care nu a transmis un punct de vedere. După renunțare, a notificat UNBR și a sesizat instanța de contencios, pe rolul Tribunalului Arad existând dosarul nr. 2173/108/2016.

În ceea ce privește temeinicia cererii sale, recurentul reclamant precizează că își susține în integralitate susținerile din cererea introductivă.

Recurentul învederează cu privire la exemplele date de acesta faptul că, din acestea rezultă atât obligația Consiliilor Barourilor de a analiza și motiva deciziile de constatare a demnității/nedemnității, respectând dreptul la apărare, dar și faptul că persoanele condamnate pentru săvârșirea unor infracțiuni grave, în exercitarea profesiei au fost menținuți în profesie.

Pentru toate aceste motive, recurentul solicită respingerea recursului formulat de recurentul-pârât Baroul Arad ca nefondat și admiterea recursului său, astfel cum a fost formulat și motivat.

De asemenea, solicită obligarea recurentului pârât la suportarea cheltuielilor de judecată, constând în taxă timbru de la fond și din recurs.

La dosar s-au depus următoarele înscrisuri: Memoriu formulat de reclamant și adresat Consiliului UNBR (filele 31-33), Sentința civilă nr. 105/13.04.2016 pronunțată în dosar nr. 435/108/2016* (filele 34-36), copie după caietul grefierului din ședința de judecată din 29.03.2016 a Tribunalului Arad, Certificat nr. 1/23.04.2013, Hotărârea nr. 17/19.06.2014, Adresa nr. 43-CS-2006/04.04.2016 emisă de UNBR.

Analizând recursurile formulate prin prisma motivelor invocate de recurenți, în conformitate cu exigențele art. 499 NCPC, Curtea reține următoarele:

Referitor la recursul formulat de către recurentul-pârât Baroul Arad, instanța constată că este fondat, urmând a-l admite.

Având a se pronunța cu prioritate asupra excepțiilor invocate de către pârât în fața instanței de fond și reiterate prin cererea de recurs dedusă judecății, în conformitate cu dispozițiile art. 248 NCPC, Curtea reține următoarele:

În ceea ce privește excepția autorității, respectiv a puterii de lucru judecat invocată de recurentul Baroul Arad prin raportare la decizia civilă nr. 38/04.03.2016 pronunțată de Curtea

de Apel Timișoara în dosar nr. 435/108/2016, instanța reține că această excepție este neîntemeiată.

Contrar susținerilor recurentului pârât, nu se poate reține existența unei autorități de lucru judecat, și nici o eventuală putere de lucru judecat raportat la această decizie, deoarece nu există identitate de cauză.

Astfel, în discuție sunt două proceduri speciale diferite reglementate prin acte normative diferite, obiectul dosarului nr. 435/108/2016 constituindu-l cererea de ordonanță președințială formulată de reclamant întemeiată pe dispozițiile art. 996 alin. 1 Cod procedură civilă, iar obiectul prezentei cauze îl reprezintă cererea de suspendare a executării deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de Consiliul Baroului Arad, cerere întemeiată pe prevederile art. 14 din Legea nr. 554/2004.

Este necontestat faptul că prin sentința civilă nr. 105/13.04.2016 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosar nr. 435/108/2014* s-a reținut că în acea cauză, competența materială a fost stabilită prin decizia civilă nr. 38/04.03.2016 a Curții de Apel Timișoara și față de caracterul definitiv al respectivei decizii s-a apreciat că problema competenței materiale nu mai poate fi pusă în discuția părții, întrucât dezlegarea dată de instanța de apel asupra excepției de necompetență este obligatorie, dar așa cum s-a menționat anterior, în prezentul litigiu instanța nu mai este ținută de considerentele și dispoziția deciziei civile nr. 38/04.03.2016 a Curții de Apel Timișoara, deoarece sunt dosare diferite și cauze juridice diferite.

Este neîntemeiată și excepția necompetenței materiale a Tribunalului Arad invocată de recurentul pârât, având în vedere că raportat la obiectul prezentei cauze, respectiv cererea de suspendare a executării deciziei nr. 11/19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad, în mod corect instanța de fond a apreciat că este competentă să soluționeze cauza în primă instanță, reținând că se solicită suspendarea unui act administrativ emis de o entitate publică locală, fiind incidente prevederile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004. Astfel, instanța competentă din punct de vedere material și teritorial se determină potrivit normelor de competență, art. 10 din Legea nr. 554/2004, pentru judecarea acțiunii în anularea actului administrativ.

În cauză se solicită suspendarea executării deciziei nr. 11/19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad. Or, potrivit art. 10 din Legea nr. 554/2004, litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene se soluționează în fond de către tribunalele administrativ-fiscale, iar cele privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, dacă prin lege organică specială nu se prevede altfel. Faptul că împotriva deciziei nr. 11/19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad se poate formula contestație în procedura administrativă, care urmează a fi soluționată de Consiliul UNBR, nu are ca efect schimbarea competenței materiale prevăzute de dispozițiile art. 10 alin. 1 din Legea nr. 554/2004. Concluzia se impune întrucât decizia a cărei suspendare se solicită în prezenta cauză este emisă de o entitate de nivel local.

Așadar, contrar susținerilor recurentului pârât, Curtea reține că în prezenta cauză competența se stabilește prin raportare la calitatea de entitate publică locală a emitentului actului, deoarece actul a cărui suspendare se solicită este cel care produce efecte juridice, fiind nerelevant în speță faptul că împotriva acestui act se formulează contestație la Consiliul UNBR.

De asemenea, nu pot fi reținute nici susținerile Baroului Arad conform căruia nu este posibilă pronunțarea unor hotărâri asupra suspendării executării aceluiași act administrativ de către instanțe diferite, întrucât noile norme de procedură ce reglementează regimul excepției de necompetență de ordine publică (art. 130 NCPC coroborat cu art. 185 alin. 1 NCPC) pot conduce la situații în care în mod legal cauze similare să fie soluționate în primă instanță de instanțe de grad diferit, prin efectul sancțiunii procedurale stabilite de lege.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității cererii de suspendare a executării deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de Consiliul Baroului Arad, instanța constată că este întemeiată pentru următoarele considerente:

Astfel, dispozițiile art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 pe care reclamantul își întemeiază cererea de suspendare prevăd mai multe condiții printre care și o condiție de ordin procedural, aceea a declanșării procedurii administrative prealabile, stabilindu-se în mod expres că se poate solicita instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond, doar după sesizarea, în condițiile art. 7 a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare.

Or, în cauza de față având în vedere înscrisurile depuse la dosar (filele 31-33), precum și susținerile reclamantului prin notele de ședință depuse (filele 45-47), Curtea constată că reclamantul a formulat la data de 06.05.2016 notificarea adresată Consiliului UNBR prin care a arătat că renunță la soluționarea contestației (plângere prealabilă) formulată împotriva deciziei nr. 11/19.01.2016 adresată Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România, în condițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004 și al art. 66 lit. p teza finală din Legea nr. 51/1995 și al art. 26 alin. 6 din Statutul Profesiei de avocat, transmisă prin scrisoarea recomandată către UNBR la data de 10.02.2016 și că dezinvestește definitiv și irevocabil Consiliul UNBR de soluționarea contestației formulată potrivit legii privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Se confirmă astfel susținerea recurentului pârât în sensul că la acest moment nu mai există o sesizare formulată de către reclamant, în condițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004, împotriva actului a cărui suspendare se solicită în cauză.

Nu poate fi reținută susținerea reclamantului în sensul că în speță sunt incidente prevederile art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, astfel încât procedura administrativă prealabilă prevăzută în art. 7 din același act normativ nu se mai efectuează.

Potrivit art. 26 alin. 6 din Statutul profesiei de avocat, „Decizia consiliului baroului poate fi atacată de președintele U.N.B.R. și/sau de avocatul în cauză, în termen de 15 zile de la comunicare. Consiliul U.N.B.R. va analiza contestația și va hotărî în condițiile Legii.”, iar potrivit art. 66 lit. p din Legea nr. 51/1995, Consiliul UNBR anulează hotărârile barourilor pentru cauze de nelegalitate și rezolvă plângerile și contestațiile făcute împotriva hotărârilor adoptate de Consiliile barourilor, în cazurile prevăzute de lege și de statutul profesiei.

Curtea reține că nu există nicio dispoziție legală care să asimileze procedura desfășurată în fața Consiliului baroului local, respectiv în fața Consiliului UNBR cu o procedură administrativ-jurisdicțională în sensul art. 6 din Legea nr. 554/2004. Astfel, dispozițiile legale anterior menționate din Legea nr. 51/1995 și din Statutul profesiei de avocat reglementează proceduri de recurs grațios prin care se lasă posibilitatea organului superior celui care a emis actul contestat, de a reveni asupra măsurilor luate sau de a le redimensiona în limitele prevăzute de lege.

Asemenea proceduri în care soluționarea plângerilor și a contestațiilor este atribuită însuși organului ierarhic superior celui care a emis actul atacat, nu întrunesc elementele definitorii ale activității de jurisdicție caracterizată prin soluționarea de către un organ independent și imparțial, într-o procedură contradictorie, a litigiilor privind existența, întinderea sau exercitarea drepturilor subiective, *ele fiind specifice funcției administrative*. Decizia de soluționare a contestației formulată împotriva deciziei Consiliului Baroului, în condițiile Legii nr. 51/1995 și Statutului profesiei de avocat, nu este așadar act de jurisdicție, ci act administrativ suspus cenzurii instanței de judecată.

Curtea conchide în sensul că sintagma „jurisdicție speciale administrative” care se regăsește în textul art. 6 din Legea nr. 554/2004 apreciat de reclamant ca fiind aplicat în speță, are în vedere acele activități de soluționare a litigiilor care se desfășoară în fața unui organ administrativ-jurisdicțional prin emiterea unui act administrativ-jurisdicțional, neintrând în această categorie recursurile prealabile sau ierarhice cerute de unele acte normativ drept condiții pentru introducerea unei acțiuni în justiție, printre care și Legea contenciosului administrativ, recursuri care nu presupun contradictorialitatea.

Este adevărat că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004 invocate de către reclamant conferă părții care a optat pentru jurisdicția administrativ-specială sau pentru calea de atac la un alt organ administrativ-jurisdicțional și dreptul de a renunța la aceasta și de a ataca actul administrativ-jurisdicțional direct la instanța de contencios administrativ, dar în speță, pentru

considerentele anterior expuse, instanța reține că nu sunt incidente prevederile art. 6 din Legea nr. 554/2004, astfel încât având în vedere că reclamantul a renunțat la sesizarea formulată în condițiile art. 7 a Consiliului UNBR, Curtea conchide că la acest moment al verificării îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 nu mai este îndeplinită condiția de ordin procedural, aceea a existenței unei sesizări prealabile, fiind întemeiată excepția inadmisibilității cererii de suspendare, urmând a fi admisă.

Pentru toate aceste considerente, Curtea constată că nu se mai impune analiza motivelor de recurs formulate de pârât vizând neîndeplinirea celorlalte condiții prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004, respectiva condiția cazului bine justificat și condiția pagubei iminente, impunându-se în baza art. 496 alin. 2 NCPC raportat la art. 488 pct. 8 NCPC, admiterea recursului formulat de recurentul pârât, casarea hotărârii atacate și respingerea cererii de suspendare formulată de către reclamant.

Având în vedere soluția de admitere a recursului formulat de recurentul pârât, pe cale de consecință se impune respingerea *recursului formulat de recurentul reclamant*.

În baza art. 453 NCPC constatând culpa procesuală a recurentului reclamant acesta va fi obligat la plata cheltuielilor de judecată efectuate de recurentul pârât, constând în taxă judiciară de timbru în cuantum de 100 de lei, și se va respinge ca neîntemeiată cererea reclamantului de acordare a cheltuielilor de judecată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Admite recursul formulat de recurentul-pârât Baroul Arad, cu sediul în Arad, str. Ion Andreescu nr. 3, ap. 3, jud. Arad, împotriva Sentinței civile nr. 662/29.03.2016 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1031/108/2016, în contradictoriu cu recurentul-reclamant Coțofană Gheorghe, având CNP 1670901044511 și domiciliul în Curtici, str. Vasile Goldiș nr. 5, jud. Arad.

Casează sentința recurată și în rejudecare:

Respinge excepția autorității de lucru judecat.

Respinge excepția necompetenței materiale a Tribunalului Arad.

Admite excepția inadmisibilității cererii de suspendare formulată de către reclamantul Coțofană Gheorghe.

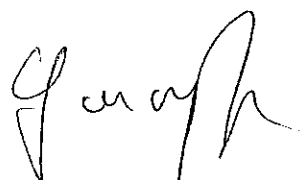
Respinge cererea de suspendare formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâtul Baroul Arad.

Respinge recursul formulat de recurentul-reclamant Coțofană Gheorghe împotriva aceleiași sentințe.

Obligă recurentul reclamant să plătească recurentului pârât suma de 100 de lei reprezentând taxă judiciară de timbru, cheltuieli de judecată efectuate în recurs.

Respinge ca neîntemeiată cererea recurentului reclamant de acordare a cheltuielilor de judecată efectuate.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 08.07.2016.

PREȘEDINTE,
ȘTEFANIA EMANUELA POPESCU

JUDECĂTOR,
ADINA POKKER

Pentru judecător,
Ruxandra Codrea
aflată în C.O., semnează
președinte complet
Ștefania Emanuela Popescu

GREFIER
ADRIANA LAZĂR

Red.: Ș.E.P./Tehnored.: L.A./13.07.2016/4 ex.
Prima instanță: Tribunalul Arad
Judecător: Liana Junc
Emis 2 com./

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
STR. BATIȘTEI NR. 25
SECTORUL 2 - BUCUREȘTI
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA BAROUL ARAD	
INTRARE NR.	280
ZIUA	10
LUNA	07
ANUL	2017

Destinatar:
BAROUL ARAD
ARAD, str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 1031/108/2016

Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Recurs
Obiectul dosarului: alte cereri împotriva încheierii de
sedinta din 24.06.2016 prin care s-a respins cererea
de recuzare -NCPC
Complet: c4-ap

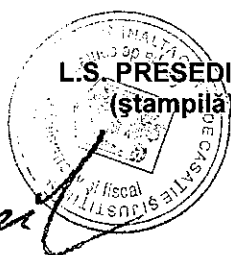
COMUNICARE HOTARÂRE CIVILĂ

NR. 2736/2016 DIN DATA DE 20 Octombrie 2016

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 2736/2016, pronunțată la data de 20 Octombrie 2016,
de către ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI
FISCAL.

L.S. PRESEDINTE
(ștampilă)

MAGISTRAT ASISTENT,

C

C

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr. 2736

Dosar nr. 1031/108/2016

Ședința de la 20 octombrie 2016

Președinte:	Liliana Vișan	- Judecător
	Decebal Constantin Vlad	- Judecător
	Eugenia Marin	- Judecător
	Cristina Olteanu	- Magistrat asistent

La data de 07 octombrie 2016, s-a luat în examinare recursul declarat de Coțofană Gheorghe împotriva Încheierii din data de 24 iunie 2016 a Curții de Apel Timișoara – Secția contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile și susținerile părților au fost consemnate în încheierea din data de 07 octombrie 2016, iar pronunțarea deciziei a fost amânată la data de 20 octombrie 2016.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Tribunalului Arad la data de 07.03.2016, reclamantul Coțofană Gheorghe a solicitat, în contradictoriu cu pârâțul Baroul Arad, suspendarea executării Deciziei nr. 11 din 19 ianuarie 2016 emisă de Consiliul Baroului Arad și, pe cale de consecință, păstrarea calității de avocat și menținerea în tabloul avocaților; fără cheltuieli de judecată.

Prin Sentința civilă nr. 662 din 29.03.2016, pronunțată în dosarul nr. 1031/108/2016, Tribunalul Arad a admis acțiunea în contencios administrativ formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâțul Baroul Arad și, în consecință, a suspendat executarea Deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de pârâțul Baroul Arad, având ca obiect constatarea nedemnității reclamantului de a fi avocat, încetarea calității de avocat și radierea acestuia din Tabloul avocaților, până la soluționarea definitivă a contestației formulate în procedura prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/ 2004 a contenciosului administrativ de către Uniunea Națională a Barourilor din România.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul Coțofană Gheorghe, solicitând admiterea recursului astfel cum a fost formulat și modificarea soluției dispuse de instanța fondului prin Sentința civilă nr. 662/29.03.2016, pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 1031/108/2016, strict cu privire la momentul până la care operează suspendarea Deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de pârâțul Baroul Arad, respectiv în sensul de a se dispune suspendarea până la pronunțarea instanței de fond, în conformitate cu art. 14 alin. 1 din Legea nr. 554/2004.

Împotriva aceluiași sentințe a declarat recurs și pârâul Baroul Arad, solicitând admiterea recursului, casarea în tot a hotărârii atacate, în principal cu reținerea propriei competențe de a judeca pricina în primă instanță, iar, în subsidiar, casarea cu reținere și, rejudecând procesul în fond, să se respingă integralmente, prin hotărâre definitivă, acțiunea în contencios administrativ, cu cheltuieli de judecată.

La termenul de judecată din 23.06.2016, reclamantul Cotofana Gheorghe a declarat că înțelege să formuleze cerere de recuzare împotriva doamnei judecător Adina Pokker, în temeiul art. 42 alin. 1 pct. 13 NCP, intrucât a pronunțat sentința civilă din dosarul nr. 435/108/2016, urmând a preciza în scris motivele de recuzare.

Urmare a acestui fapt, în aceeași ședință de judecată, doamna judecător Adina Pokker a formulat oral **declarație de abținere**, în temeiul art. 48 NCP, iar, în cursul audierii, a arătat că motivul de abținere îl constituie tot art. 42 pct. 13 NCP, având în vedere îndoiele exprimate de reclamant cu privire la imparțialitatea sa.

La data de 24.06.2016, reclamantul a înaintat în scris cererea de recuzare, în cuprinsul căreia s-a prevălat de dispozițiile art. 42 alin. 1 pct. 13 NCP, solicitând soluționarea cu prioritate a declarației de abținere formulate de doamna judecător Adina Pokker, iar, în cazul respingerii acesteia, admiterea propriei cereri de recuzare, învederând că în recursul promovat în cauza pendinte pârâul Baroul Arad invocă necompetența materială a Tribunalului Arad și autoritatea de lucru judecat a Deciziei civile nr. 38/04.03.2016, pronunțată de Secția Civilă a Curții de Apel Timișoara, de declinare către Secția de contencios a Curții de Apel Timișoara, despre care pârâul recurent afirmă că este definitivă, aceasta fiind împărtășită de doamna judecător Adina Pokker, care, prin Sentința nr. 105/13.04.2016, a apreciat că Secția civilă a aceluiași curți este pentru aceasta instanță de apel, astfel încât nu a mai analizat în nici un fel competența în cererea având ca obiect suspendarea actului emis de Baroul Arad, opinie considerată ridicolă de către reclamant, care arată că o secție a unei instanțe nu poate să fie instanță de apel pentru alta.

S-a mai arătat în susținerea cererii de recuzare că același magistrat a solicitat prin rezoluție exprimarea opiniei cu privire la excepția de necompetență materială a Curții de Apel, însă a apreciat că este ținută de soluția Secției civile din cadrul curții, care încalcă flagrant Decizia nr. 1262/2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios administrativ și fiscal, cu ocazia soluționării unui conflict negativ de competență ivit între Tribunalul Dâmbovița și Curtea de Apel Ploiești.

A concluzionat petentul că pronunțarea de către doamna judecător Adina Pokker a Sentinței nr. 105/13.04.2016 atrage cazul de recuzare prevăzut de art. 42 alin. 1 pct. 13 NCP.

Prin Încheierea din data de 24 iunie 2016, Curtea de Apel Timișoara - Secția contencios administrativ și fiscal a respins declarația de abținere formulată de doamna judecător Adina Pokker, precum și cererea de recuzare a reclamantului Cotofana Gheorghe și a trimis cauza pentru continuarea judecării la completul inițial învestit.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs recurentul-reclamant Coțofană Gheorghe, solicitând admiterea recursului astfel cum a fost formulat și admiterea cererii de recuzare ca întemeiată.

În motivarea recursului declarat se arată că prin recursul promovat de recurentul-pârât Baroul Arad acesta a invocat două excepții, respectiv necompetența materială a Tribunalului Arad și autoritatea de lucru judecat, ambele excepții, dar în special ultima, fiind întemeiate pe Sentința civilă nr. 38 din 04 martie 2016, pronunțată de Secția civilă a Curții de Apel Timișoara, o decizie de declinare către Secția de Contencios a Curții de Apel Timișoara, despre care recurentul-pârât afirmă că este definitivă.

Recurentul reiterează în cuprinsul cererii de recurs argumentele expuse în cererea de recuzare formulată, arătând, în esență, că doamna judecător Adina Pokker nu a mai analizat excepția necompetenței materiale a Curții de Apel, invocată de recurentul-reclamant, apreciind că este ținută de soluția pronunțată de Secția civilă din cadrul Curții.

Recurentul subliniază faptul că ceea ce prezintă relevanță în soluționarea cererii de recuzare este faptul că prin pronunțarea Sentinței nr. 105/13.04.2016 de către doamna judecător Adina Pokker devine incident cazul de recuzare prevăzut de art. 42 alin. 1 pct. 13 din Codul de procedură civilă.

Prin **întâmpinarea** formulată în cauză, intimatul Baroul Arad a invocat excepția nulității recursului ca urmare a încălcării dispozițiilor privitoare la forma cererii de recurs, respectiv pentru lipsa totală a indicării vreunui motiv de nelegalitate.

Analizând cu prioritate excepția invocată de intimatul Baroul Arad, respectiv excepția nulității recursului, Înalta Curte apreciază că aceasta este neîntemeiată, motiv pentru care o va respinge în consecință.

Astfel, analizând cererea de recurs formulată, Înalta Curte apreciază că susținerile recurentului se circumscriu motivului de recurs prevăzut la pct. 8 art. 488 alin. 1 din Noul Cod procedură civilă, potrivit căruia casarea unei hotărâri se poate cere atunci când *„hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”*.

Examinând cauza și sentința atacată, în raport cu actele și lucrările dosarului, precum și cu dispozițiile legale incidente pricinii, având în vedere și susținerile părților, Înalta Curte va respinge recursul declarat în cauză ca nefondat, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Instanța de control judiciar constată că în speță nu sunt întrunite cerințele impuse de art. 488 din Noul Cod de procedură civilă, în vederea casării hotărârii: prima instanță a reținut corect situația de fapt, în raport de materialul probator administrat în cauză și a realizat o încadrare juridică adecvată.

Astfel cum s-a reținut anterior, Înalta Curte constată că susținerile recurentului se circumscriu motivului de recurs prevăzut la pct. 8 art. 488 alin. 1 din Noul Cod procedură civilă, potrivit căruia, casarea unei hotărâri se poate cere atunci când *„hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”*, chiar dacă recurentul, în cadrul acestui motiv de

recurs, nu a indicat norme de drept material care ar fi fost încălcate sau aplicate greșit de către instanța de fond.

Astfel, Înalta Curte constată că în motivarea cererii de recurs, în lipsa unor argumente juridice pertinente și concludente, recurentul reiterează sub o altă formă considerentele prezentate prin cererea de recuzare, fără a dezvolta un raționament juridic pentru care apreciază că încheierea recurată este neîntemeiată, fără a aduce reale critici modului în care curtea de apel a soluționat această cerere, fiind nemulțumit de fapt de soluția pronunțată de instanță.

În consecință, Înalta Curte apreciază că argumentele recurentului vizând în fapt pretinsa încălcare sau greșită aplicare de către instanța de fond a normelor de drept material, astfel cum au fost expuse, nu sunt întemeiate. Înalta Curte apreciază că în mod corect a reținut Curtea de Apel prin încheierea recurată că declarația de abținere formulată de doamna judecător Adina Pokker în temeiul art. 48 alin. 1 și 2 Cod procedură civilă, coroborat cu art. 42 alin. 1 pct. 13 din Codul de procedură civilă, este neîntemeiată.

În opinia instanței de fond, împărțită și de instanța de control judiciar, simplul fapt că una din părțile litigante în proces exprimă îndoieli cu privire la imparțialitatea unui judecător nu constituie temei pentru înălțurarea acestuia din cauză, o interpretare contrară fiind de natură să conducă la încălcarea principiului continuității completului de judecată ce guvernează procesul civil, potrivit art. 19 Cod procedură civilă, căci ar permite schimbarea componentei sau chiar schimbarea completului de judecată pe baza unor elemente de ordin subiectiv și exclusiv la aprecierea părților litigante.

S-a avut în vedere la pronunțarea încheierii recurate că, în jurisprudența formată în interpretarea art. 6 CBDO, Curtea Europeană a reținut că imparțialitatea instanței se analizează nu doar raportat la elementul subiectiv, respectiv la percepția pe care partea litigantă o are despre instanță, dar și la un element obiectiv, necesar a se verifica, pentru a se stabili dacă în mod rezonabil există vreun temei pentru a se naște astfel de suspiciuni în mintea acelei părți litigante.

În mod corect a apreciat instanța de fond că simpla exprimare a îndoielii cu privire la imparțialitatea doamnei judecător Adina Pokker în ședința de judecată din 23.06.2016 nu este suficientă pentru a se reține că magistratul poate fi înălțurat de la judecarea cauzei în temeiul art. 42 alin. 1 pct. 13 Cod procedură civilă, declarația de abținere astfel formulată fiind neîntemeiată.

Instanța de fond a apreciat, de asemenea în mod corect, că și cererea de recuzare formulată de reclamant, care clamează existența unor elemente care ar da naștere în mod întemeiat unor îndoieli cu privire la imparțialitatea doamnei judecător Adina Pokker, este neîntemeiată, făcând referire doar la modul în care aceasta a interpretat considerentele deciziei civile nr. 38/4.03.2016, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. 435/108/2016, împrejurări ce nu pot fi echivalate unor elemente de natură să nască în mod obiectiv îndoieli asupra imparțialității magistratului.

În ceea ce privește sesizarea disciplinară formulată împotriva doamnei judecător Adina Pokker, în mod corect instanța de fond a reținut că

acesta este un act ce provine de la reclamant, iar nu o manifestare de voință a magistratului recuzat, astfel încât din cuprinsul său nu s-ar putea deduce existența unor elemente obiective care să susțină suspiciunile de imparțialitate exprimate de reclamant.

Or, cazurile de recuzare sunt strict și limitativ reglementate de art. 42 din Codul de procedură civilă, iar în cauză petentul nu a făcut dovada existenței vreunui motiv de recuzare dintre cele prevăzute de textul de lege menționat.

Analizând actele și lucrările dosarului, Înalta Curte constată, în acord cu instanța de fond, că motivele invocate de recurent în susținerea cererii de recuzare sunt neîntemeiate și nu pot fi încadrate în situația reglementată de prevederile art. 42 alin. 1 pct. 13 din Codul de procedură civilă.

Înalta Curte apreciază că, de fapt, pe calea recursului de față, recurentul solicită instanței de control judiciar să cenzureze activitatea de judecător a doamnei Pokker Adina, ceea ce nu este admisibil.

Astfel fiind, Înalta Curte constată că susținerile și criticile recurentului sunt neîntemeiate și nu pot fi primite, iar hotărârea instanței de fond este legală, fiind dată cu aplicarea corectă a normelor de drept material, nefiind incident motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 din Noul Cod de procedură civilă.

În consecință, pentru considerentele arătate și în conformitate cu prevederile art. 496 alin. 1 din Noul Cod de procedură civilă și art. 20 din Legea nr. 554/2004, Înalta Curte va respinge recursul declarat de reclamant ca nefondat, menținându-se sentința atacată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge excepția nulității recursului, invocată de intimatul Baroul Arad.

Respinge recursul declarat de Coțofană Gheorghe împotriva Încheierii din data de 24 iunie 2016 a Curții de Apel Timișoara – Secția contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 20 octombrie 2016.

JUDECĂTOR,
L.Vișan

JUDECĂTOR,
D.C.Vlad

JUDECĂTOR,
E.Marin

MAGISTRAT ASISTENT,
C.Olteanu

ROMÂNIA
TRIBUNALUL CARAȘ SEVERIN
STR. HOREA NR. 2-4
REȘITA
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS, ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA	
BAROUL ARAD	
INTRARE NR.	755
ZIUA 01	LUNA 09 20 16.

Destinatar:
BAROUL ARAD
Arad, str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 2173/108/2016

Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Fond
Obiectul dosarului: anulare act administrativ 4850
Compleet: c4 - c.adm.,fiscal -contrav.-0 (15.02.2013)

COMUNICARE HOTARÂRE CIVILĂ

NR. 762/2016 DIN DATA DE 18 August 2016

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 762/2016, pronunțată la data de 18 August 2016, de către TRIBUNALUL CARAȘ SEVERIN SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS, ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

Notă: Pentru a vizualiza unele documente din dosar, accesați www.curteapeltimisoara.ro secțiunea Dosare și folosiți parola: 5984fbde. Aveți obligația de a nu divulga parola altor persoane.

PARAFA ȘEFULUI INSTANȚEI
(ștampila)

Grefier,

07.08.2016 11:56:31

ROMÂNIA
TRIBUNALUL CARAȘ-SEVERIN
REȘITA
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr. 2173/108/2016

Cod operator: 2896

SENTINȚA CIVILĂ NR. 762

Ședința publică din data de 18.08.2016

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: VASILOVICI - STIUJ VIVIANA

GREFIER: ZANFIR RALUCA ELENA

Pe rol se află soluționarea cauzei de contencios administrativ și fiscal privind pe reclamantul Coțofană Gheorghe și pe pârâtul Baroul Arad, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședința publică au răspuns reclamantul Coțofană Gheorghe, personal și asistat de soția acestuia, Coțofană Lavinia și pârâtul Baroul Arad prin reprezentant convențional, avocat Bogdan Ionescu, cu împuternicire avocațială la dosar.

S-a făcut referatul cauzei în ședința publică de către grefierul de ședință, care învederează instanței următoarele:

- cauza are ca obiect anulare act administrativ;
- cauza se află la primul termen de judecată în primă instanță;
- procedura de citare este legal îndeplinită;

- la data de 11.08.2016, prin Serviciul registratură, a fost depusă adresă din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție prin care se aduce la cunoștință că la data de 29.07.2016 pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția de contencios administrativ și fiscal a fost înregistrată cererea formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe prin care se solicită strămutare judecării cauzei ce formează obiectul prezentului dosar al Tribunalului Caraș-Severin, cererea de strămutare formând obiectul dosarului nr. 2775/1/2016 al ÎCCJ – Secția de contencios administrativ și fiscal.

Reclamantul depune în ședința publică dovada calității de soție pentru doamna Coțofană Lavinia.

Reprezentanta reclamantului, precizează că, raportat la art. 145 alin. (1) C.pr.civ., cererea de strămutare vizează doar Căminul de Apel Timișoara, astfel încât instanța ar putea rămâne în pronunțare și pe fondul cauzei.

Instanța acordă cuvântul părților cu privire la competența de soluționare a cauzei.

Reprezentanta reclamantului, în baza art. 131 alin. (1) C.pr.civ. raportat la art. 10 alin. (1) din Legea nr. 557/2004 a contenciosului administrativ apreciază că tribunalul este competent să soluționeze prezenta cauză.

Reprezentantul pârâtului arată că pârâtul a invocat excepția de necompetență materială a Tribunalului Arad, apreciind că aceasta a fost întemeiată la momentul respectiv, ulterior intervenind împrejurări noi, iar prin soluția dată de Curtea de Apel Timișoara în procesul privind suspendarea actului administrativ s-a stabilit definitiv că îi aparține tribunalului competența de soluționare a cauzei. Astfel, arată că deși susține excepția, apreciază că aceasta va fi respinsă în baza autorității de lucru judecat pe care o are hotărârea Curții de Apel Timișoara.

Reprezentantul pârâtului depune în ședința publică un set de înscrisuri, respectiv copie a deciziei civile nr. 2501/08.07.2016 a Curții de Apel Timișoara pronunțată în dosarul nr. 1031/108/2016, însoțită de copia încheierii de amânare a pronunțării din data de 07.07.2016 pronunțată în același dosar, respectiv de copia adresei de comunicare a deciziei.

Instanța, constatând că pricina se află la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, în temeiul art. 131 alin. (1) C.pr.civ. procedează din oficiu la verificarea și stabilirea competenței generale, materiale și teritoriale în soluționarea cauzei și constată că este competentă general, material și teritorial să judece cauza, respingând astfel excepția necompetenței materiale invocate de pârâțul Baroul Arad, având în vedere dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

În baza art. 238 alin. (1) C.pr.civ., instanța pune în discuție estimarea duratei procesului.

Reprezentanta reclamantului estimează că cererea privind suspendarea actului administrativ poate fi soluționată la acest termen de judecată, estimând durata procesului cu privire la fondul cauzei la 1 lună jumătate, precizând că nu solicită alte probe, doar înscrise.

Reprezentantul pârâtului arată că nu mai solicită alte probe, apreciind că procesul poate fi soluționat la acest termen de judecată.

Reprezentanta reclamantului arată că mai solicită, pe fondul cauzei, proba testimonială cu un martor.

În baza art. 238 alin. (1) C.pr.civ., instanța estimează durata procesului la 2 luni.

Reprezentanta reclamantului depune în ședința publică înscrise, arătând că acestea reprezintă punctul de vedere oficial al Uniunii Naționale a Barourilor din România cu privire la felul procedurii.

Instanța acordă cuvântul reprezentantului pârâtului cu privire la probele solicitate de reprezentanta reclamantului.

Reprezentantul pârâtului arată că nu înțelege care este teza probatorie, ce dorește reclamantul a se dovedi prin aceste înscrise și că în opinia sa acestea nu au nicio legătură cu obiectul cauzei, însă instanța este obligată să le primească.

În deliberare, instanța încuviințează reclamantului proba cu înscrisele solicitate.

Instanța acordă cuvântul reprezentanților părților cu privire la cererea de suspendare a actului administrativ formulată de reclamant.

Reprezentanta reclamantului solicită suspendarea până la soluționarea definitivă a cauzei, arătând că cererea de suspendare se întemeiază pe art. 15 din Legea contenciosului administrativ și apreciind că sunt îndeplinite toate condițiile pentru aceasta și anume cazul bine justificat și prevenirea unei pagube iminente. Reprezentanta reclamantului arată că reclamantul a fost exclus din profesie prin Decizie nr. 11 din 19.01.2016, iar această decizie nu numai că este total nemotivată, dar s-a încălcat flagrant și dreptul la apărare și decizia reține situații în fals. Astfel, se reține cu rea-credință în această decizie că reclamantul, cu rea-credință, nu și-a îndeplinit obligațiile prevăzute de Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat și anume că nu ar fi adus la cunoștință Baroului Arad faptul că a fost condamnat printr-o decizie definitivă, afirmație falsă, întrucât reclamantul personal, la data de 04.06.2016 a adus la cunoștință Consiliului Baroului decizia Înaltei Curți, astfel cum rezultă și din dovada aflată la fila 4 dosar, iar Baroul Arad nu a luat cunoștință despre condamnarea reclamantului dintr-o adresă a Curții de Apel București, astfel cum susține în mod fals.

Reprezentanta reclamantului mai arată că după ce reclamantul a adus la cunoștință Consiliului Baroului Arad, pe data de 18 iunie Consiliul Baroului Arad a decis că se impune respectarea dreptului la apărare, raportat la dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ. Însă, a fost încălcat flagrant dreptul la apărare al reclamantului, întrucât deși în ședința din 23 iulie, când reclamantul a fost asistat de domnul avocat Mateuț, de domnul avocat Farcaș și de însăși reprezentanta reclamantului, s-a stabilit amânarea până la primirea deciziei motivate a ÎCCJ pentru a analiza dacă a intervenit sau nu nedemnitatea, reclamantul a fost exclus din profesie în data de 19 ianuarie, într-o ședință total secretă, despre care nu au fost informați și la care nu au fost citați, neavând cunoștință despre aceasta.

Cu privire la cererea de suspendare și îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 15, privind cazul justificat și prevenirea unei pagube, arată reprezentanta reclamantului, în motivarea cazului bine justificat, că decizia a cărei suspendare se cere a fost dată cu încălcarea

dreptului la apărare, se rețin în fals stări de fapt neconforme cu realitatea, decizia este complet nemotivată și profund discriminatorie. În ceea ce privește condiția prevenirii unei pagube, precizează că paguba este creată nu numai reclamantului, ci și clienței acestuia. Astfel, deși Baroul Arad încearcă să arate o conduită reprobabilă a reclamantului și anume că a ascuns faptul că a fost condamnat, reclamantul a adus la cunoștință această situație Baroului la data de 04 iunie, deși pârâtul afirmă ca au luat cunoștință din adresa Curții de Apel București.

Reclamantul solicită admiterea cererii de suspendare astfel cum a fost formulată, arătând că este vorba de o pagubă iminentă și o nelegalitate vădită și nu s-au respectat principiile de contradictorialitate și dreptul la apărare. De asemenea, termenul legal de 30 de zile pentru răspuns nu a fost respectat. De asemenea, menționează că în alte cazuri similare, deși este vorba de cazuri de corupție, s-a respectat principiul contradicționalității.

Reprezentantul pârâtului solicită respingerea cererii de suspendare formulate de reclamant. Arată că fie că suspendarea se solicită în baza art. 14 din Legea nr. 554/2004, fie în baza art. 15, condițiile care trebuie îndeplinite sunt aceleași: parcurgerea procedurii prealabile, cazul bine justificat și prevenirea unei pagube iminente. Precizează că există deja o soluție definitivă privind suspendarea acestui act administrativ, soluție de respingere a suspendării, tocmai pentru neîndeplinirea condiției parcurgerii procedurii prealabile, astfel că există o autoritate de lucru judecat, fiind clar că nu este îndeplinită condiția procedurii prealabile. În susținerea acestei idei, pârâtul depune în ședința publică Decizia Curții Constituționale nr. 409/12.10.2004, decizie în care se explică diferența între procedura administrativă jurisdicțională și procedura administrativă necontencioasă. Arată că Baroul Arad a adoptat Decizia urmând o procedură administrativă necontencioasă, Baroul Arad nefiind o autoritate jurisdicțională, iar recursul grațios nu poate fi niciodată asimilat unei proceduri administrative jurisdicționale – procedură facultativă, el fiind o procedură administrativă necontencioasă – procedură obligatorie.

Instanța acordă cuvântul reprezentantei reclamantului cu privire la excepția autorității de lucru judecat invocată de reprezentantul pârâtului.

Reprezentanta reclamantului solicită respingerea excepției, învederând dispozițiile art. 431 alin. (1) C.pr.civ., care prevede că pentru a fi în prezența autorității de lucru judecat trebuie să existe același obiect, aceeași cauză și aceleași părți. Arată că în situația de față deși sunt același obiect și aceleași părți, cauza nu este aceeași, cauza din prezentul dosar fiind diferită de cauza dosarului nr. 1031/103/2016. Precizează că potrivit doctrinei unanime, prin cauză se înțelege fundamentul, pretenția afirmată, temeiul de drept, or temeiurile sunt diferite, acțiunea în prezentul dosar fiind întemeiată pe art. 15, iar în dosarul nr. 1038/103/2016 temeiul de drept a fost art. 14. Mai mult, chiar în condițiile în care ar fi vorba de o autoritate de lucru judecat, precizează reprezentanta reclamantului că judecătorul nu poate fi ținut de o soluție greșită. Pe fondul inadmisibilității suspendării, raportat la excepția autorității de lucru judecat, arată că soluția pe care Baroul Arad a obținut-o este greșită. Luând în considerare, în afară de faptul că a fost încălcat dreptul la apărare, faptul că reclamantul nu a fost prezent și a învederat acest fapt, din motive medicale. Acesta a fost și motivul formulării cererii de strămutare, întrucât s-a forțat judecarea cauzei prin absența reclamantului, deși la dosar existau dovezi privind motivul neprezenței sale.

Reprezentanta reclamantului susține că excepția este neîntemeiată, întrucât potrivit art. 6 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 „dacă partea care a optat pentru jurisdicția administrativă specială sau pentru calea de atac la un alt organ administrativ-jurisdicțional înțelege să renunțe la aceasta în timpul soluționării litigiului, este obligată să notifice decizia de renunțare organului administrativ-jurisdicțional în cauză. Partea sesizează instanța de contencios administrativ în termen de 15 zile de la notificare. În această situație, procedura administrativă prealabilă prevăzută de art. 7 nu se mai efectuează.”, susținând că în această situație se află reclamantul. Astfel, precizează reprezentanta reclamantului, potrivit acestor dispoziții, facultatea de a renunța la calea de atac nu este oferită stimei jurisdicției administrative speciale,

ci este prevăzută și pentru situațiile în care calea de atac se promovează la un alt organ jurisdicțional.

Reprezentanta reclamantului învederează, de asemenea, dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 554/2004, care definesc termenul de jurisdicție administrativă specială: „jurisdicție administrativă specială - activitatea înfăptuită de o autoritate administrativă care are, conform legii organice speciale în materie, competența de soluționare a unui conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și independenței activității administrativ-jurisdicționale”. Precizează că în adresa UNBR depusă la dosar de reclamant, UNBR, forul superior în materie de avocatură, vorbește clar de drept la apărare, susținând reprezentanta reclamantului că este vorba de o procedură jurisdicțională.

Arată că în adresa mai sus-menționată Baroul Arad face de două ori referire la dreptul la apărare și anume pentru a-și exprima acesta dreptul la apărare, iar apoi și reclamantul, aceasta fiind poziția Baroului. Arată că deși de-a lungul timpului au existat diverse soluții, conform cărora ar fi vorba fie de o procedură jurisdicțională, fie de recurs grațios, reclamantul, cu bună-credință, s-a întemeiat pe poziția oficială a UNBR. Astfel, deși aceștia nu au soluționat contestația în luna martie, deși fuseseră investiți de o lună jumătate, i-au comunicat acea adresă reclamantului în care se vorbește de dreptul la apărare, adresă datată din 4 aprilie, pe care reclamantul a primit-o la 7 aprilie, iar reclamantul a formulat renunțarea la calea contestației la UNBR la 6 mai, întemeindu-se pe poziția UNBR.

Mai arată că pe 23 iulie s-a amânat discutarea intervenției sau nu a cazului de nedemnitate pe motivul că aceasta trebuia analizată atunci când va sosi decizia motivată a ÎCCJ, dispunându-se înregistrarea ședinței și spunând pârâul că este o procedură contradictorie, între timp Baroul Arad constatând că reclamantul este demn pentru a fi consilier al Baroului, astfel cum rezultă din fila 19 dosar.

Reprezentanta reclamantului susține că procedura este contradictorie și chiar pârâul a considerat că discuția trebuie purtată în contradictoriu. Arată că în data de 8 octombrie reclamantul a informat Baroul încă o dată că decizia ÎCCJ nu a fost motivată, Baroul dispunând amânarea, iar decizia motivată reclamantul a primit-o în data de 4 februarie, deci ulterior. Arată că a depus la dosar un CV în care decanul Baroului și consilierii Baroului susțin că este o procedură contradictorie, conform Codului de procedură civilă.

Reprezentanta reclamantului susține că simpla condamnare nu duce la excludere, ci trebuie analizat în concret dacă aceasta a adus sau nu prejudicii de imagine. Arată că la dosar se găsește o decizie a Baroului Alba în care acesta, în procedură contradictorie, cu asigurarea dreptului la apărare, îi asigură d-nei decan al Baroului Alba, condamnată pentru trafic de influență, printre altele, dreptul la apărare și analizează în concret dacă fapta acesteia a adus sau nu atingere profesiei, constatând în final că nu a adus atingere profesiei. Astfel, însuși Baroul Arad, pe excepție, a constatat că este procedură care implică drept la apărare și contradictorialitate.

Arată că adresa din 4 aprilie întărește convingerea că poziția UNBR este aceea că este o procedură jurisdicțională, astfel că reclamantul tocmai pentru a-și prezerva dreptul a înțeles să renunțe la contestație, adresându-se direct instanței. Mai arată că pe 10 februarie reclamantul a depus contestația și consiliile Uniunii sunt de 4 ori pe an, însă în data de 24 martie contestația nu a fost pusă pe ordinea de zi, deși reclamantul a făcut numeroase cereri, Uniunea invocând prin acea adresă tocmai dreptul la apărare și principiul contradictorialității, în aceste condiții excepția inadmisibilității invocată de Barou urmând a fi respinsă ca neîntemeiată.

Instanța solicită reprezentantei reclamantului să își exprime opinia cu privire la excepția autorității de lucru judecat și a puterii lucrului judecat și nu pe fondul cauzei.

Reprezentanta reclamantului arată că menține aceleași concluzii, judecătorul nu este ținut de o soluție greșită, iar cele două dosare sunt diferite, existând cauze diferite.

Instanța rămâne în pronunțare cu privire la capătul de cerere ce vizează suspendarea Deciziei nr. 11/19.01.2016 a Baroului Arad.

Instanța acordă cuvântul reprezentanților părților asupra probelor.

Reprezentanta reclamantului solicită instanței încuviințarea probei testimoniale cu un martor și anume domnul avocat Mateuț, unul dintre cei doi avocați care l-au reprezentat pe reclamant în fața Baroului Arad, întrucât acesta poate să lămurească cauza referitor la cum s-a desfășurat procedura, în mod total neloial și poate să lămurească faptul că este o procedură care implică drept la apărare și contradictorialitate. Arată că în sentința de condamnare dată în fond și menținută de Înalta Curte, Curtea de Apel București menționează că „inculpatul și-a îndeplinit în totalitate obligațiile pe care profesia le-a impus”, iar de la dosarul cauzei reiese clar că respectivul venit, un onorariu de succes, a fost declarat la Baroul București, existând un înscris de la Baroul București în acest sens, domnul avocat Mateuț având cunoștință că reclamantul este singurul exclus din profesie.

Instanța acordă cuvântul reprezentantului pârâtului cu privire la proba cu martori solicitată de reprezentanta reclamantului.

Reprezentantul pârâtului solicită respingerea probei cu martorul solicitat de reprezentanta reclamantului, pe de o parte, ca fiind tardiv formulată, reclamantul fiind decăzut din dreptul de a mai propune probe, aceasta nefiind solicitată prin acțiune sau răspunsul la întâmpinare, iar pe de altă parte, în baza art. 315 C.pr.civ., ca având un interes în cauză. Menționează că în prezentul dosar se discută motive de nelegalitate, martorii purtând proba doar motive de fond.

În deliberare, instanța respinge reclamantului proba testimonială cu un martor, domnul avocat Mateuț, ca tardiv formulată, în temeiul art. 254 C.pr.civ.

La solicitarea instanței, reprezentanții părților arată că nu solicită alte probe.

Nefiind alte probe de administrat, excepții de invocat sau alte cereri de formulat, în baza art. 392 C.pr.civ., instanța deschide dezbaterile asupra fondului cauzei și acordă cuvântul reprezentanților părților pe excepții și pe fond.

Cu privire la excepția lipsei procedurii prealabile, reprezentanta reclamantei arată că la 10 februarie reclamantul a formulat, în temeiul art. 7, contestație la UNBR, iar Consiliul UNBR trebuia să treacă această contestație pe ordinea de zi în proxima ședință a UNBR, din data de 24 martie, precizând că sunt doar patru astfel de ședințe pe an, existând totodată și obligația de soluționare a contestației în termen de 30 de zile. Arată că deși reclamantul a făcut multiple demersuri pentru a fi trecută contestația pe ordinea de zi, contestația nu a fost soluționată. Arată că având în vedere adresa primită în 7 aprilie, reclamantul a înțeles să se prevaleze de dispozițiile art. 6 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ.

Reprezentanta reclamantului susține că este dincolo de orice dubiu că UNBR își asumă că ar fi vorba de o procedură jurisdicțională, întrucât dacă ar fi vorba de un recurs grațios nu s-ar putea vorbi de contradictorialitate și drept la apărare, această concluzie deducându-se din punctul de vedere al UNBR coroborat cu modul în care această procedură la Baroul Arad, cu respectarea dreptului la apărare, întâlnirea dintre părți, înregistrarea ședinței și amânarea pentru a se pune concluzii și pentru a se analiza Decizia ICCJ. Precizează că art. 14 din Legea nr. 51/1995 menționează clar că nu condamnarea duce la excludere, ci fapta, deci fapta trebuie analizată și doar dacă fapta este de natură a aduce atingere profesiei, se poate vorbi de excluderea din profesie și ea tocmai din această cauză probabil UNBR își asumă că este vorba de o procedură jurisdicțională și trebuie în consecință puse concluzii în condiții de contradictorialitate.

Reprezentanta reclamantului precizează că sentința definitivă arată clar că reclamantul și-a îndeplinit toate obligațiile cu privire la profesia de avocat, existând la dosar înscris din care rezultă că venitul a fost declarat. Arată că nu înțelege de ce Baroul Arad la un moment dat nu a mai urmat procedura jurisdicțională. Menționează din nou decizia dată în cazul doamnei Scutea de Baroul Alba, caz în care s-a analizat oacă a intervenit sau nu nedemnitatea în ceea ce o privește pe aceasta, s-au pus concluzii și s-a analizat în concret fapta. Arată că în

cazul soțului său s-a încălcat dreptul la apărare, ședința nemaiavând loc după ce decizia ÎCCJ a fost motivată, iar fapta nu s-a mai analizat deloc, iar pe 4 iulie reclamantul a fost exclus din profesie pentru că a fost condamnat pentru infracțiunea de evaziune fiscală, decizia nefiind motivată deloc. Menționează că dacă Baroul ar fi precizat că este vorba de un recurs grațios, reclamantul ar fi putut fi exclus pe loc.

Astfel, susține reprezentanta reclamantului, excepția inadmisibilității este neîntemeiată, precizând că reclamantul a renunțat la contestație tocmai în temeiul înscrisurilor oficiale. Precizează că vor fi solicitate cheltuieli de judecată pe cale separată.

Reprezentantului pârâtului solicită respingerea acțiunii. Arată că, pe excepție, se constată că lipsește procedura prealabilă obligatorie în temeiul art. 27 din Legea privind statutul profesiei de avocat și art. 7 din Legea nr. 554/2004, iar Curtea de Apel Timișoara s-a pronunțat deja în sensul că trebuia introdusă contestație împotriva deciziei Baroului, aceasta contestație nefiind una facultativă, formularea ei fiind obligatorie. Arată că și dacă nu s-ar fi pronunțat Curtea de Apel Timișoara, argumentele pârâtului sunt extrem de solide. Calitatea de autoritate jurisdicțională este dată prin lege organică, iar faptul că UNBR a făcut referire la dreptul de apărare nu înseamnă că aceasta își însușește calitatea de autoritate administrativă jurisdicțională. Astfel, nu este incident art. 6 alin. (4), astfel cum arată partea adversă, care face referire la proceduri administrative jurisdicționale speciale, proceduri ce sunt strict facultative, ci este vorba de art. 7, privind recursul grațios, care este obligatoriu.

În ipoteza respingerii acestei excepții, reprezentantul pârâtului arată că decizia din punct de vedere formal este amplu motivată, soluția de facto și de jure este legală, reclamantul este nedemn pentru a profesa ca avocat, fiind condamnat de Înalta Curte la 4 ani de închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală în calitate de asociat coordonator și reprezentant fiscal al unei asociații de avocați. Menționează că este normal că în decizia dată, Baroul Arad s-a bazat pe constatările ÎCCJ. Pentru aceste considerente și pentru argumentele aduse prin întâmpinare, solicită respingerea acțiunii, cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Reclamantul arată că deși Baroul Arad susține permanent că în recursul grațios ar fi obligatorie contestația, art. 55 din Legea nr. 51/1995 prevede că „... poate face contestație”, or, „poate” este o dispoziție suplétivă. De asemenea, precizează că Baroul Arad l-a pus în situația de persoană vătămată, apreciind că se află de asemenea în prezența unui refuz nejustificat de soluționare a unei cereri.

Considerând că au fost lămurite toate împrejurările de fapt și temeiurile de drept, în baza art. 394 C.pr.civ., instanța declară cercetarea procesului încheiată și dispune închiderea dezbaterilor, procedând la soluționarea cererii, pe excepții și pe fond.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Arad la data de 29.04.2016 sub nr. 2173/108/2016, reclamantul Coțofană Gheorghe a chemat în judecată pe pârâtul Baroul Arad, solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună anularea în tot a actului intitulat Decizie nr. 11 din 19 ianuarie 2016 a Consiliului Baroului Arad, ca nelegală și netemeinică, precum și suspendarea executării actului intitulat Decizie nr. 11/19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

În motivarea acțiunii reclamantul arată că, în fapt, prin Decizia nr. 11 din 19 ianuarie 2016, comunicată reclamantului în data de 27 ianuarie 2016, Consiliul Baroului Arad s-a pronunțat pentru încetarea calității sale de avocat "începând cu data prezentei decizii" și radierea acestuia din tabloul avocaților.

Față de conținutul deciziei mai sus menționate și în contra celor reținute prin aceasta, reclamantul precizează faptul că personal a adus la cunoștința membrilor Consiliului Baroului Arad, prin memoriul înregistrat la Baroul Arad sub nr. 222 din 04 iunie 2015, că la data de 27 mai 2015 Secția Penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție i-a respins apelul formulat

împotriva Sentinței penale nr. 339/F din 08 octombrie 2014 pronunțate în Dosarul nr. 7180/2/2013 (3576/2013) de către Secția Penală a Curții de Apel București, cu precizarea că la data prezentei Hotărârea nr. 190 din 27 mai 2015 a ÎCCJ nu era motivată și comunicată, având la dispoziție doar minuta așa cum este ea publicată pe site-ul ÎCCJ.

Arată reclamantul că, întrucât Consiliul Baroului Arad urma a analiza și aprecia susținerile reclamantului că acesta nu se află într-o stare de nedemnitate profesională, în sensul art. 14 din Lege, după ce va fi avut cele două hotărâri judecătorești, examinând situația de fapt, înscrisurile pe care le va fi depus în susținerea poziției sale, audierea nemijlocită a sa și a apărătorilor săi, a formulat în mod expres cererea de a fi înștiințat de data la care va fi stabilită ședința Consiliului Baroului Arad, convocarea și audierea sa, informând de faptul că va fi și asistat conform prevederilor legale.

Reclamantul susține că, în raport de prevederile art. 26 alin. (4) din Statutul profesiei de avocat este atribuția Consiliului Baroului, în aprecierea incidenței art. 14 din Lege, să analizeze prin prisma normelor de drept în vigoare, nu hotărârea în sine, ci fapta care a atras răspunderea penală, pentru a verifica dacă respectiva faptă poate fi considerată ca aducând atingere - prin ea însăși - prestigiului profesiei de avocat. În raport de art. 26 alin. (4) din Statutul profesiei de avocat, precum și în raport de formularea concretă a art. 14 din Legea nr. 51/1995, simpla existență a unei hotărâri judecătorești de condamnare nu este suficientă prin ea însăși pentru a determina starea de nedemnitate profesională, revenind organului competent - consiliul baroului - atribuția de a aprecia în ce măsură fapta pentru care avocatul a fost condamnat este de natură a aduce atingere prestigiului profesiei.

Arată că în cazuri similare, exempli gratia, av. Călinescu Nicolae, av. Pavel Cosmin din Baroul București (Ds. 13246/2/2003, 3321/2004 - art. 257 C.p.A), av. Borza Remaș Adrian - Baroul București, Hotărârea nr. 50/2015 a ÎCCJ, av. Costin Florin - Baroul București, Hotărârea nr. 877/2012 a ÎCCJ Hotărârea nr. 86/2013 a ÎCCJ - Completul de 5 judecători, av. Boștină Doru Cătălin - reț. Decizia 1006/23.05.2012 a Consiliului Baroului București - decizie menținută și de instanțele judecătorești, av. Tiba Mihnea - Baroul Bihor, av. Horia Chivari - Baroul Bihor, av. Scutea Doina - Baroul Alba, av. Bernic Alexandra Tudor - Baroul Iași, av. Baltag Toni Cristian - Baroul Iași (suspendat, deși a fost condamnat la pedeapsa închisorii cu executare ș.a., cu toții menținuți în profesie, Consiliile barourilor respective au decis în sensul că, atingerea adusă prestigiului profesiei reprezintă o împrejurare de fapt, analizată ca atare în raport de circumstanțele concrete ale speței și de legătura existentă între fapta săvârșită și activitatea profesională a avocatului.

Arată că, în fapt, excluderea unui avocat urmărește un singur criteriu, de a constata că prezența acestuia în barou ar aduce un prejudiciu de imagine profesiei.

Susține că decizia a cărei anulare o cere pe calea prezentei acțiuni a fost dată, în principal, cu încălcarea dreptului său la apărare, că reține în fals stări de fapt neconforme cu realitatea, dar și faptul că nu este motivată și este profund discriminatorie, toate aceste vicii fiind de natură să atragă nulitatea deciziei.

Arată că la data de 10 februarie 2016 a formulat contestație în procedura prealabilă împotriva Deciziei nr. 11/19.01.2016 emisă de pârâi adresată Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România, în condițiile art. 7 din Legea nr. 534/2004, al art. 66 lit. p) teza finală din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și al art. 26 alin. 6 din Statutul profesiei de avocat.

În fapt, susține că prezumția de legalitate a Deciziei nr. 11/19.01.2016 este răsturnată prin prisma următoarelor considerente:

Pârâatul reține în fals stări de fapt neconforme cu realitatea, nu respectă procedurile legale de soluționare, nu motivează decizia și încălcă dreptul reclamantului la apărare, toate acestea constituind elemente de fapt și de drept care atrag nulitatea deciziei.

În acest sens, Consiliul Baroului Arad a reținut nefondul la pag. 4 paragraful 2 că a fost sesizat de către Curtea de Apel București prin Adresa nr. 226/09.06.2013, când în realitate a fost sesizat de către reclamant prin Adresa nr. 222 din 04.06.2015 pe care a atașat-o

în probațiune în copie conformă cu originalul în îndeplinirea obligațiilor impuse de art. 26 alin. (4) din Statutul profesiei de avocat.

Arată că reține Consiliul Baroului Arad faptul că nu și-a îndeplinit obligația de a prezenta Consiliului Decizia ÎCCJ nr. 190/27 mai 2015 motivată or, această hotărâre i-a fost comunicată la 4 februarie 2016, deși a făcut demersuri pentru comunicarea hotărârii, formulând inclusiv un recurs în casatie, deși termenul de 30 de zile curge la comunicarea hotărârii motivate, și a solicitat ÎCCJ comunicarea acesteia în scris, deși conform art. 407 alin. (1) din Codul de procedură penală îi revine obligația de a face comunicarea din oficiu.

Susține că prin emiterea Deciziei nr. 11/ 19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad adevărul a fost denaturat, astfel încât să pară că reclamantul este de rea-credință și să se acrediteze ideea unei conduite reprobabile deși, niciun moment nu a făcut altceva decât să respect legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat.

Susține că diferența de tratament aplicată lui față de alți colegi avocați aflați în situații similare (făcând trimitere la exemplificările anterioare, probate în consecință prin înscrisurile atașate acțiunii de față), duce la evidența de netăgăduit că decizia a cărei suspendare o cere nu s-a bazat pe nicio justificare obiectivă și rezonabilă, încălcând și art. 14 din Convenția CEDO coroborat cu art. 1 din Protocolul nr. 1 (făcând trimitere la cauza Beian împotriva României nr. 1 din 06.12.2007, paragrafele 53, 64 și 65). Pe de altă parte, i s-a încălcat dreptul la apărare prevăzut de art. 24 din Constituție, art. 13 din Codul de procedură civilă și art. 6 din CEDO.

Cu privire la această critică arată că în ședința din data de 23 iulie 2015 s-a dispus amânarea analizei pe fond până după motivarea Deciziei nr. 190/27 mai 2015 pronunțate de ÎCCJ și, tot în acea ședință s-a dispus, din ordinul Decanului Baroului Arad, înregistrarea ședinței respective și a următoarelor, cu motivarea că acest lucru este necesar pentru întocmirea procesului-verbal al ședinței. De asemenea, în acea ședință s-a ajuns la concluzia că procedura analizării dacă a intervenit sau nu nederanitatea ca urmare a pronunțării unei sentințe penale de condamnare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă și, ca urmare, se aplică regulile de la judecata procesului civil.

Susține că despre data organizării ședinței din 19 ianuarie 2016 nu a fost înștiințat, nici el și nici avocații sau mandatarul său nefiind convocați, încălcându-i-se în acest mod dreptul la apărare; din aceste motive mandatarul său a fost împiedicat să își exercite mandatul, iar avocații săi, Gheorghe Mateuș și Valentin Farcas au fost împiedicați să își exercite profesia în contra dispozițiilor art. 3 din Legea nr. 51/1995.

Deși consilierii Baroului, prin vocea Decanului au precizat că procedura se completează cu regulile Codului de procedură civilă, susține că au încălcat dispozițiile acestuia, exempli gratia, pe lângă încălcarea dreptului la apărare și dispozițiile privind recuzarea.

Deși s-a dispus înregistrarea ședințelor pentru a se putea încheia procesul-verbal, apreciind ca fiind vitală consemnarea exactă a susținerilor tocmai pentru că orice susținere are relevanță, ședința din 19 ianuarie 2016 nu a fost înregistrată.

Mai mult decât atât, pe data de 29 ianuarie, ulterior și redactării Deciziei nr. 11/19.01.2016, comunicată reclamantului la data de 27.01.2016, procesul-verbal nu era încheiat, sens în care anexează în probațiune copia adreselor eliberate de Baroul Arad ca răspuns emise la data de 29 ianuarie 2016.

Reclamantul susține că decizia contestată este complet nemotivată, împrejurare ce încalcă dispozițiile art. 26 alin. (5) din Statutul profesiei de avocat în condițiile în care întreaga motivare se rezumă la redarea faptului că „avocatul Coțofană a fost condamnat definitiv printr-o hotărâre judecătorească la pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, de natură să aducă atingere prestigiului profesiei, precum și art. 27 lit. d) din Legea nr. 51/1995 și art. 26 alin. (4) și 58 alin. (1) lit. d) din Statutul profesiei de avocat”, în rest fiind copiate pasaje din cuprinsul Sentinței penale nr. 339/F/08J0.2014.

Arată că suspendarea deciziei executorii conform art. 26 alin. (7) din Statutul profesiei de avocat, în consecință, păstrarea calității de avocat și menținerea sa în tabloul avocaților

reprezintă o măsură de natură să prevină pagubele iminente care i se aduc în calitate de avocat și clienței sale profesionale. În cazul în care nu se dispune suspendarea deciziei se vor produce prejudicii importante și de neacoperit, atât în sarcina sa, cât și în detrimentul formelor de exercitare ale profesiei pe care le deține sau din care face parte, respectiv Cabinetul de avocat Coțofană Gheorghe și Societatea civilă profesională cu răspundere limitată „Dr. Coțofană, Cojan și Asociații”.

Arăt că aceste forme de exercitare au în derulare diferite contracte și litigii, altele decât cele derivate din activitatea avocațială a căror neîndeplinire și soluționare creează prejudicii atât pentru ele, cât și pentru terți, învederând că prin încetarea cuibășii de avocat a reclamantului încetează și formele de exercitare a profesiei.

În ceea ce privește situația de fapt privind contestația (plângerea prealabilă) adresată Consiliului UNBR, reclamantul precizează că la data de 10 februarie 2016 a formulat contestație (plângere prealabilă) împotriva Deciziei nr. 11/19.01.2016 adresată Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România, în condițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004 și ale art. 66 lit. p) teza finală din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat și al art. 26 alin. (6) din Statutul profesiei de avocat.

Reclamantul arată că prima ședință a Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România a avut loc la data de 24 martie 2016 în București, în conformitate cu prevederile art. 1 din Hotărârea nr. 30/12 decembrie 2015 a Consiliului UNBR, însă deși a făcut numeroase solicitări, Consiliul UNBR a refuzat să supună dezbaterii contestația (plângere prealabilă) formulată de acesta, fiind incidente situației descrise prevederile art. 11 alin. (1) lit. b) și lit. c) din Legea nr. 554/2004, respectiv atât refuzul nejustificat de soluționare a cererii, cât și expirarea termenului de soluționare a plângerii prealabile, respectiv data expirării termenului legal de soluționare a cererii, la 41 (patruzeci și una) de zile de la primirea contestației (plângere prealabilă) de către Consiliul UNBR.

În aceste condiții, arată reclamantul că urmează să se prevaleze de prevederile art. 6 din Legea nr. 554/2004 și să procedeze, după înregistrarea prezentei acțiuni, în strictă conformitate cu dispozițiile alin. (4) ale articolului menționat, dezinvestind, definitiv și irevocabil, Consiliul UNBR de soluționarea contestației formulate potrivit Legii privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

În drept, reclamantul își înmelmăază cererea pe dispozițiile art. 8 alin. (1) și, ale art. 10-18 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Pârâul Baroul Arad a formulat înămpinarea, solicitând, în principal, constatarea necompetenței materiale de ordine publică și trimiterea dosarului instanței judecătorești competente, Curtea de apel Timișoara - Secția de contencios administrativ și fiscal, precum și respingerea acțiunii ca inadmisibilă amare a neîndeplinirii procedurii prealabile administrative, iar în subsidiar, în ipoteza respingerii excepției, respingerea acțiunii ca netemeinică/nefondată, cu cheltuieli de judecată.

Cu privire la excepția necompetenței materiale, pârâul susține că o cerere de suspendare a actului administrativ este de competența aceleiași instanțe care va judeca (ulterior) acțiunea în nulitatea respectivului act administrativ, acest punct de vedere fiind extrem de util în contextul în care anterior s-a soluționat (de către o anumită instanță) cererea de suspendare a actului a cărui nulitate se solicită actualmente.

Arată că și în aceeași primă cauză (având ca obiect suspendarea actului administrativ) au existat discuții vizavi de competența materială, dar în final Curtea de Apel Timișoara, prin decizia civilă nr. 38 din 04 martie 2016, pronunțată în dosarul nr. 433/108/2016, a statuat în mod definitiv că „Raportat la cele menționate mai sus și la dispozițiile art. 10 (1) teza a II-a din aceeași lege ce prevăd că litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal al curților de apel, Curtea constată că în cauză competența de soluționare a cauzei aparține Curții de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal. Este adevărat că reclamantul a solicitat anularea unui act emis de o autoritate de nivel județean

respectiv de Consiliul Baroului Arad, însă acest act este contestat (conform precizărilor verbale ale reclamantului-intimat cu ocazia judecării apelului) la U.N.B.R., care până la această dată nu a soluționat contestația reclamantului, și cum legea specială nu prevede o altă competență, rezultă că sunt aplicabile în cauză dispozițiile art. 10 (1) teza a II-a din Legea nr. 554/2004.”

În opinia sa, arată pârâtul, de la o astfel de soluție (care a tranșat definitiv competența de primă instanță a CAT - SCAT) nu se mai poate devia acum decât prin încălcarea efectivă a unei hotărâri judecătorești definitive, prin violarea forței sale de *res judicata*, a puterii/autorității de lucru judecat, a prezumției irefragabile (*juris et de jure*) că o hotărâre judecătorească definitivă exprimă adevărul absolut

Chiar și în lipsa unei atare hotărâri definitive de necontrazis, care se prezumă că exprimă irefragabil adevărul, susține pârâtul că competența de a soluționa prezenta pricină era oricum în atribuțiile exclusive ale Curții de Apel Timișoara - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal având în vedere următoarele: cererile de suspendare ale actelor administrative, din punct de vedere al competenței materiale, urmează a fi soluționate de către aceleași instanțe competente să soluționeze și acțiunea în anularea actului administrativ; inclusiv cererea de suspendare a actului administrativ este inadmisibilă în lipsa declanșării procedurii administrative prealabile (recursului grațios); în cazul pendinte, acest recurs grațios se adresează, autorității ierarhice superioare pârâtului, în concret Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România - U.N.B.R. fiind o autoritate publică centrală. Pe acest fir logico-juridic, susține pârâtul, actul administrativ emis de către Consiliul U.N.B.R. (organ central) este cel a cărui anulare va putea fi solicitată (acesta este actul dedus judecății), iar prin anularea acestui act să se anuleze și actul administrativ emis de către organul județean. De aceea, în mod invariabil, astfel de litigii se judecă în contradictoriu cu baroul care a emis decizie și cu U.N.B.R. în primă instanță în fața Curții de Apel Timișoara, iar în calea de atac înaintea ICCJ.

În consecință, susține pârâtul, Tribunalul Arad nu are competența materială de a judeca prezenta pricină (inclusiv deoarece este ținut a respecta o hotărâre judecătorească definitivă), seces în care se impune admiterea excepției invocate.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității acțiunii urmare a neîndeplinirii procedurii prealabile, pârâtul arată că Decizia Consiliului Baroului Arad nr. 11 din 19 ianuarie 2016 a fost emisă în cadrul procedurii prevăzute la art. 26 din Statutul profesiei de avocat, iar același art. 26, în cadrul alin. (6), arată în termeni inechivoci că o astfel de decizie se poate ataca în termen de 15 zile, pe cale de contestație, la Consiliul U.N.B.R. Astfel, incontestabil, dacă acest act administrativ nu este atacat la Consiliul U.N.B.R. (ori deși inițial atacat, ulterior contestatorul își retrage sau renunță la contestația sa) atunci decizia Consiliului Baroului Arad rămâne definitivă.

Arată că contestație la Consiliul U.N.B.R. are valoarea procedurii prealabile impuse și prin dispozițiile art. 7 din Legea 554/2004, această procedură prealabilă (denumită și recurs grațios) declanșând în speță controlul administrativ ierarhic, sau, mai exact spus, controlul administrativ extern ierarhic, concret, Consiliul U.N.B.R., adică organul ierarhic superior Consiliul Baroului Arad, va controla sub aspect administrativ actul emis de către organul inferior.

Se precizează că aceste proceduri/recursuri prealabile ierarhice sunt pretinse de către anumite acte normative (inclusiv prin legea contenciosului administrativ) drept condiții pentru introducerea unei acțiuni în justiție, iar ele nu presupun contradictorialitatea, soluționându-se pe baza unor reguli ale procedurii administrative necontencioase.

De asemenea, în dreptul românesc este instituită regula caracterului obligatoriu al procedurii prealabile, excepțiile de la această regulă fiind reglementate în mod expres, limitativ și minutor, însă în speța de față nu este incidentă nicio astfel de excepție, sens în care actualul reclamant trebuie să facă dovada parcurgerii procedurii prealabile ierarhice în fața Consiliului U.N.B.R.

Astfel, arată pârâtul că printr-un script purtând data de 06 mai 2016, numitul Coțofană Gheorghe a transmis Consiliului U.N.B.R., în esență, că "renunță" la soluționarea contestației formulate împotriva deciziei Consiliului Baroului Arad și că dezinvestește definitiv și irevocabil Consiliul U.N.B.R. de soluționarea acesteia, procedând astfel, actualul reclamant prevalându-se de dispozițiile art. 6 alin. (4) din Legea 554/2004.

În aceste condiții, pârâtul consideră că prezenta cerere în anularea actului administrativ nu mai îndeplinește o condiție imperativă (o condiție de admisibilitate), respectiv a declanșării/formulării/parcurgerii procedurii administrative prealabile. Această procedură prealabilă fiind retrasă (în sensul că s-a renunțat la ea de către partea pretins vătămată prin emiterea actului administrativ).

Arată pârâtul că articolul 6 alin. (4) din Legea 554/2004 nu poate fi incident în speță deoarece acesta vizează exclusiv jurisdicțiile administrative speciale, anume cele care sunt facultative. Procedura contestației/contestării deciziei Consiliului Baroului Arad în fața U.N.B.R. este una obligatorie, aceasta reprezentând tocmai procedura administrativă prealabilă/recursul grațios [impus imperativ prin lege, anume prin art. 66 lit. p) din Legea 51/1995, art. 26 alin. 6) din Statutul profesiei și art. 7 din Legea 554/2004], procedură în lipsa căreia acțiunea în contencios administrativ formulată, vizând anularea actului, trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Susține că este inadmisibil și cum actualul reclamant încearcă a transforma o procedură administrativă obligatorie într-o procedură administrativă specială facultativă, calificarea unei proceduri administrative (ca obligatorii sau facultative) fiind opera exclusivă a legiuitorului, și nu a intereselor pretinselor părți vătămate prin emiterea unui act administrativ.

Astfel, susține că prezenta cerere de anulare a actului administrativ trebuie respinsă *ab initio* ca inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția cardinală impusă prin dispozițiile art. 7 din Legea 554/2004, anume condiția de ordin procedural a declanșării/formulării/parcurgerii procedurii administrative prealabile, soluția fiind identică fie că nu s-a declanșat deloc procedura administrativă prealabilă, fie că s-a declanșat, dar ulterior s-a renunțat la aceasta (a fost retrasă), întrucât în ambele situații procedura prealabilă nu există.

Cu privire la caracterul netemeinic/nefondat al acțiunii, pârâtul susține că este foarte important a se înțelege primordial că analiza cazurilor de nedemnitate (a primirea în profesie, cu ocazia reînscriserii în tabloul avocaților și oricând pe întreaga durată a exercitării profesiei) nu are nicio legătură cu cercetarea disciplinară a unui avocat, subliniere foarte utilă deoarece reclamantul dorește să inducă idee (falsă) că nedemnitatea sa ca avocat a fost luată/decisă cu ocazia unei cercetări/proceduri disciplinare în cadrul căreia i s-ar fi încălcat prețins dreptul la apărare, contradictorialitate ș.a.m.d., în realitate Consiliul Baroului Arad nefăcând altceva decât să respecte întocmai inclusiv dispozițiile din Statutul profesiei de avocat (art. 26) și în concret să verifice și să aprecieze asupra cazului de nedemnitate privitor la persoana actualului reclamant.

Se arată că procedura în cazul de față (pe art. 26 din Statutul profesiei de avocat) este una cărmuită de regulile procedurii administrative necontencioase, iar orice impunere a încălcării de către Consiliul Baroului Arad a unor proceduri și drepturi specifice doar unei cercetări disciplinare ar fi profund nelegată, analiza cazurilor de nedemnitate nefiind o procedură/cercetare disciplinară.

În strânsă legătură cu ideile imediat mai sus expuse (dar și cu coincidența în speță a dispozițiilor art. 6 alin. (4) din Legea 554/2004), pârâtul învederează că este falsă teza că emiterea actului administrativ atacat s-a făcut de către și în cadrul unei proceduri administrative jurisdicționale speciale, întrucât Baroul Arad este doar o autoritate publică asimilată, dar care nu are aici statut de jurisdicție administrativă (specială) și care nu a emis un act administrativ jurisdicțional. Pentru ca o autoritate publică să poată pretinde statutul de jurisdicție administrativă, ea trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții (desprinse din lege și clarificate via doctrina de specialitate și jurisprudenței): ca respectiva autoritate să fie una administrativă, respectiv să aparțină subsistemului instituțional al statului,

înzestrată cu realizarea funcției executive a statului; autoritatea publică în cauză să fie abilitată, printr-un text expres al unei legi organice, să soluționeze stări conflictuale generate ori determinate de acte administrative; activitatea de soluționare a unor astfel de litigii să se desfășoare cu respectarea principiilor contradictorialității, dreptului la apărare și independenței funcționale.

Privind aspectul motivării actului administrativ, pârâtul arată că, conform unei formulări consacrate a ICCJ, "din analiza jurisprudenței comunitare rezultă că este suficientă motivarea care este capabilă să explice soluția aleasă de administrație".

Astfel, susține pârâtul, motivarea deciziei atacate este nu doar temeinică și legală, dar această motivare este capabilă să explice oricărei persoane (raportat la standardul unui *bonus pater familias*) de ce Consiliul Baroului Arad a luat decizia pe care a luat-o. Motivarea deciziei atacate nu doar că este etalată pe mai multe pagini, dar înglobează în mod inteligibil și raționamentul/algoritmul urmat de emitent, conținând, mai mult decât suficient, considerentele de fapt și de drept avute în vedere, astfel încât instanța care va judeca nulitatea actului va putea realiza un control eficient pe neier *de facto* și *de jure*.

Arată că este de la sine înțeles că această motivare a actului administrativ s-a centrat și concentrat pe hotărârea definitivă de condamnare tocmai deoarece această hotărâre este cauza și rațiunea constatării nedemnității reclamantului.

Pârâtul menționează că nu există nicio obligativitate legală în sarcina Consiliului Baroului Arad de a analiza alte cazuri în care avocați ai altor barouri au fost sau nu menținuți de către acestea în profesie, nefiind vorba despre o veritabilă jurisprudență, jurisprudență (adică practica instanțelor) care nici măcar nu reprezintă izvor de drept, sens în care nu există și nu există în sarcina Consiliului Baroului Arad nicio obligativitate legală de a o urma.

Pârâtul subliniază că actualul reclamant nu a opus propria practică (adică măcar un caz anterior din care să fi reieșit că un alt avocat al Baroului Arad a beneficiat de un regim preferențial în comparație cu reclamantul) și nici nu avea cum să facă acest lucru, deoarece în speță nu există nicio discriminare, aidoma trebuie înțeles că fiecare caz în parte are specificitatea și unicitatea sa (chiar atunci când, pentru a da un exemplu, doi avocați sunt condamnați exact pentru comiterea aceleiași infracțiuni, ca încadrare legală).

De asemenea, precizează pârâtul, nu s-a explicat de către reclamant cum și de ce soluțiile/cazurile prezentate de către acesta sunt cele majoritare, constante, în realitate reclamantul a prezentat cazuri izolate, sporadice, neindicând în concret nici de ce acestea ar fi identice cu propria situație, cu propriul caz, pentru a îndruma/recomanda cumva astfel la luarea unor soluții identice.

Pârâtul precizează că, precum orice autoritate publică (în speță una asimilată) și acesta deține o autonomie și o anumită marjă de posibilități și de aprecieri asupra nedemnității unui avocat, în speță și a reclamantului, însă, cu toate acestea, nimeni și nimic nu va mai putea contesta și/sau interpreta o hotărâre judecătorească definitivă și *a fortiori* una pronunțată de către cea mai înaltă instanță națională. Astfel, în mod irefragabil, *reclamantul* a săvârșit infracțiunea de evaziune fiscală în formă agravantă (*sine qua non* cu intenție), infracțiune săvârșită nu ca simplă persoană fizică, ci în calitate de asociat coordonator și reprezentant fiscal al societății civile profesionale de avocați Coțofană, Sellier și asociații, fiind condamnat pentru această faptă la pedeapsa închisorii.

Astfel, apreciază pârâtul, prin calitatea și poziția avute și de care s-a prevalat, prin natura infracțiunii, gravitatea, forma și modalitatea concretă a săvârșirii acesteia, prin dimensiune laturii subiective și prin întregul *modus operandi*, rezultă fără dubiu că reclamantul este nedemn a mai exercita profesia de avocat, avocatura fiind o profesiune în care cinstea, probitatea, integritatea, moralitatea, spiritul de dreptate și sinceritatea avocatului sunt virtuți tradiționale, dar și obligații profesionale.

Astfel, nu este acceptabilă imputarea reclamantului, care îl acuză pe pârât că în actul administrativ emis ar fi "reținut în fals stări de fapt neconforme cu realitatea", când în realitate

pârâtul a preluat/transcris, pe acest palier, ceea ce secția penală a ÎCCJ a statuat definitiv prin hotărârea de condamnare a reclamantului.

Cu privire la cererea de suspendare, pârâtul susține că se impune respingerea acesteia, nefiind îndeplinite cumulativ condițiile pretinse pentru incidența acestei situații excepționale (suspendarea actului administrativ fiind o excepție de la caracterul executoriu al unui act), în realitate nefiind îndeplinită nici măcar una dintre cele trei condiții, respectiv nici condiția de ordin procedural constând din (I) declanșarea procedurii administrative prealabile, nici (II) existența cazului bine justificat și nici (III) necesitatea prevenirii unei pagube iminente, toate argumentele expuse în cuprinsul prezentei întâmpinări putând fi folosite și pentru respingerea cererii de suspendare, cu atât mai mult cu cât chiar reclamantul invocă exact aceleași motive atât pentru anularea actului administrativ cât și pentru suspendarea acestuia.

În final, pârâtul arată că contestă absolut toate acuzațiile, susținerile și argumentele de fapt și de drept ale reclamantului, respectiv cele făcute în scopul de a-și crea/obține o poziție procesuală favorabilă și/sau preeminentă față de cea a pârâtului, iar acoperirea unui răspuns la o anumită teză a părții adverse nu reprezintă achiesare la aceasta.

În drept, pârâtul invocă dispozițiile art. 129 alin. (2) pct. 2, art. 132, art. 205, art. 245-248 și art. 430-432 NCP, art. 7 din Legea 554/2004 și orice alte texte normative și/sau principii de drept amintite în cuprinsul întâmpinării.

Reclamantul a depus răspuns la întâmpinare, solicitând respingerea excepțiilor invocate de pârât și admiterea cererii astfel cum a fost formulată, cu cheltuieli de judecată.

Reclamantul solicită respingerea excepției necompetenței materiale ca neîntemeiată. Arată că în prezenta cauză solicită anularea și suspendarea până la soluționarea pe fond a unui act administrativ emis de o entitate publică locală reprezentată de Baroul Arad, care produce efecte față de părți de la momentul comunicării lui, în drept fiind incidente dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, însă Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat nu stabilește norme de competență specială, derogatorii de la Legea nr. 554/2004. De altfel, nici statutul profesiei de avocat nu stabilește norme derogatorii cu privire la competența de soluționare a cererilor privind anularea/suspendarea unui act emis de către un barou.

Arată că, de altfel, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de Contencios Administrativ și Fiscal s-a pronunțat, prin Decizia nr. 1262/2015, soluționând un conflict negativ de competență ivit între Tribunalul Dâmbovița și Curtea de Apel Pitești, arătând că prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ trebuie interpretate în sensul că "în cazul actului administrativ nefiscal, competența materială se stabilește în raport cu rangul local sau central al autorității emittente. litigiul urmând să fie soluționat de tribunal, când actul atacat este emis de o autoritate publică locală, respectiv de Curtea de apel, când actul atacat este emis de o autoritate publică centrală", ori cazul a cărui anulare o cere este Decizia nr. 11/19.01.2015, executorie, emisă de Baroul Arad, entitate publică locală, astfel încât apare cu evidență competența Tribunalului Arad.

Mai arată că susținerea pârâtului cum că ar avea o decizie definitivă care a statuat în sensul competenței Curții de Apel Timișoara, respectiv Decizia civilă nr. 38 din 04 martie 2016, pronunțată în dosar nr. 435/108/2016, este nefondată, pentru următoarele considerente: decizia anterior menționată este o hotărâre de declinare a cauzei la Secția de Contencios Administrativ și Fiscal a aceleiași curți, soluționată prin Decizia nr. 1054/3.04.2016, apelabilă, cale de atac de altfel exercitată, strict pe competență, dosarul fiind pe rolul Î.C.C.J. și nesoluționat încă. Prin Decizia nr. 1054/3.04.2016, Secția de Contencios a Curții de Apel Timișoara a apreciat că Secția civilă a aceleiași curți este pentru ea instanță de apel, astfel încât nu a mai analizat în niciun fel competența în cererea având ca obiect suspendarea actului emis de Baroul Arad. Ceea ce prezintă relevanță vis-a-vis de susținerile pârâtului este faptul că secția de contencios a curții nu s-a pronunțat pe competența materială, iar prin absurdum, dacă se acceptă interpretarea pârâtului, aceasta tot nu ar fi opozabilă, întrucât nu există

autoritate de lucru judecat, iar o asemenea interpretare ar contrazice regulatorul de competență al Î.C.C.J.

Rezultă, astfel, cu evidență că nu există nicio statuare în mod definitiv asupra competenței materiale și cu atât mai puțin autoritate/putere de lucru judecat.

Precizează reclamantul că pârâtul invocă o decizie a Î.C.C.J. în sprijinul susținerilor sale (fila 4, chenar), dar situația este total diferită, contestatorul din respectivul act solicitând anularea unui act al U.N.B.R., instituție centrală, astfel încât în mod firesc Î.C.C.J. a apreciat că competența aparține curții de apel. În acest caz se solicită anularea unui act al Baroului Arad, autoritate județeană, act executoriu, astfel încât competența aparține Tribunalului.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității, invocată de pârât, reclamantul susține că aceasta este neîntemeiată deoarece, în fapt, la data de 10 februarie 2016 a formulat contestație (plângere prealabilă) împotriva Deciziei nr. 11/19.01.2016 adresată Consiliului UNBR. Deși a făcut numeroase solicitări (probate prin înscrisurile depuse la dosarul cauzei), Consiliul UNBR a refuzat să supună dezbaterii contestația (plângere prealabilă) formulată de reclamant, fiind incidente situației descrese prevederile art. 11 alin. (1) lit. b) și lit. c) din Legea nr. 554/2004. În aceste condiții, arată reclamantul, a fost nevoit să se prevaleze de dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004 și să procedeze în strictă conformitate cu prevederile alin. (4) ale articolului menționat.

Cu privire la temeinicia cererii sale, reclamantul arată că își menține în integralitate susținerile din cererea introductivă. Subliniază că și cu privire la temeinicie susținerile pârâtului cum că reclamantul ar fi invocat exemple contrare, singulare, sunt false și, dimpotrivă, din aceste exemple rezultă atât obligația consiliilor barourilor de a analiza și motiva deciziile de constatare a demnității/nedemnității, respectând dreptul la apărare, dar și faptul că persoane condamnate pentru săvârșirea unor infracțiuni grave, în exercitarea profesiei, au fost menținute în profesie.

Prin sentința civilă nr. 41/24.06.2016, Curtea de Apel Timișoara a admis cererea de strămutare formulată de pârâtul Baroul Arad privind strămutarea pricinii care formează obiectul prezentului dosar și a dispus strămutarea cauzei de la Tribunalul Arad la Tribunalul Caraș-Severin, cu păstrarea actelor îndeplinite înainte de strămutare.

Analizând cu prioritate, conform art. 248 C.pr.civ., excepțiile de procedură invocate în cauză, Tribunalul constată că excepția autorității de lucru judecat formulată de pârâtul Baroul Arad este nefundată și o va respinge din următoarele considerente:

Baroul Arad a invocat excepția autorității de lucru judecat a prezentei cauze în raport cu soluționarea dosarului nr. 1031/108/2016 în mod definitiv prin decizia Curții de Apel Timișoara nr. 2501/08.07.2016.

Prin decizie nr. 2501/08.07.2016 Curtea de Apel Timișoara a respins, în rejudecare, cererea de suspendare a Deciziei nr. 11/19.01.2016 a Baroului Arad, cerere formulată de Coțofană Gheorghe în temeiul art. 14 din Legea nr. 554/2004.

Prin cererea introductivă ce face obiectul prezentului dosar același Coțofană Gheorghe solicită suspendarea aceleiași Decizii nr. 11/19.01.2016 a aceluiași pârât, Baroul Arad, însă în temeiul art. 15 din Legea nr. 554/2004.

Pentru a exista autoritate de lucru judecat trebuie să existe tripla identitate între cele două cauze, respectiv părți, obiect, cauză. În cauza de față, dacă există identitate perfectă raportată la părți și obiect, totuși nu există identitate de cauză, având în vedere că obiectul soluționat în mod definitiv în dosarul nr. 1031/108/2016 se întemeiază pe dispozițiile art. 14 din Legea contenciosului administrativ, în timp ce în prezenta cauză obiectul cererii este întemeiat pe dispozițiile art. 15 din aceeași lege.

Analizând cu precădere acest aspect, Tribunalul constată și că față de decizia civilă nr. 2501/08.07.2016 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în mod definitiv și irevocabil, prin care s-a respins cererea reclamantului Coțofană Gheorghe de suspendare a Deciziei nr. 11/19.01.2016 a Baroului Arad, nu există autoritate de lucru judecat, prezentul proces având

ca obiect chiar contestația îndreptată împotriva deciziei Baroului, pe când, anterior, instanța a fost sesizată doar cu o cerere de suspendare a acesteia.

Analizând pe fond cererea de suspendare a actului administrativ, Tribunalul reține că aceasta este nefondată și o va respinge cu următoarea motivare:

Dacă în manifestarea sa de excepție procesuală (care corespunde unui efect negativ, extinctiv, de natură să oprească a doua judecată) autoritatea de lucru judecat presupune, într-adevăr, tripla identitate de elemente (obiect, părți, cauză), nu tot astfel se întâmplă atunci când acest efect important al hotărârii se manifestă pozitiv, respectiv demonstrând modalitatea în care au fost dezlegate anterior anumite aspecte litigioase în raporturile dintre părți, fără posibilitatea de a se statua diferit.

Efectul pozitiv al lucrului judecat se impune într-un al doilea proces care are legătură cu chestiunea litigioasă dezlegată anterior, fără posibilitatea de a mai fi contrazis.

Această reglementare a autorității de lucru judecat în forma prezumției vine să asigure, din nevoia de ordine și stabilitate juridică, evitarea contradicțiilor între considerentele hotărârii judecătorești.

Tribunalul constată că prin introducerea unei noi cereri, având ca obiect suspendarea Deciziei nr. 11/19.01.2016 a Baroului A ad, reclamantul tinde să lipsească de efectele lucrului judecat o hotărâre anterioară (Decizia nr. 2501/08.07.2016 a CAT), prin care s-a stabilit irevocabil ca Decizia Baroului Arad de excludere a reclamantului din rândul avocaților nu poate fi suspendată din cauza retragerii plângerii prealabile formulate de reclamant în fața UNBR.

De altfel, conform dispozițiilor art. 15 alin. (2) raportat la art. 14 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, nu pot fi formulate mai multe cereri de suspendare succesive pentru aceleași motive.

Tribunalul observă că prin noua cerere înregistrată în prezentul dosar nu sunt identificate motive noi pentru care să se solicite suspendarea Deciziei nr. 11/19.01.2016 a Baroului Arad și care să nu fi fost avute în vedere de Curtea de Apel Timișoara la pronunțarea Deciziei nr. 2501/08.07.2016.

Analizând cererea de anulare a Deciziei nr. 11/19.01.2016 a Baroului Arad, Tribunalul va proceda la analizarea cu precădere a excepției lipsei procedurii prealabile formulate de pârâțul Baroul Arad, și, găsind excepția întemeiată, o va admite din următoarele considerente:

Prin Decizia nr. 11/19.01.2016 a Baroului Arad s-a constatat încetarea culității de avocat deținută de către reclamant având în vedere că acesta a fost condamnat prin sentința penală nr. 339/08.10.2014 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. 7180/2/2013, respectiv prin Decizia Înaltei Curții de Casație și Justiție nr. 190/A/27.05.2015.

Prin cererea introductivă, reclamantul Coțofană Gheorghe a solicitat anularea Deciziei nr. 11/19.01.2016 a Baroului Arad. Acesta a invocat dispozițiile art. 8 din Legea nr. 554/2004 republicată. Conform dispozițiilor articolului invocat de reclamant, „*Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale.*”

Potrivit dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, „înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.”

În temeiul dispozițiilor art. 109 alin. (2) Cod procedură civilă coroborat cu art. 7 din Legea contenciosului administrativ, procedura prealabilă administrativă este reglementată ca

o condiție de exercitare a dreptului la acțiune în contencios administrativ a cărei neîndeplinire, în termenele și condițiile prevăzute de lege, atrage inadmisibilitatea acțiunii.

Or, în cauză de față având în vedere înscrisurile depuse la dosar, precum și susținerile reclamantului, Tribunalul constată că reclamantul a formulat la data de 06.05.2016 notificarea adresată Consiliului UNBR prin care a arătat că renunță la soluționarea contestației (plângere prealabilă) formulată împotriva deciziei nr. 11/19.01.2016 adresată Consiliului Uniunii Naționale a Barourilor din România, în condițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004 și al art. 66 lit. p teza finală din Legea nr. 51/1995 și al art. 26 alin. 6 din Statutul Profesiei de avocat, transmisă prin scrisoarea recomandată către UNBR la data de 10.02.2016 și că dezinvestește definitiv și irevocabil Consiliul UNBR de soluționarea contestației formulate potrivit legii privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

Se confirmă astfel susținerea pârâtului în sensul că la acest moment nu mai există o sesizare formulată de către reclamant, în condițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004, împotriva actului a cărui suspendare se solicită în cauză.

Nu poate fi reținută susținerea reclamantului în sensul că în speță sunt incidente prevederile art. 6 alin. (4) din Legea nr. 554/2004, astfel încât procedura administrativă prealabilă prevăzută în art. 7 din același act normativ nu se mai efectuează.

Potrivit art. 26 alin. 6 din Statutul profesiei de avocat, „Decizia consiliului baroului poate fi atacată de președintele U.N.B.R. și/sau de avocatul în cauză, în termen de 15 zile de la comunicare. Consiliul U.N.B.R. va analiza contestația și va hotărî în condițiile Legii.”, iar potrivit art. 66 lit. p din Legea nr. 51/1995, Consiliul UNBR anulează hotărârile barourilor pentru cauze de nelegalitate și rezolvă plângerile și contestațiile făcute împotriva hotărârilor adoptate de Consiliile barourilor, în cazurile prevăzute de lege și de statutul profesiei.

Tribunalul reține că nu există nicio dispoziție legală care să asimileze procedura desfășurată în fața Consiliului baroului local, respectiv în fața Consiliului UNBR cu o procedură administrativ-jurisdicțională în sensul art. 6 din Legea nr. 554/2004. Astfel, dispozițiile legale anterior menționate din Legea nr. 51/1995 și din Statutul profesiei de avocat reglementează proceduri de recurs grațios prin care se lasă posibilitatea organului superior celui care a emis actul contestat de a reveni asupra măsurilor luate sau de a le redimensiona în limitele prevăzute de lege.

Asemenea proceduri în care soluționarea plângerilor și a contestațiilor este atribuită însuși organului ierarhic superior celui care a emis actul atacat, nu întrunesc elementele definitorii ale activității de jurisdicție caracterizată prin soluționarea de către un organ independent și imparțial, într-o procedură contradictorie, a litigiilor privind existența, întinderea sau exercitarea drepturilor subiective, *ele fiind specifice funcției administrative*. Decizia de soluționare a contestației formulată împotriva deciziei Consiliului Baroului, în condițiile Legii nr. 51/1995 și Statutului profesiei de avocat, nu este așadar act de jurisdicție, ci act administrativ supus cenzurii instanței de judecată.

Tribunalul conchide în sensul că sintagma „jurisdicție specială administrativă” care se regăsește în textul art. 6 din Legea nr. 554/2004 apreciat de reclamant ca fiind aplicat în speță, are în vedere acele activități de soluționare a litigiilor care se desfășoară în fața unui organ administrativ-jurisdicțional prin emiterea unui act administrativ-jurisdicțional, neintrând în această categorie recursurile prealabile sau ierarhice cerute de unele acte normativ drept condiții pentru introducerea unei acțiuni în justiție, printre care și Legea contenciosului administrativ, recursuri care nu presupun contradictorialitatea.

Este adevărat că dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004 invocate de către reclamant conferă părții care a optat pentru jurisdicția administrativ-specială sau pentru calea de atac la un alt organ administrativ-jurisdicțional și dreptul de a renunța la aceasta și de a ataca actul administrativ-jurisdicțional direct la instanța de contencios administrativ, dar în speță, pentru considerentele anterior expuse, instanța reține că nu sunt incidente prevederile art. 6 din Legea nr. 554/2004, astfel încât având în vedere că reclamantul a renunțat la sesizarea formulată în condițiile art. 7 a Consiliului UNBR, Tribunalul conchide că la acest moment al verificării

îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 nu mai este îndeplinită condiția de ordin procedural, aceea a existenței unei sesizări prealabile, fiind întemeiată excepția inadmisibilității cererii de suspendare, urmând a fi admisă.

Față de considerentele de fapt și de drept mai sus reținute, în baza dispozițiilor art. 18 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, Tribunalul va respinge excepția autorității de lucru judecat formulată de pârâțul Baroul Arad; va respinge cererea de suspendare formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe; va admite excepția lipsei plângerii prealabile formulată de pârâțul Baroul Arad și va respinge acțiunea formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâțul Baroul Arad.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge excepția autorității de lucru judecat formulată de pârâțul Baroul Arad.

Respinge cererea de suspendare formulată de reclamantul COTOFANĂ GHEORGHE.

Admite excepția lipsei plângerii prealabile formulată de pârâțul Baroul Arad.

Respinge acțiunea formulată de reclamantul COTOFANĂ GHEORGHE, CNP: 1670901044511, cu domiciliul în Curtici, str. Vasile Goldiș, nr. 5, județul Arad în contradictoriu cu pârâțul BAROUL ARAD, Cod fiscal: 4143186, cu sediul în Arad, str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3, județul Arad.

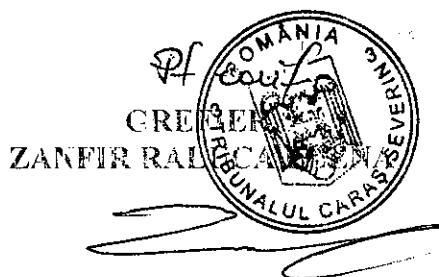
Cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

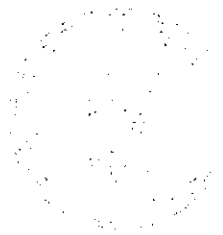
Recursul se depune la Tribunalul Caraș-Severin.

Pronunțată în ședință publică, azi, 18.08.2016.

**PREȘEDINTE,
VASILOVICI - STIUJ VIVIANA**

Red. VSV/26.08.2016
Tehnored. ZRE/29.08.2016
4 ex.

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
P-TA ȚEPEȘ VODA NR. 2
TIMIȘOARA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Destinatar:
BAROUL ARAD
Arad, str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 2173/108/2016

Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Recurs
Obiectul dosarului: anulare act administrativ 4850
Complet: r15

COMUNICARE ÎNCHEIERE FINALĂ (DEZINVESTIRE) CIVILĂ

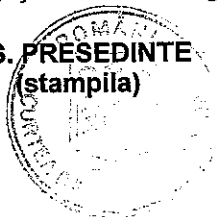
NR. 4310/2016 DIN DATA DE 25 Noiembrie 2016

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 4310/2016, pronunțată la data de 25 Noiembrie 2016, de către CURTEA DE APEL TIMIȘOARA SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

Notă: Pentru a vizualiza unele documente din dosar, accesați www.curteapeltimisoara.ro secțiunea Dosare și folosiți parola: 5984fbde. Aveți obligația de a nu divulga parola altor persoane.

L.S. PRESEDINTE
(stampila)

O.S. 29.11.2016 11:24:08

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL TIMIȘOARA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DOSAR NR. 2173/108/2016

Operator 2928

ÎNCHEIEREA CIVILĂ NR. 4310
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 25.11.2016

Instanța constituită din:
PREȘEDINTE: SCHNEPF AURELIA
JUDECĂTOR: BUDULAN ROXANA-TASICA
JUDECĂTOR: FLOREA NELA ADELIA
GREFIER: SUBA OANA ANDREEA

S-a luat în examinare recursul formulat de recurentul-reclamant **COTOȘANĂ GHEORGHE** împotriva Sentinței civile nr. 762 din data de 18.08.2016, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în Dosar nr. 2173/108/2016, în contradictoriu cu intimatul-pârât **BAROUL ARAD**, având ca anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în ședință publică, atât la prima strigare cât și la a doua strigare a cauzei, se constată lipsa părților.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care se constată că s-a depus la dosar, prin registratura instanței, la data de 19.10.2016, un înscris din partea Înaltei Curții de Casație și Justiție, prin care se arată că, prin Încheierea nr. 2641 din data de 18.10.2016 a fost admisă cererea de strămutare a cauzei, judecarea cauzei urmând a se face de Curtea de Apel Cluj – Secția de contencios administrativ și fiscal, cu păstrarea actelor îndeplinite.

CURTEA

Văzând că prin Încheierea nr. 2641 din data de 18.10.2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul nr. 2775/1/2016 s-a admis cererea de strămutare formulată de petentul Cotoșană Gheorghe, iar judecarea prezentei cauze a fost strămutată la Curtea de Apel Cluj, în baza art. 145 alin. 1 din Cod de procedură civilă, va proceda la scoaterea cauzei de pe rol și trimiterea spre soluționare la Curtea de Apel Cluj – Secția de contencios administrativ și fiscal.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:

Scoate cauza de pe rolul Curții de Apel Timișoara și o trimite spre înregistrare la Curtea de Apel Cluj – Secția de contencios administrativ și fiscal.

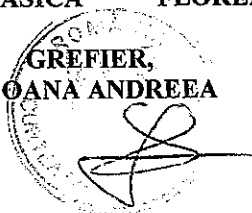
Pronunțată în ședință publică din 25.11.2016.

PREȘEDINTE,
SCHNEPF AURELIA

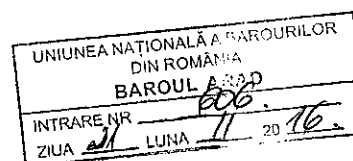
JUDECĂTOR,
BUDULAN ROXANA-TASICA

JUDECĂTOR,
FLOREA NELA ADELIA

GREFIER,
SUBA OANA ANDREEA

- ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
STR. BATIȘTEI NR. 25
SECTORUL 2 - BUCUREȘTI
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Destinatar:
BAROUL ARAD
ARAD, Str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 2775/1/2016

Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Fond
Obiectul dosarului: strămutare NCPC
Complet: cc1-ncpc

COMUNICARE

ÎNCHEIERE FINALĂ (DEZINVESTIRE) CIVILĂ

NR. 2641/2016 DIN DATA DE 18 Octombrie 2016

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 2641/2016, pronunțată la data de 18 Octombrie 2016, de către ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

MAGISTRAT ASISTENT,

V.B. 16.11.2016 10:00:44

01 cc-ncpc

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHEIEREA nr.2641**Dosar nr.2775/1/2016****Ședința de la 18 octombrie 2016****Camera de consiliu**

Președinte:	Luiza Maria Păun	- judecător
	Doina Duican	- judecător
	Rodica Voicu	- judecător
	Lucreția Mihu	- magistrat-asistent

S-a luat în examinare, în camera de consiliu, cererea de strămutare a dosarului nr. 2173/108/2016 aflat pe rolul Curții de Apel Timișoara – Secția Contencios Administrativ și Fiscal petentul Coțofană Gheorghe.

La apelul nominal făcut în ședința din camera de consiliu a răspuns petentul Coțofană Gheorghe, personal și asistat de soția sa, judecător Coțofană Lavinia, în baza art.10 alin.3 din Legea nr.303/2004, lipsind intimatul Baroul Arad.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul asistent prezintă referatul cauzei, învederând că la momentul formulării cererii de strămutare, dosarul care face obiectul prezentei cereri, respectiv dosarul nr. 2173/108/2016 se afla încă pe rolul Tribunalului Caraș-Severin, care la data de 18.08.2016 s-a pronunțat pe fond; împotriva soluției petentul din prezenta cauză a declarat recurs, înregistrat pe rolul Curții de Apel Timișoara la data de 12.09.2016, în prezent nefiind fixat termen de judecată; dosarul aflându-se în procedura de regularizare.

Totodată, se învederează că, la data de 25.08.2016 petentul a depus precizări cu privire la cererea de strămutare, inclusiv cu privire la aspectul stadiului în care se află dosarul a cărui strămutare o solicită prin prezenta cerere; la data de 29.09.2016 s-a depus prin fax la instanță întâmpinare formulată de intimat la cererea de strămutare ce face obiectul litigiului solicitând respingerea acesteia ca nefondată, întâmpinarea fiind comunicată petentului la 10.10.2016.

Reprezentanta petentei depune la dosar în ședință publică înscrisuri în dovedirea calității de soție și a calității de judecător.

La Întrebarea Înaltei Curți, având în vedere că în cererea de precizare a cererii de strămutare se solicită strămutarea dosarului aflat pe rolul Curții de Apel Timișoara, dosar aflat în recurs, **reprezentanta petentului** arată că obiectul dosarului dedus prezentei judecăți, îl reprezintă cererea de strămutare, astfel cum a fost precizată, respectiv, se solicită strămutarea dosarului nr. 2173/108/2016, aflat în prezent pe rolul Curții de Apel Timișoara – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, fără a avea fixat încă termen de judecată. Între timp, au intervenit motive noi, sens în care solicită permisiunea de a depune înscrisuri noi la dosar, înscrisuri pe care nu a avut posibilitatea să le depună anterior.

Înalta Curte acordă reprezentantei petentei permisiunea de a depune la dosar înscrisurile la care face referire, urmând să aprecieze în raport de cererea de strămutare formulată.

Reprezentanta petentului depune la dosar înscrisurile menționate, în temeiul dispozițiilor art. 254 alin.1 pct.3 și 4 din Codul de procedură civilă, neputând să le depună anterior, întrucât i-au parvenit ulterior; înscrisurile sunt în susținerea temeiniciei cererii de strămutare.

La întrebarea Înaltei Curți, reprezentanta petentului arată că este judecător la Judecătoria Arad.

Înalta Curte, constatând că nu sunt chestiuni prelabile de discutat, declară deschise dezbaterile și acordă cuvântul pe fondul cererii de strămutare, astfel cum a fost formulată și precizată.

Reprezentanta petentului arată că cererea sa este întemeiată pe motiv de bănuială legitimă, dată fiind calitatea părților, aceasta fiind judecător la Judecătoria Arad, în cauză intimat fiind Baroul Arad și pe motiv de conflict local; pe partea de „conflict local” va explica petentul, urmând ca, în ceea ce privește „calitatea părților”, să formuleze aceasta concluzii.

Astfel, dosarul se află, așa cum s-a și precizat, la Curtea de Apel Timișoara pentru a se soluționa recursul declarat de petent împotriva soluției pronunțate de Tribunalul Caraș-Severin; dosarul a fost strămutat la Caraș-Severin ca urmare a unei cereri de strămutare formulată de petentul Baroul Arad, invocând aceeași calitate a părților și aceeași aparență de imparțialitate a judecătorilor, dosarul fiind strămutat de la Tribunalul Arad.

La întrebarea Înaltei Curți, în sensul dacă există vreo problemă între aceasta și colegii judecători de la Curtea de Apel

Timișoara, reprezentanta petentului arată că nu există vreo problemă, nu poate spune chiar așa; dosarul a fost strămutat inițial de la Curtea de Apel Timișoara, în opinia sa neexistând un motiv de strămutare.

Cu privire la calitatea părților, precizează că acest aspect va fi detaliat de către petent, menționând doar că, probabil calitatea părților, întrucât nu ar dori să spună că ar fi vorba despre o rea credință din partea judecătorilor, a dus la interpretări vădit arbitrare ale Curții de Apel Timișoara.

Astfel, este vorba despre un litigiu între petent și Baroul Arad care vizează o decizie de excludere a petentului din Baroul Arad, în această cauză pronunțându-se mai multe sentințe.

Înțelege în acest sens să facă referire la sentința nr. 105 din 13.04.2016 în care o judecătoare a Curții de Apel Timișoara, respectiv doamna judecător Adina Pokker, pur și simplu nu mai analizează competența dumneaei, fiind la secția de contencios, ci apreciază că secția civilă a aceleiași Curții de Apel pentru dumneaei este instanța de apel, în acest sens fiind depusă la dosar sentința nr. 105 din 13.04.2016; după care se promovează recurs de către Baroul Arad împotriva sentinței Tribunalului Arad prin care s-a admis contestația petentului; din complet face parte doamna judecător Adina Pokker, cererea de recuzare formulată de petent împotriva acesteia, motivată de faptul că dumneaei s-a pronunțat deja într-un obiect similar, este respinsă, nefiind motivată în niciun fel de către completul investit cu soluționarea acesteia; la dosarul de față fiind depusă încheierea din 24.06.2016 prin care s-a respins cererea de recuzare; se stabilește termen pentru data de 07.07.2016; petentul face dovada că este în imposibilitate de prezentare, cu acte medicale; totodată, face dovada că a formulat recurs împotriva Încheierii prin care a fost respinsă cererea de recuzare (dosarul aflându-se în recurs, ultima cale), iar instanța trece peste acest aspect.

În continuare susține că, prin respectiva soluție, se încalcă dreptul la apărare, întrucât se dovedește cu motive medicale că petentul este în imposibilitate de prezentare, se încalcă dispoziții imperative ale Codului de procedură civilă, respectiv art. 53 raportat la art. 49 alin.2 teza a II-a Cod procedură civilă.

În esență, apreciază că există un motiv de bănuială legitimă dată fiind calitatea părților.

Mai arată că a mai intervenit un element, la momentul formulării cererii de strămutare nu l-a putut depune la dosar, respectiv acela că se trece peste lipsa de apărare, se admite

recursul Baroului și se constată că nu ar exista procedură prealabilă, deși procedura prealabilă fusese constată de Tribunalul Arad. La Tribunalul Caraș-Severin se soluționează altă excepție decât cea invocată de către Baroul Arad, dându-se copy paste.

La întrebarea Înaltei Curți, în sensul de a menționa dacă în afară de faptul că petentul se judecă cu Baroul și în afară de calitatea de judecător a soției, mai există alte motive de strămutare, **petentul, personal**, arată că la data de 3 octombrie 2016, doamna judecător, soția sa, a primit o adresă din partea Uniunii Naționale a Barourilor din România, ca for ierarhic superior al Baroului Arad, prin care este înștiințată că acțiunea/contestația formulată împotriva Deciziei Baroului Arad de excludere pentru caz de nedemnitate, a fost conexată la o sesizare a doamnei judecător privind infracțiuni grave comise de avocați și judecători din circumscripția Curții de Apel Timișoara, acestea fiind aspecte despre care doamna judecător nu poate vorbi din cauza obligației de rezervă.

În fapt, după numirea soției sale la Judecătoria Arad, aceasta a descoperit o deturnare de fonduri din fondurile privind asistența extrajudiciară; a informat consiliul Superior al Magistraturii, Uniunea Națională a Barourilor din România, Ministerul Justiției și Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara; Baroul și Uniunea Națională a Barourilor din România, dându-și seama de gravitatea acestei probleme, au procedat la excluderea petentului din Barou, ca motiv de șantaj, după care au înaintat tot felul de documente, care există atât la dosarul cauzei cât și la Consiliul Superior al Magistraturii cât și la Ministerul Justiției, în speranța de a-și crea o apărare față de această faptă. În aceste condiții, în martie 2016, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara constată că sunt implicați și judecători de pe raza Curții de Apel Timișoara și declină cauza la Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Timișoara, care și începe urmărirea penală în dosarul 22/P/2016; din acest moment au început să existe deraiajele invocate în toate sentințele depuse astăzi la dosar.

Pentru toate aceste motive, petentul solicită a i se acorda șansa de a se judeca la o instanță care să aprecieze asupra cauzei doar în raport de probatorii.

Înalta Curte, în temeiul dispozițiilor art.394 din Codul de procedură civilă, declară dezbaterile închise și reține cauza pentru a se pronunța pe cererea de strămutare, astfel cum a fost precizată.

ÎNALTA CURTE,

Apreciind că există motive de bănuială legitimă, în sensul dispozițiilor art. 140 alin. (2) din Codul de procedură civilă,

**ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE :**

Admite cererea de strămutare a dosarului nr. 2173/108/2016 aflat pe rolul Curții de Apel Timișoara – Secția Contencios Administrativ și Fiscal, astfel cum a fost precizată de petentul Coțofană Gheorghe.

Strămută judecarea dosarului nr. 2173/108/2016 aflat pe rolul Curții de Apel Timișoara – Secția Contencios Administrativ și Fiscal în favoarea Curții de Apel Cluj – Secția de Contencios Administrativ și Fiscal.

Păstrează actele îndeplinite.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 18 octombrie 2016...

Judecător

L.M. Păun

Judecător

D. Duican

Judecător

R. Voicu

Magistrat-asistent

L. Mihu

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR	
DIN ROMANIA	
BAROUL ARAD	
INTRARE NR.	127
ZIUA	10 LUNA 03 20 17

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
STR. ȘTEFAN CEL MARE NR. 1
CLUJ-NAPOCA
SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Destinatar:
BAROUL ARAD
Arad, str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 2173/108/2016

Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Recurs
Obiectul dosarului: anulare act administrativ Decizia
nr. 11/19.01.2016 și cerere suspendare (art. 15 din
Legea nr. 554/2004)
Complet: 3r

COMUNICARE HOTARÂRE CIVILĂ

NR. 235/2017 DIN DATA DE 02 Februarie 2017

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 235/2017, pronunțată la data de 02 Februarie 2017, de către CURTEA DE APEL CLUJ SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

Notă: Pentru a vizualiza unele documente din dosar, accesați www.curteadeapelcluj.ro secțiunea Dosare și folosiți parola: 5984fbde. Aveți obligația de a nu divulga parola altor persoane.

L.S. PRESEDINTE
(stampila)

GREFIER,

I.C. 01.03.2017 13:57:34, nr. comunicare: 2 din 2

DECIZIE CIVILĂ Nr. 235/2017
Ședința publică de la 02 Februarie 2017
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE RADU-RAREȘ DUȘA
JUDECĂTOR MONICA DIACONESCU
JUDECĂTOR RAMONA-CORINA VASILE
GREFIER IULIU TRAIAN CRIȘAN

Pe rol soluționarea cererii de recurs formulate de către reclamantul COȚOFANĂ GHEORGHE împotriva sentinței civile nr. 762 din data de 18.08.2016 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Tribunalului Caraș-Severin în contradictoriu cu pârâtul BAROUL ARAD anulare act administrativ Decizia nr. 11/19.01.2016 și cerere suspendare (art. 15 din Legea nr. 554/2004).

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care, se constată că mersul dezbaterilor au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 26 ianuarie 2017, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

CURTEA

Prin sentința civilă nr. 762 din data de 18.08.2016 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Tribunalului Caraș-Severin a fost respinsă excepția autorității de lucru judecat formulată de pârâtul baroul Arad.

A fost respinsă cererea de suspendare formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe și admisă excepția lipsei plângerii prealabile formulată de pârât și admisă acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâtul.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs reclamantul Coțofană Gheorghe prin care a solicitat admiterea recursului , în sensul că calea de atac pentru capătul de cerere privind suspendarea actului administrativ având în vedere că acesta a fost respinsă este de 15 zile și nu de 5 zile așa cum greșit instanța a dispus prin încheierea de îndreptare a erorii materiale recurate.

În motivarea recursului, arată recurentul că, deși prin întâmpinarea formulată Baroul Arad a invocat excepția de inadmisibilitate a acțiunii, ca urmare a neparcurgerii procedurii prealabile, instanța se pronunță asupra unei alte excepții, respectiv cea a lipsei plângerii prealabile, fără să își îndeplinească obligația imperativă prevăzută de art. 425 Cod procedură civilă, respectiv cea a motivării, în condițiile în care a copiat motivarea din Decizia civilă nr. 2501/08.07.2016 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara.

În privința soluției de admitere a excepției lipsei procedurii prealabile, arată recurentul că instanța de fond a făcut o greșită aplicare a dispozițiilor art. 7 din Legea nr. 554/2004, în condițiile în care a formulat, la data de 10.02.2016, plângere prealabilă la UNBR, solicitând admiterea contestației formulate împotriva Deciziei nr. 11/2016 emise de Baroul Arad. Deși a formulat numeroase memorii, această contestație nu a fost trecută pe ordinea de zi a Consiliului UNBR, care a avut loc la data de 24.03.2016, astfel încât, la data de 06.05.2016, după 88 de zile de la formularea contestației la UNBR și ulterior investirii instanței cu cererea de chemare în judecată, a formulat un memoriu către Consiliul UNBR și Președintele UNBR, în care, prevalându-se atât de refuzul nejustificat de soluționare a cererii cât și de expirarea termenului de soluționare a plângerii prealabile, respectiv data expirării termenului legal de soluționare a cererii (30 de zile), a comunicat renunțarea la soluționarea contestației, înțelegând să se adreseze direct instanței de judecată.

Apreciază, prin urmare, recurentul că erau incidente dispozițiile art. 8 rap. la art. 2 alin. 1 lit. h din Legea nr. 554/2004, în mod nelegal admitând instanța de fond excepția lipsei plângerii prealabile.

Mai arată recurentul că sunt incidente și dispozițiile art. 6 alin. 4 din legea nr. 554/2004, în condițiile în care suntem în prezența unei jurisdicții administrative speciale.

Baroul Arad prin întâmpinarea formulată a solicitat în principal nulitatea recursului urmare a încălcării dispozițiilor privitoare la forma cererii de recurs, în subsidiar respingerea în tot a acestuia ca nelegal, cu cheltuieli de judecată (f.15-23 dosar Curtea de Apel Timișoara)

În drept au fost invocate dispozițiile art.205, art.486, art.487, art.498, art.496 alin.1 NCPC, art.7, art.28 din Legea nr.554/2004.

Examinând recursul declarat de reclamant, prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea reține următoarele:

1. Prima problemă de drept dedusă judecării sub forma criticilor recurentului este aceea vizând motivarea deficitară a hotărârii judecătorești atacate.

La nivel teoretic, trebuie observat faptul că obligația de motivare a hotărârilor judecătorești este rezultanta a două exigențe ce decurg din art. 6 par. 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, așa cum este aceasta interpretată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului: pe de-o parte, acest text consacră dreptul oricărei persoane de a-și prezenta argumentele și observațiile în fața instanței 1; pe de altă parte, art. 6 par. 1 impune oricărei instanțe obligația de a proceda la un examen efectiv al motivelor, argumentelor și propunerilor de probe prezentate de părți, cel puțin pentru a le aprecia relevanța. Așa cum decurge din jurisprudența, Convenția impune obligația oricărei instanțe de a indica suficient de clar motivele pe care s-a sprijinit pentru a tranșa litigiul. Această exigență, care contribuie la garantarea respectării principiului bunei administrări a justiției, nu poate fi întotdeauna înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat pentru fiecare argument al părților.

Pentru a determina dacă motivația aleasă sau lipsa de motivare fac procedura inechitabilă, trebuie să se examineze dacă procedura în ansamblul ei a îmbrăcat caracterul echitabil cerut de Convenție. CEDO, în cadrul unui asemenea examen, va lua în considerare întinderea obligației de motivare conform legislației naționale, care poate varia în funcție de natura deciziei, în funcție de diversitatea argumentelor pe care le poate formula o parte în justiție și în funcție de diferențele care există între dispozițiile legale, cutumele și concepțiile doctrinare din statele semnatare ale Convenției în materie de motivare și redactare a deciziilor și hotărârilor judecătorești.

CEDO a admis că și o motivare sumară care s-a referit la toate argumentele invocate de părți corespunde exigențelor Convenției.

Aplicând aceste principii la speța de față se poate constata că sub aspectul elementelor decisive ale cauzei dedusă judecării motivarea instanței de fond este corectă și legală și ca atare motivul de recurs evocat de recurent nu se fondează.

Astfel, chiar dacă instanța de fond a admis excepția lipsei plângerii prealabile, în fapt această excepție se traduce printr-o inadmisibilitate a acțiunii, neputându-se prin urmare, susține, că instanța de fond a soluționat o altă excepție decât cea invocată prin întâmpinare.

În ceea ce privește faptul că, în motivarea acestei excepții, instanța de fond s-ar fi inspirat dintr-o altă hotărâre judecătorească, respectiv din Decizia civilă nr. 2501/08.07.2016 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, acest aspect nu este de natură să conducă la concluzia că hotărârea nu este motivată, în condițiile în care aceasta cuprinde considerentele pentru care excepția invocată a fost admisă.

2. În privința motivului de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă, Curtea constată că problema de drept care trebuie lămurită este în ce măsură era necesară parcurgerea procedurii prealabile reglementate de dispozițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004, care sunt efectele renunțării la această procedură și dacă suntem în prezența unui act administrativ-jurisdicțional, în privința căruia ar fi incidente dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004.

În acest context, Curtea constată că instanța de fond a fost investită cu o cerere având ca obiect anularea Deciziei nr. 11/09.01.2016 a Consiliului Baroului Arad și suspendarea executării acestei decizii, până la soluționarea definitivă a cauzei, prin decizia menționată constatându-se

încetarea calității de avocat a recurentului-reclamant Coțofană Gheorghe și radierea acestuia din tabloul avocaților.

Potrivit dispozițiilor art. 86 alin. 1 din Legea nr. 51/1995, avocatul răspunde disciplinar pentru nerespectarea prevederilor prezentei legi sau ale statutului, pentru nerespectarea deciziilor obligatorii adoptate de organele de conducere ale baroului sau ale uniunii, precum și pentru orice fapte săvârșite în legătură cu profesia sau în afara acesteia, care sunt de natură să prejudicieze onoarea și prestigiul profesiei sau ale instituției, iar potrivit art. 87 alin. 1 din același act normative, anchetarea abaterii și exercitarea acțiunii disciplinare sunt de competența consiliului baroului.

Relevante în soluționarea litigiului sunt și dispozițiile art. 88 din Legea nr. 51/1995, potrivit cărora în cadrul fiecărui barou se organizează și funcționează o comisie de disciplină care judecă, în primă instanță și în complet de 3 membri, abaterile disciplinare săvârșite de avocații din acel barou; (2) În cadrul U.N.B.R. este organizată și funcționează Comisia centrală de disciplină, care judecă:

a) ca instanță de fond, în complet de 3 membri, abaterile săvârșite de membrii Consiliului U.N.B.R. și de decanii barourilor;

b) în contestație, în complet de 5 membri, potrivit prevederilor statutului profesiei.

(3) Recursul declarat împotriva deciziei disciplinare a Comisiei centrale de disciplină, ca instanță de fond, este judecat de Consiliul U.N.B.R. constituit ca instanță disciplinară în plenul său, în afară de persoana implicată în cauză.

(4) Împotriva hotărârilor pronunțate potrivit alin. (2) și (3) partea interesată poate formula contestație la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.

(5) Procedura judecării abaterilor disciplinare este stabilită în statutul profesiei și se completează cu prevederile Codului de procedură civilă.

Rezultă din dispozițiile legale citate anterior, că Legea nr. 51/1995 reglementează o procedură specială, în privința răspunderii disciplinare a avocaților, această procedură fiind obligatoriu de parcurs, în condițiile în care, potrivit dispozițiilor art. 88 alin. 4, obiectul acțiunii decurgând din sancționarea disciplinară a avocaților îl poate constitui hotărârea pronunțată potrivit alin. 2 și 3 (respectiv hotărârea pronunțată de Consiliul UNBR în contestație, astfel cum este situația din prezentul litigiu și decizia pronunțată de Consiliul UNBR ca urmare a soluționării recursului declarat împotriva deciziei disciplinare a Comisiei centrale de disciplină, ca instanță de fond).

Astfel, în litigiu nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, invocate de recurent, nefiind în prezența unui act administrativ-jurisdicțional, astfel cum este acesta definit de dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. d (actul emis de o **autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială**)

Această concluzie este întărită și de faptul că, potrivit dispozițiilor art. 88 alin. 5 din Legea nr. 51/1995, procedura judecării abaterilor disciplinare este stabilită în statutul profesiei, fiind, prin urmare, lăsată la aprecierea acestei profesii liberale modalitatea în care înțelege să își reglementeze această procedură. Or, nu se poate aprecia că intenția legiuitorului ar fi fost aceea de a lăsa la latitudinea părții parcurgerea procedurii reglementate de dispozițiile legale citate anterior, în condițiile în care dispozițiile art. 88 alin. 4 din Legea nr. 51/1995 sunt clare, în ceea ce privește obiectul acțiunii în contencios administrativ, iar, pe de altă parte, a lăsat la aprecierea acestei profesii maniera în care își reglementează procedura judecării abaterilor disciplinare, procedura aleasă de ei fiind una obligatorie.

Prin urmare, pentru toate considerentele expuse anterior, Curtea constată că recurentul-reclamant era obligat să parcurgă procedura reglementată de dispozițiile art. 88 din Legea nr. 51/1995 și de cele ale art. 277-287 din Statutul profesiei de avocat, acesta neavând dreptul de a opta, reglementat de dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004.

Or, în speță, nu se contestă că recurentul-reclamant a renunțat la judecarea contestației formulate împotriva Deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad, astfel încât în mod legal a reținut instanța de fond că cererea formulată direct în fața instanței se impune a fi respinsă ca inadmisibilă, în acord cu dispozițiile legale citate anterior, neavând nici o relevanță circumstanțele în care acesta a renunțat la judecarea contestației, respectiv durata lungă de timp scursă de la înregistrarea acesteia și până la momentul la care acesta a renunțat. Astfel, recurentul avea

posibilitatea solicitării, în instanță, a obligării UNBR la a analiza contestația formulată, în nici un caz neputând investi direct instanța cu o cerere de anulare a Deciziei Consiliului Baroului Arad.

Prin urmare, pentru considerentele expuse anterior, Curtea constată că recursul formulat este neîntemeiat, motiv pentru care, în conformitate cu dispozițiile art. 498 Cod procedură civilă, îl va respinge.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE

Respinge recursul declarat de COȚOFANĂ GHEORGHE cu domiciliul în orașul Curtici str. Vasile Goldiș nr.5, jud. Arad, împotriva sentinței civile nr. 762 din 18.08.2016 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Tribunalului Caraș Severin pe care o menține în întregime.

Decizia este definitivă.

Pronunțată în ședință publică din 02.02.2017.

PREȘEDINTE	JUDECĂTORI
RADU-RAREȘ DUȘA	MONICA DIACONESCU RAMONA-CORINA VASILE

GREFIER
IULIU TRAIAN CRIȘAN

Red.MD/SMD
4 ex./17.02.2017
Jud.fond. Vasilovici Stiuj Viviana

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
STR. ȘTEFAN CEL MARE NR. 1
CLUJ-NAPOCA
SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA BAROUL ARAD	
INTRARE NR.	152
ZIUA	10
LUNA	07
AN	2017

Destinatar:
BAROUL ARAD
Arad, str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 278/33/2017

Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Contestație în anulare -
Recurs
Obiectul dosarului: anulare act administrativ Decizia nr.
11/19.01.2016 și cerere suspendare (art. 15 din Legea
nr. 554/2004)
Complet: 1r

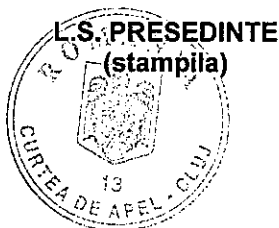
COMUNICARE HOTĂRÂRE CIVILĂ

NR. 1378/2017 DIN DATA DE 22 Mai 2017

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 1378/2017, pronunțată la data de 22 Mai 2017, de către
CURTEA DE APEL CLUJ SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

Notă: Pentru a vizualiza unele documente din dosar, accesați www.curteadeapelcluj.ro secțiunea Dosare
și folosiți parola: 9726adce. Aveți obligația de a nu divulga parola altor persoane. Se comunică și înch. de
amânare a pronunțării din 8.05.2017, din 15.05.2017 și opinia separată.

GREFIER,

V.D. 30.06.2017 08:11:49, nr. comunicare: 2 din 2

DECIZIA CIVILĂ NR. 1378/2017

Sedința publică din data de 22 mai 2017

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: IARINA-IOANA PRELIPCEANU

JUDECĂTOR: ANTONIU SIMON

JUDECĂTOR: FLOAREA TĂMAȘ

GREFIER: RALUCA ELENA OPREA

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de contestatorul COTOȘANĂ GHEORGHE în contradictoriu cu intimatul BAROUL ARAD împotriva Deciziei civile nr. 235/02.02.2017 pronunțată de Curtea de Apel Cluj în dosar nr. 2173/108/2016, cauza având ca obiect anulare act administrativ - Decizia nr. 11/19.01.2016 și cerere suspendare (art. 15 din Legea nr. 554/2004).

Pentru acest termen de judecată întregirea completului 1R se face prin participarea d-nei judecător Floarea Tămaș aflată pe programarea de permanență, conform procesului-verbal atașat la dosar.

Mersul dezbaterilor, susținerile și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de sedință din data de 08.05.2017, încheiere care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când pronunțarea hotărârii s-a amânat pentru termenul din 15.05.2017 și ulterior pentru termenul din 22.05.2017, când instanța a hotărât următoarele:

CURTEA:

Prin sentința civilă nr. 762 din data de 18.08.2016 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Tribunalului Caraș-Severin a fost respinsă excepția autorității de lucru judecat formulată de pârâtul BAROUL ARAD. A fost respinsă cererea de suspendare formulată de reclamantul COTOȘANĂ GHEORGHE și admisă excepția lipsei plângerii prealabile formulată de pârât și admisă acțiunea formulată de reclamant în contradictoriu cu pârâtul BAROUL ARAD.

Prin decizia civilă nr. 235 din 02.02.2017 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Curții de Apel Cluj, s-a respins recursul declarat de COTOȘANĂ GHEORGHE împotriva sentinței civile nr. 762 din 18.08.2016 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Tribunalului Caraș Severin, care a fost menținută în întregime.

Examinând recursul declarat de reclamant, prin prisma motivelor de recurs invocate, Curtea a reținut următoarele:

1. Prima problemă de drept dedusă judecății sub forma criticilor recurentului este aceea vizând motivarea deficitară a hotărârii judecătorești atacate.

La nivel teoretic, trebuie observat faptul că obligația de motivare a hotărârilor judecătorești este rezultanta a două exigențe ce decurg din art. 6 par. 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, așa cum este aceasta interpretată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului: pe de-o parte, acest text consacră dreptul oricărei persoane de a-și prezenta argumentele și observațiile în fața instanței 1; pe de altă parte, art. 6 par. 1 impune oricărei instanțe obligația de a proceda la un examen efectiv al motivelor, argumentelor și propunerilor de probe prezentate de părți, cel puțin pentru a le aprecia relevanța. Așa cum decurge din jurisprudența, Convenția impune obligația oricărei instanțe de a indica suficient de clar motivele pe care s-a sprijinit pentru a tranșa litigiul.

Aceasta exigență, care contribuie la garantarea respectării principiului bunei administrări a justiției, nu poate fi întotdeauna înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat pentru fiecare argument al părților.

Pentru a determina dacă motivația aleasă sau lipsa de motivare fac procedura inechitabilă, trebuie să se examineze dacă procedura în ansamblul ei a îmbrăcat caracterul echitabil cerut de Convenție. CEDO, în cadrul unui asemenea examen, va lua în considerare întinderea obligației de motivare conform legislației naționale, care poate varia în funcție de natura deciziei, în funcție de diversitatea argumentelor pe care le poate formula o parte în justiție și în funcție de diferențele care există între dispozițiile legale, cutumile și concepțiile doctrinare din statele semnatare ale Convenției în materie de motivare și redactare a deciziilor și hotărârilor judecătorești.

CEDO a admis că și o motivare sumară care s-a referit la toate argumentele invocate de părți corespunde exigențelor Convenției.

Aplicând aceste principii la speța de față s-a putut constata că sub aspectul elementelor decisive ale cauzei dedusă judecării motivarea instanței de fond este corectă și legală și ca atare motivul de recurs evocat de recurent nu este fondat.

Astfel, chiar dacă instanța de fond a admis excepția lipsei planșerii prealabile, în fapt aceasta excepție se traduce printr-o inadmisibilitate a acțiunii, neputându-se prin urmare, susține, că instanța de fond a soluționat o altă excepție decât cea invocată prin întâmpinare.

În ceea ce privește faptul că, în motivarea acestei excepții, instanța de fond s-ar fi inspirat dintr-o altă hotărâre judecătorească, respectiv din Decizia civilă nr. 2501/08.07.2016 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, acest aspect nu este de natură să conducă la concluzia că hotărârea nu este motivată, în condițiile în care aceasta cuprinde considerentele pentru care excepția invocată a fost admisă.

2. În privința motivului de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă, Curtea a constatat că problema de drept care trebuie lămurită este în ce măsură era necesară parcurgerea procedurii prealabile reglementate de dispozițiile art. 7 din Legea nr. 554/2004, care sunt efectele renunțării la aceasta procedură și dacă suntem în prezența unui act administrativ-jurisdicțional, în privința căruia ar fi incidente dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004.

În acest context, Curtea a constatat că instanța de fond a fost investită cu o cerere având ca obiect anularea Deciziei nr. 11/09.01.2016 a Consiliului Baroului Arad și suspendarea executării acestei decizii, până la soluționarea definitivă a cauzei, prin decizia menționată constatăndu-se încetarea calității de avocat a recurentului-reclamant Cofofană Gheorghe și radierarea acestuia din tabloul avocaților.

Potrivit dispozițiilor art. 86 alin. 1 din Legea nr. 51/1995, avocatul răspunde disciplinar pentru nerespectarea prevederilor prezentei legi sau ale statutului, pentru nerespectarea deciziilor obligatorii adoptate de organele de conducere ale baroului sau ale uniunii, precum și pentru orice fapte săvârșite în legătură cu profesia sau în afara acesteia, care sunt de natură să prejudicieze onoarea și prestigiul profesiei sau ale instituției, iar potrivit art. 87 alin. 1 din același act normative, anchetarea abaterii și exercitarea acțiunii disciplinare sunt de competența consiliului baroului.

Curtea a apreciat că relevante în soluționarea litigiului sunt și dispozițiile art. 88 din Legea nr. 51/1995, potrivit cărora, în cadrul fiecărui barou se organizează și funcționează o comisie de disciplină care judecă, în primă instanță și în complet de 3 membri, abaterile disciplinare săvârșite de avocații din acel barou; (2) În cadrul U.N.B.R. este organizată și funcționează Comisia centrală de disciplină, care judecă:

a) ca instanță de fond, în complet de 3 membri, abaterile săvârșite de membrii Consiliului U.N.B.R. și de decanii barourilor,

b) în contestație, în complet de 5 membri, potrivit prevederilor statutului profesiei.

(3) Recursul declarat împotriva deciziei disciplinare a Comisiei centrale de disciplină, ca instanță de fond, este judecat de Consiliul U.N.B.R. constituit ca instanță disciplinară în plenum său, în atara de persoana implicată în cauză.

(4) Împotriva hotărârilor pronunțate potrivit alin. (2) și (3) partea interesată poate formula contestație la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.

(5) Procedura judecării abaterilor disciplinare este stabilită în statutul profesiei și se completează cu prevederile Codului de procedură civilă.

Rezultă din dispozițiile legale citate anterior, că Legea nr. 51/1995 reglementează o procedură specială, în privința răspunderii disciplinare a avocaților, această procedură fiind obligatoriu de parcurs, în condițiile în care, potrivit dispozițiilor art. 88 alin. 4, obiectul acțiunii decurgând din sancționarea disciplinară a avocaților îl poate constitui hotărârea pronunțată potrivit alin. 2 și 3 (respectiv hotărârea pronunțată de Consiliul UNBR în contestație, astfel cum este situația din prezentul litigiu și decizia pronunțată de Consiliul UNBR ca urmare a soluționării recursului declarat împotriva deciziei disciplinare a Comisiei centrale de disciplină, ca instanță de fond).

Astfel, în litigiu nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, invocate de recurent, nefiind în prezența unui act administrativ-jurisdicțional, astfel cum este acesta definit de dispozițiile art. 2 alin. 1 lit. d (actul emis de o autoritate administrativă investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială).

Această concluzie este întărită și de faptul că, potrivit dispozițiilor art. 88 alin. 5 din Legea nr. 51/1995, procedura judecării abaterilor disciplinare este stabilită în statutul profesiei, fiind, prin urmare, lăsată la aprecierea acestei profesii libere modalitatea în care înțelege să își reglementeze această procedură. Or, nu se poate aprecia că intenția legiuitorului ar fi fost aceea de a lăsa la latitudinea părții parcurgerea procedurii reglementate de dispozițiile legale citate anterior, în condițiile în care dispozițiile art. 88 alin. 4 din Legea nr. 51/1995 sunt clare, în ceea ce privește obiectul acțiunii în contencios administrativ, iar, pe de altă parte, a lăsat la aprecierea acestei profesii maniera în care își reglementează procedura judecării abaterilor disciplinare, procedura aleasă de ei fiind una obligatorie.

Prin urmare, pentru toate considerentele expuse anterior, Curtea a constatat că recurentul-reclamant era obligat să parcurgă procedura reglementată de dispozițiile art. 88 din Legea nr. 51/1995 și de cele ale art. 277-287 din Statutul profesiei de avocat, acesta neavând dreptul de a opta, reglementat de dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004.

Or, în speță, nu s-a contestat că recurentul-reclamant a renunțat la judecarea contestației formulate împotriva Deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad, astfel încât în mod legal a reținut instanța de fond că cererea formulată direct în fața instanței se impune a fi respinsă ca inadmisibilă, în acord cu dispozițiile legale citate anterior, neavând nicio relevanță circumstanțele în care acesta a renunțat la judecarea contestației, respectiv durata lungă de timp scursă de la înregistrarea acesteia și până la momentul la care acesta a renunțat. Astfel, recurentul avea posibilitatea solicitării, în instanță, a obligării UNBR la a analiza contestația formulată, în nici un caz neputând investi direct instanța cu o cerere de anulare a Deciziei Consiliului Baroului Arad.

Prin urmare, pentru considerentele expuse anterior, Curtea a constatat că recursul formulat este neîntemeiat, motiv pentru care, în conformitate cu dispozițiile art. 498 Cod procedură civilă, a fost respins.

Împotriva acestei decizii, contestatorul COTOFANĂ GHEORGHE a formulat contestație în anulare prin care a solicitat anularea hotărârii atacate și admiterea recursului pe care l-a formulat împotriva sentinței civile nr. 762/18.08.2016 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Tribunalului Caraș-Severin, în sensul casării acesteia atât cu privire la capătul de cerere privind suspendarea actului administrativ Decizia Baroului Arad nr. 11/19.01.2016, cât și cu privire la soluția pe fondul cauzei.

În motivarea contestației, întemeiată pe dispozițiile art. art. 503 alin. 2 pct. 2 și 3 C.pr.civ., a arătat, în esență, următoarele:

I. Cu privire la primul motiv de contestație în anulare, cel prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 2 din Codul de procedură civilă, respectiv faptul că dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale.

Acest motiv de contestație în anulare privește dezlegarea dată recursului cu privire la ambele motive de recurs invocate, prevăzute de art. 488 alin. 1 pct. 6 și pct. 8 C.pr.civ.

Cu privire la motivul referitor la nemotivarea sentinței, a arătat că acest motiv de recurs s-a apreciat ca fiind neîntemeiat; nu s-ar putea reține faptul că sentința este nemotivată, faptul că instanța s-ar fi inspirat dintr-o altă hotărâre judecătorească, din dec.civ. nr. 2501/08.07.2016 a Curții de Apel Timișoara nefiind de natură să conducă la concluzia că hotărârea este nemotivată.

Constatatorul a arătat că aceasta este o evidență greșeală materială. Instanța de fond nu doar s-a inspirat din acea decizie, ci a copiat în integralitate motivarea acesteia, ceea ce echivalează cu o lipsă de motivare. În condițiile în care se copiază pur și simplu motivarea altei instanțe, fără nicio contribuție proprie, evident acel judecător nu și-a motivat hotărârea luată.

Motivarea Tribunalului este copy-paste a motivării Curții, singurele cuvinte schimbate fiind Tribunalul în loc de Curtea. Solicită instanței să observe/compare Decizia nr. 2501/08.07.2016 a Curții de Apel Timișoara pronunțată în dosarul nr. 1031/108/2016 (pagina 20 verso alin. 3 dosar - paragraful 1 pagina 21 cu Sentința civilă nr. 762 pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin, la data de 18.08.2016 în dosar nr. 2173/108/2016, pagina 38 verso - paragraful 1, pagina 39). Motivarea admiterii excepției este identică, singurul cuvânt înlocuit fiind Curtea, cuvânt înlocuit cu Tribunalul. "Or, în cauza de față având în vedere înscrisurile (...) instanța reține că nu sunt incidente prevederile art. 6 din Legea nr. 554/2004, astfel încât având în vedere că reclamantul a renunțat la sesizarea formulată în condițiile art. 7 a Consiliului U.N.B.R. Curtea/Tribunalul conchide (...)" . Nu sunt schimbate nici măcar elementele de legătură.

Curtea de Apel Cluj susține că reclamantul ar fi invocat motivarea deficitară, ceea ce în mod evident este o greșeală materială deoarece a invocat lipsa totală de motivare.

Instanța de control judiciar copiază concluziile scrise ale intimatului Baroul Arad, ale cărui susțineri nu pot fi reținute în cauză întrucât sentința nu a beneficiat nici măcar de o motivare sumară proprie a judecătorului cauzei.

Soluția dată de instanța de recurs este rezultatul unei erori materiale, probabil instanța de recurs, neobservând lipsa totală de motivare proprie, a apreciat că este doar o inspirare din decizia Curții de Apel Timișoara.

Cu referire la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8) din C.pr.civ. Curtea de Apel Cluj a apreciat că acest motiv de recurs este neîntemeiat, reținând că sunt aplicabile dispoziții art. 86 și urm. din Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat, dispoziții referitoare la procedura disciplinară și că recurentul Ciofănaș Gheorghe nu ar fi contestat faptul că a renunțat la soluționarea contestației formulate împotriva Deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad.

Ambele rețineri ale Curții de Apel Cluj sunt rezultatul unor greșeli materiale.

Astfel niciuna din părți nu a susținut că în cauză sunt incidente dispozițiile privind procedura disciplinară. Inclusiv Baroul Arad a subliniat faptul că aceste dispoziții nu sunt incidente în cauză.

Nu este adevărat că recurentul Ciofănaș Gheorghe nu a contestat așa-zisa renunțare la soluționarea contestației formulate împotriva Deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad. Dimpotrivă, acesta a arătat că respectivul memoriu adresat UNBR nu reprezintă o renunțare la contestație, fapt illogic dar și imposibil în condițiile în care procedura prealabilă fusese îndeplinită prin însăși trecerea unui interval mai mare de 30 de zile (în fapt mult mai mare, 86 de zile), termen în care contestația trebuia soluționată.

Actul pe care intimatul l-a invocat a fi cel prin care recurentul ar fi renunțat la contestație, memoriul din data de 06.05.2016, este întemeiat pe dispozițiile art. 8 alin. 1, art. 10 și art. 11 alin. 1 lit. b) și c) din Legea nr. 554/2004, astfel cum rezultă din indicarea pe prima pagină a cererii de chemare în judecată, fapt care se observă prin lecturarea paginii 2 paragraful 3, fiind subliniat paragraful privind expirarea termenului de soluționare a plângerii prealabile și refuzul nejustificat de soluționare și întemeierea în drept a cererii (pagina 11 a cererii).

Dimpotrivă, a susținut că la data de 12 martie 2016 s-a îndeplinit procedura prealabilă, respectiv plângerea prealabilă (contestație) a fost formulată și depusă la data de 10 februarie 2016 cu privire la Decizia nr. 11/19.01.2016, la care nu s-a răspuns în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 11 alin. 1 lit. c) raportat la art. 2 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, iar formularea acțiunii s-a realizat mult după trecerea celor treizeci de zile, la data de

29 aprilie 2016.

Pentru ambele motive de recurs, solicită a se avea în vedere și opinia doctrinei potrivit căreia reprezintă motiv de contestație în anulare eroarea materială care vizează soluționarea recursului în condițiile confundării unor elemente sau date materiale importante aflate la dosarul

cauzei (Gabriel Boroî, Mirela Stancu - Drept procesual civil, Ediția a 2-a, revizuită și adăugită, Editura Hamangiu, 2015, pagina 706). Or, în cauza de față, această condiție este îndeplinită.

În cazul primului motiv de recurs, instanța a confundat lipsa totală de motivare proprie a judecătorului fondului cu o motivare sumară.

În cazul celui de-al doilea motiv de recurs, instanța a confundat atât procedura aplicabilă (a reținut în mod greșit invocarea procedurii disciplinare), cât și o renunțare a reclamantului-recurent la soluționarea contestației, care în fapt nu a avut loc niciodată.

II. Cu privire la al doilea motiv de contestație în anulare, cel prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 3 din C.pr.civ., respectiv faptul că instanța de recurs, respingând recursul sau admitându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul din motivele de casare invocate de recurent în termen.

Acest motiv de contestație în anulare privește atât dezlegarea dată recursului cu privire la primul motiv invocat, respectiv art. 488 alin. 1 pct. 6 din Codul de procedură civilă cât și cu privire la cel de-al doilea motiv de recurs, respectiv art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă.

Deși formal Curtea de Apel Cluj a tratat aceste două motive de recurs, în fapt nu a răspuns decât parțial argumentelor pe care le-a invocat prin cererea de recurs, ceea ce echivalează cu o veritabilă omisiune, motiv de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

Invocă opinia doctrinei potrivit căreia dacă un motiv de recurs a cuprins în realitate în conținutul său mai multe motive, instanța este obligată să răspundă fiecărui motiv în parte, iar eventuala omisiune de a analiza vreunul dintre ele deschide recurentului calea contestației în anulare, dacă recursul este respins sau admis în parte (Gabriel Boroî, Mirela Stancu -Drept procesual civil, Ediția a 2-a, revizuită și adăugită, Editura Hamangiu, 2015, pagina 710).

Cu referire la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 CPC.

Curtea de Apel Cluj, deși formal l-a tratat, în motivarea deciziei în fapt nu a răspuns la motivul formulat, respectiv faptul că o motivare copy-paste nu poate reprezenta o motivare.

Curtea nu a făcut nicio referire în concret la motivul real de casare invocat, lipsa totală de motivare, ci a tratat problema motivării deficitare pe care susține că ar fi ridicat-o.

Ca să răspundă motivului de recurs, instanța de control judiciar ar fi trebuit să explice de ce o lipsă totală de motivare, o motivare copy paste, nu este motiv de casare. La acest motiv de casare nu s-a răspuns, fiind o veritabilă omisiune.

Cu referire la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă, Curtea de Apel Cluj a răspuns doar parțial.

Reclamantul a invocat că plângerea prealabilă a fost parcursă în integralitate, fiind împlinit termenul de 30 de zile înainte de formularea memoriului către U.N.B.R., astfel încât nici dacă ar fi dorit nu ar fi putut renunța la plângerea prealabilă (dacă ar fi dorit să renunțe la contestație trebuia să o facă în fața instanței, întrucât aceasta a fost investită ulterior parcurgerii procedurii prealabile).

Instanța de control judiciar nu a explicat de ce susținerea sa, circumscrisă motivului de recurs prevăzut art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă, este neîntemeiată.

A invocat și modul abuziv în care a procedat UNBR care a refuzat să îi soluționeze contestația, s-a contrazis în diferite acte, ceea ce l-a făcut să îi adreseze acel memoriu în care își exprimam revolta, întemeiat pe art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, astfel încât evident nu putea reprezenta o renunțare la soluționarea contestației.

Și cu privire la acest motiv al reclamantului care evident contrazicea susținerea instanței de fond privind renunțarea la soluționarea contestației, instanța de control judiciar a omis să se pronunțe.

Contestatorul a mai arătat că în conformitate cu art. 7 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ, a formulat la data de 10 februarie 2016 plângere prealabilă la UNBR, solicitându-i să admită contestația sa prin care a solicitat anularea actului administrativ, Decizia nr. 11/19.01.2016 emisă de către pârâtul Baroul Arad.

Deși a formulat nenumărate memorii, contestația sa nu a fost trecută pe ordinea de zi a Consiliului U.N.B.R., care a avut loc la data de 24.03.2016.

La data de 29 aprilie 2016, după 77 de zile de la formularea contestației la U.N.B.R. (termenul de 30 de zile prevăzut de art. 8 alin.1 din Legea nr. 554/2004 expirase), reclamantul a

Având în vedere nesoluționarea contestației în termenul de 30 de zile și adresa U.N.B.R. care se referă expres la dreptul la apărare ceea ce duce la inducerea unei jurisdicții administrative speciale, la data de 06.05.2016 a trimis un memoriu Consiliului U.N.B.R. în care a făcut referire la dosar).

din 04.04.2016 în care se făcea vorbire de dreptul la apărare (copie a acestei adrese se află la fila 22 La data de 07.04.2016 a primit o adresă de la U.N.B.R. înregistrată sub nr. 43 - CS - 2016

554/2004 a contenciosului administrativ s-am adresat Tribunalului Arad cu cerere de anulare a prealabile (contestată), în temeiul art. 8 alin. 1) și art. 11 alin. 1) pct. b) și c) din Legea nr. La data de 29 aprilie 2016, la 77 de zile după depunerea și nesoluționarea plângerii adresată în 4 februarie judecătorului Lavinia-Nicoleta Cotoșană.

contestația sa, astfel cum rezultă și din adresa de mulțumire a domnului președinte al U.N.B.R. sesizare a unui judecător (fie el și soția reclamantului), sesizare care nu are nicio legătură cu de vedere exista încă din 19 februarie 2016 și că plângerea sa prealabilă a fost conexată la o vedere al Baroului Arad, iar din Decizia Consiliului U.N.B.R. nr. 168/2016 rezultă că acest punct de vedere sa prealabilă (contestată) nu ar putea fi soluționată întrucât nu ar exista punctul de să soluționeze plângerea prealabilă. Contestatorului i se comunică la data de 23 martie 2016 că cu alta decât o legătură maritală între două persoane, rezultă reaua-credință a autorității competente A susținut că dincolo de absurdul situației, conexarea a două cauze fără nicio legătură una Tribunalului Arad prin adresa nr. 272/Ad/03.02.2016.

acordare a ajutorului public judiciar și la sesizarea în același sens făcută de Secția Civilă a folosirea de delegații de asistență extrajudiciară în procedură judiciară fără a exista încheiere de conexată la sesizarea soției făcută anterior cu privire la o posibilă deturare de fonduri prin A arătat că din aceeași Decizie comunicată soției rezultă că contestația din 10.02.2016 a fost cauzei la termenul din 26.01.2017, în susținerea recursului).

este din data de 19.02.2016, fiind înregistrat la nr. 34 - CS - 23.02.2016 (Decizie depusă la dosarul în care pe pagina întâi ultimul alineat se reține că punctul de vedere al Decanului Baroului Arad soției sale cu adresa nr. 34 - CS - 2016 la data de 03.10.2016 (deci ulterior promovării recursului) vedere al Baroului Arad este contrazis de Decizia Consiliului U.N.B.R. nr. 168/2016 transmisă U.N.B.R. era obligat să o soluționeze. Faptul că la data de 23.03.2016 nu ar fi existat punctul de alin. 1 și art. 11 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, Consiliul fost depusă la 10 februarie 2016, cu 41 de zile înainte, iar, în conformitate cu art. 7 raportat la art. 8 General al U.N.B.R. cu cel puțin 10 zile înainte de data anunțată a respectivelor sedințe. Contestația a includ pe ordinea de zi a ședinței Consiliului cu condiția să fi fost înregistrate la Secretariatul desășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R., actele de orice natură (inclusiv contestațiile) se Potrivit art. 29 alin. 1 din Regulamentul de organizare și funcționare a UNBR și de 2016 la datele de 22, 23 și 24 martie 2016.

Numeroasele solicitări de soluționare a contestației (plângerea prealabilă) rezultă din cererile reclamantului înregistrate la Uniunea Națională a Barourilor din România sub nr. 43 - CS - vedere.

(plângere prealabilă) pe care a formulat-o, cu motivarea că Baroul Arad nu ar fi depus punct de Deși a făcut numeroase solicitări, Consiliul UNBR a refuzat să supună dezbaterii contestația reaua-credință a U.N.B.R., investită cu soluționarea contestației (plângerea prealabilă).

parvenit ulterior depunerii și motivării recursului și a răspunsului la întâmpinare, rezultă chiar În fața instanței de recurs și prin concluziile scrise, a arătat că din înscrisurile care i-au a procedat la soluționarea acesteia.

după ce au fost investiți cu soluționarea contestației (plângerii prealabile), în mod nejustificat nu s-a scris, că deși a avut loc o ședință a Consiliului U.N.B.R. la data de 24 martie 2016, la 41 de zile A subliniat în cererea de chemare în judecată, în fața instanței de recurs și prin concluziile de soluționare și întemeierea în drept a cererii (pagina 11 a cererii).

paragraful privind expirarea termenului de soluționare a plângerii prealabile și refuzul nejustificat indicat pe prima pagină a cererii de chemare în judecată, din lectura pag. 2 par. 3, fiind subliniat I, art. 10 și art. 11 alin. 1 lit. b) și c) din Legea nr. 554/2004, astfel cum rezultă din sediul materiei formulat cerere de chemare în judecată, solicitând instanței anularea actului, în temeiul art. 8 alin.

art. 8 alin.1 și art. 11 alin. 1 pct. b) și c) din Legea nr. 554/2004, atenționând expirarea termenului de soluționare a plângerii prealabile (contestației) și chiar refuz nejustificat de soluționare, având în vedere cele învederate mai sus. A informat U.N.B.R., deși nu era obligat, prin expirarea termenului de 30 de zile că s-a adresat Tribunalului Arad cu o cerere de anulare act. A făcut referire și la art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004 având în vedere adresa U.N.B.R. înregistrată sub nr. 43 - CS - 2016 din 04.04.2016.

A subliniat că o procedură prealabilă este parcursă prin însăși expirarea termenului de 30 de zile prevăzut de art. 8 alin 1 cu raportare la art. 2 alin. 1 lit. h) și art. 11 alin. 1 lit. c) din Legea nr. 554/2004.

A arătat că indiferent de formularea sa, este de natura evidenței că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ (dispoziții legale pe care și-a întemeiat cererea de chemare în judecată), potrivit cărora "persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. 1 lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale".

Astfel, încât în condițiile în care respectiva informare a avut loc după un termen mai lung de 30 de zile (chiar 86, contestație fiind formulată la data de 10 februarie 2016, iar memoriul adresat U.N.B.R. la 06 mai 2016) nu se poate susține că lipsește plângerea prealabilă.

A arătat că susținerea intimatului-pârât Baroul Arad ar fi putut fi reținută dacă reclamantul ar fi informat U.N.B.R. că renunță la soluționarea contestației (plângerea prealabilă) înăuntrul termenului de 30 de zile.

Totodată instanța de recurs nu a răspuns nici argumentelor sale privind motivul pentru care a invocat art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, limitându-se să precizeze că aceste dispoziții nu sunt aplicabile întrucât în prealabil motivase de ce nu sunt aplicabile dispozițiile privind procedura disciplinară.

Or, așa cum a arătat și când a tratat primul motiv de contestație în anulare, respectiv cel prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 2 din Codul de procedură civilă niciuna din părți nu a susținut că aceste dispoziții sunt aplicabile.

Dimpotrivă, a precizat atât reclamantul cât și intimatul Baroul Arad că nu ne aflăm în prezenta unei proceduri disciplinare, iar dispozițiile art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, le-a invocat ca urmare a adresei emise de U.N.B.R. sub nr. 43 - CS - 2016 din 04.04.2016 în care se făcea vorbire de dreptul la apărare (fila 22 dosar), transmisă reclamantului data de 07.04.2016, care sugerează o procedură administrativ-jurisdicțională.

A arătat că pentru a acoperi și această situație, în care instanțele ar fi putut împărtăși opinia U.N.B.R. a făcut referire și la art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004.

A precizat că opinia U.N.B.R. poate fi împărtășită pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, "dacă partea care a optat pentru jurisdicția administrativă specială sau calea de atac la un alt organ administrativ-jurisdicțional înțelege să renunțe la aceasta în timpul soluționării litigiului, este obligată să notifice decizia de renunțare organului administrativ-jurisdicțional în cauză. Partea sesizează instanța de contencios administrativ în termen de 15 zile de la notificare. În această situație, procedura administrativ prealabilă prevăzută de art. 7 nu se mai efectuează".

Facultatea de a renunța la calea de atac nu este oferită doar jurisdicției administrative-speciale, ci este prevăzută și pentru situațiile în care calea de atac se promovează la un alt organ administrativ-jurisdicțional.

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, termenul de jurisdicție administrativă specială are următoarea semnificație - activitatea îndeplinită de o autoritate administrativă care are, conform legii organice speciale în materie, competența de soluționare a unui conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și a independenței activității administrativ-jurisdicționale.

Prin adresa nr. 43 - CS - 2016 din data de 04.04.2016 U.N.B.R. (afiată la fila 22 dosarul cauzei) Uniunea Națională a Barourilor din România face referire explicită la exercitarea dreptului la apărare și, în consecință, și la contradicționalitate, în acord cu prevederile art. 2 alin. 1) lit. e) din Legea nr. 554/2004, care definesc jurisdicția administrativă specială.

A transmis informarea către U.N.B.R. prin care i-a informat că s-a adresat instanței, având în vedere că au refuzat să îi soluționeze contestația în termenul legal și că nu mai așteaptă o soluționare a acesteia din partea UNBR. La data de 06.05.2016, ulterior comunicării de către UNBR a poziției oficiale, respectiv că ne aflăm într-o procedură administrativă specială, astfel cum rezultă cu claritate din adresa nr. 43 - CS - 2016 din data de 04.04.2016 emisă de U.N.B.R. și comunicată la data de 07.04.2016. A arătat că s-a întemeiat cu bună credință pe comunicarea oficială a U.N.B.R., astfel încât s-ar putea vorbi chiar de un dol comis de U.N.B.R.

Nici la acest motiv de recurs, Curtea nu a răspuns, precizând că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, fără a răspunde însă în niciun fel argumentelor reclamantului, ceea ce echivalează cu o omisiune de a cerceta un motiv de recurs.

Părâul intimat BAROUL ARAD a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acesteia ca inadmisibilă, fie ca nefondată, cu obligarea contestatorului la plata cheltuielilor de judecată.

În susținerea poziției procesuale a arătat următoarele:

Față de temeiurile de drept invocate de contestator în susținerea contestației, eroarea materială la care trimitte art. 503 alin. 2 pct. 2 C.pr.civ. este o greșeală de natură procedurală, ce constă în confundarea unor elemente importante sau date materiale pentru verificarea cărora nu este necesară reexaminarea fondului sau reaprecierea probelor, după cum o arată doctrina.

În speță, criticile conturate de către contestator nu se referă în niciun caz la astfel de ipoteză, ci vizează mai degrabă modul în care judecătorii recursului au interpretat legea.

Acest raționament al instanței nu poate fi supus unei verificări pe calea contestației în anulare, întrucât el nu este rezultatul unei erori materiale.

Astfel, contestatorul susține că instanța de recurs a dat o soluție, în sensul respingerii motivului de recurs referitor la nemotivarea hotărârii primei instanțe, ca urmare a unei erori materiale. Dacă ar fi existat o astfel de eroare, ea ar fi trebuit să fie de natură procedurală. În situația de față instanța de recurs a analizat hotărârea primei instanțe, comparând-o cu cea a Curții de Apel Timișoara. Aceasta din urmă a fost invocată de către contestator pentru a sugera că judecătorul fondului s-a inspirat din decizia emisă de Curtea de Apel Timișoara, ceea ce ar echivala, în opinia sa, cu o nemotivare a hotărârii. Cu toate acestea, Curtea de Apel Cluj, în recurs a apreciat că nu există motive pentru a critica hotărârea dată de instanța de fond, întrucât au fost respectate exigențele în materia motivării hotărârilor. Prin urmare, nu există niciun fel de greșeală de procedură, care să poată fi subsumată noțiunii de eroare materială în sensul art. 503 Cod de procedură civilă care să îi poată fi imputată instanței de recurs. Aceasta a analizat hotărârile la care contestatorul a făcut referire și a argumentat de ce opina în sens contrar celor susținute de contestator.

Prin urmare, ceea ce este eronat la acest moment este încercarea contestatorului de a aduce această critică în sfera argumentelor de natură procedurală, în condițiile în care este evident că ceea ce se valorifica prin acest argument nu este o chestiune procedurală, ci una de fond, ce ține de raționamentul instanței de recurs. Prin urmare, astfel de critici nu pot să facă obiectul analizei instanței învestite cu soluționarea contestației în anulare.

În aceeași nuanță este conturată și a doua chestiune invocată de către contestator în cadrul primului motiv de contestație în anulare.

Contestatorul arată că instanța de recurs ar fi reținut că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 86 și următoarele din Legea nr. 51/1995 și că în speță nu s-ar fi contestat faptul că contestatorul a renunțat la soluționarea contestației formulate împotriva deciziei emise de Consiliul Baroului Cluj. Din nou, sunt aduse în discuție elemente ce țin de interpretarea problemei de drept și a stării de fapt de către instanța de recurs, aspect ce nu poate fi criticat pe calea contestației în anulare. Faptul că instanța reține aplicabilitatea unei proceduri în dauna alteia nu echivalează cu o eroare materială, ci are legătura cu modul în care judecătorii cauzei apreciază datele speței.

În ceea ce privește renunțarea contestatorului la exercitarea recursului grațios, în mod corect instanța de recurs a reținut ca nu a fost contestat faptul ca a existat o renunțare în cazul de față. Domnul Coțofana Gheorghe a renunțat la contestația formulată împotriva deciziei pârâtei, aspect ce nu poate fi combătut sub nicio formă, existând documente și referiri repetate ale acestuia în legătură cu această chestiune. Ceea ce a fost dezbătut în speța nu este existența renunțării, ci efectul pe care aceasta îl produce în concreto. Această problema nu este una de natură procedurală, neputând fi subsumată noțiunii de eroare materială.

Cu privire la al doilea motiv de contestație în anulare, și anume omisiunea de a cerceta vreunul din motivele de casare invocate de către recurent în termen, pârâtul a apreciat că este în mod vădit nefondat. Inițial, contestatorul încearcă să sugereze că instanța de recurs nu ar fi analizat unul din motivele invocate în recurs ca, mai apoi, să arate că, de fapt, instanța s-a pronunțat cu privire la acele chestiuni, dar a avut o altă opinie față de cea a domnului Coțofana, ceea ce ar echivala cu o lipsă a analizei unor motive de recurs. De asemenea, se susține faptul că judecătorii nu ar fi răspuns motivelor de casare, ceea ce este fals, aspect ușor de observat din analiza hotărârii criticată de contestator.

Decizia Curții de Apel Cluj analizează clar fiecare motiv invocat de către contestator, doar că se pronunță în sens contrar celor invocate de către acesta. Aceasta nu poate fi considerată nicidecum o încălcare a normelor de procedura civilă și nici nu poate constitui un motiv pentru exercitarea contestației în anulare. Din moment ce instanța a motivat care este poziția sa raportat la problematica litigiului și totodată la motivele de recurs, nu poate fi criticată această hotărâre din perspectiva art. 503 alin.2 pct. 3 C.pr. civ.

Contestatorul încearcă, pe această cale, să aducă din nou în discuție fondul litigiului, aspect inadmisibil raportat la natura motivelor necesare pentru formularea contestației în anulare, care sunt interfața impusă pentru admiterea unei astfel de cereri.

În opinia intimatului, elementele pe care le-a sesizat în cuprinsul cererii formulate de către contestator sunt greșit articulate, tocmai pentru a sugera că există erori în raționamentul instanțelor. Aceste susțineri nu ar putea conduce către o soluție de admitere a contestației în anulare nici măcar în ipoteza în care, prin absurd, pe această cale ar fi valorificate argumente ce țin de fond.

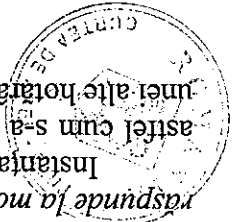
Contestatorul susține, în continuare, că procedura în discuție ar fi specifică unei jurisdicții administrative speciale și că în speță ar fi incidente dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004. Odată ce instanța de recurs arată că nu se poate reține acest punct de vedere, indicând care este varianta pe care judecătorii o consideră aplicabilă în cauza dată, nu se mai poate susține argumentul contestatorului privind lipsa analizei acestui motiv de recurs. Prin expunerea raționamentului pe care instanța îl consideră aplicabil situației date, se răspunde motivului de recurs, nefiind incident motivul de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 3 C.pr.civ.. Aceasta este, de altfel, și poziția doctrinei, care subliniază că prin cercetarea motivelor de casare trebuie înțeleasă analiza motivelor de recurs, astfel cum au fost formulate de parte prin cererea de recurs. Se arată, în acest context, că nu există o obligație a instanței de a răspunde în parte tuturor argumentelor sau de a răspunde fiecărui argument de fapt și de drept, dacă judecătorul examinează în mod real criticile recurentului. Așadar, observând hotărârea atacată, se poate constata că instanța de recurs a analizat în mod real criticile recurentului, explicând care este modul în care se aplică normele juridice în situația dedusă judecății.

Pentru toate aceste motive, intimatul solicită instanței să constate, în primul rând, că motivele invocate de către contestator sunt inadmisibile din perspectiva motivelor prevăzute de art. 503 Cod procedură civilă, criticile fiind, de asemenea, nefondate. Prin urmare, se impune respingerea contestației ca neîntemeiată și în baza art. 453 C.pr.civ. obligarea contestatorului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu.

Analizând contestația în anulare formulată, Curtea reține următoarele:

Contestația formulată de către contestatorul Coțofană Gheorghe nu se circumscrie motivelor prevăzute de art. 503 alin. 2 pct. 2 și 3 C.pr.civ.

Aspectele apreciate de către contestator ca fiind erori materiale vizează preținse erori de judecată, adică acele raționamente juridice pe care s-a întemeiat instanța, respingând recursul, raționamente juridice pe care instanța le-a apreciat ca fiind corecte, contrar celor susținute de către recurent. Totodată, motivul privind necercetarea unui motiv de casare prin necercetarea unor

sub motive de casare se concretizează în realitate în invocarea lipsei unui răspuns la anumite argumente, în sensul apreciat ca fiind corect de către contestator, însă invalidat prin raționamentul instanței de recurs.

Contestația în anulare fiind o cale de atac extraordinară, de retractare, care poate fi exercitată numai pentru motivele limitativ reglementate în cuprinsul art. 503 C.pr.civ., nu poate fi declarată admisibilă în afara sferei acestor motive, fiind inadmisibil a se înfrânge autoritatea de lucru judecat a hotărârii definitive și a se proceda la o rejudecare a recursului în afara temeiurilor anume prevăzute de lege.

I. Cu privire la motivul de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 2 C.pr.civ., legiuitorul a stabilit că este admisibilă contestația în anulare numai atunci când „dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale”.

Prin „eroare materială”, în sensul acestor dispoziții legale, se înțelege existența unor greșeli materiale în legătura cu aspectele formale ale judecării, cum ar fi respingerea din eroare ca tardiv a recursului, fără a se observa dovada din care rezultă că recursul a fost înregistrat în termen, anulara ca nelegal timbrat a recursului, fără a se observa dovada plății taxei judiciare de timbru, anulara recursului ca formulat de o persoană fără calitate procesuală activă, fără a observa că această persoană are calitatea de a îl declara. De esența acestui motiv de contestație în anulare este împrejurarea că pentru verificarea situațiilor din această categorie nu este necesară reexaminarea fondului sau o reapreciere a probelor.

Contestatorul apreciază ca subsumându-se acestui motiv de contestație în anulare următoarele:

1. Împrejurarea că instanța de recurs, reținând că sentința recurată nu este nemotivată, dintr-o eroare materială a statuat ca nefiind incident motivul de casare prev. de art. 488 alin. 1 pct. 6 C.pr.civ. atunci când a apreciat că instanța fondului s-a inspirat din decizia nr. 2501/2016 a Curții de Apel Timișoara, or, în realitate aceasta a copiat integral decizia, neexistând o motivare proprie a primei instanțe.

Statuarea instanței de recurs referitoare la motivarea hotărârii primei instanțe nu cuprinde vreo eroare materială, ci un raționament juridic care a presupus o analiză a celor două hotărâri menționate, sentința recurată și decizia nr. 2501/2016 a Curții de Apel Timișoara. În urma acestei analize, instanța de recurs a reținut că hotărârea atacată cu recurs este motivată, cuprinde considerentele pentru care excepția invocată a fost admisă, iar împrejurarea că în motivarea acestei excepții, instanța de fond s-ar fi inspirat dintr-o altă hotărâre judecătorească, nu conduce la concluzia că această hotărâre nu este motivată.

De asemenea, instanța de recurs face trimitere în analiză la jurisprudența CEDO privind exigențele motivării hotărârii judecătorești, întreaga sa expunere privind considerentele sentinței recurate dovadă că instanța de recurs nu a comis vreo eroare materială în această privință.

Astfel cum s-a reținut în mod constant, jurisprudența existentă în privința vechiului art. 318 C.pr.civ. 1865 referitoare la motivul vizând „greșeala” materială își păstrează aplicabilitatea întrucat motivul prevăzut de art. 503 al. 2 pct. 2 Noul C.pr.civ. este același, redactarea sa fiind diferită numai sub aspect lingvistic (G. Boroș, Noul Cod de procedură civilă, Ed. Hamangiu, 2015, pag. 968).

Astfel, prin decr. 440/1979, T.S., s.civ., C.D. 1979, p.281, citată în G.Boroș, D.Rădescu, Codul de procedură civilă, comentat și adnotat, Ed. All, București, 1995, pag.554, s-a statuat că atunci „când instanța a cunoscut existența și conținutul actului și a făcut asupra lui o apreciere, nu mai poate fi vorba de o greșeală materială în sensul legii, ci eventual de o greșeală de judecată, care nu se poate îndrepta de aceeași instanță, prin retractarea propriei sale hotărâri (...)”.

Prin decr. nr.84 din 21 ian.1970, T.S., C.D. 1970, p.258, citată în op.cit., pag.553, s-a statuat că „instanța de recurs nu este obligată să răspundă la argumentele folosite de recurent în dezvoltarea unui motiv de casare, ci este îndreptățită să grupeze aceste argumente, pentru a răspunde la motivul de casare într-un considerent comun”.

Instanța de recurs a răspuns motivului de casare privind lipsa totală de motivare a hotărârii, astfel cum s-a arătat și a răspuns explicit și argumentului privind copierea motivării din cuprinsul unei alte hotărâri.

Împrejurarea că instanța de recurs nu a folosit în motivarea sa exact cuvintele utilizate de către recurent, și anume „*copy-paste*”, nu este de natură a determina existența unei erori materiale. Instanța de recurs a decis să folosească sintagma „s-ar fi inspirat dintr-o altă hotărâre judecătorească”, astfel că, rezultă cu evidență că a analizat motivul de recurs invocat, inclusiv sub aspectul copierii considerentelor alte hotărâri judecătorești, și a apreciat că nu este incident.

2. Împrejurarea că instanța de recurs a reținut ca fiind neîntemeiat motivul de casare prev. de art. 488 al. 1 pct. 8 C.pr.civ., stabilind că sunt aplicabile dispozițiile art. 86 și urm. din Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat, dispoziții referitoare la procedura disciplinară și că recurentul nu ar fi contestat faptul că a renunțat la soluționarea contestației formulate împotriva Deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad, ceea ce, potrivit aprecierii contestatorului, ar constitui o eroare materială în sensul art. 503 alin. 2 pct. 2 C.pr.civ.

Împrejurările invocate pentru a dovedi existența unei erori materiale în această privință sunt acelea că prevederile mai sus menționate nu sunt incidente, iar niciuna dintre părți nu a susținut că în cauză sunt incidente dispozițiile legale privind procedura disciplinară, contestatorul a contestat așa numita renunțare la contestația formulată împotriva dec.nr. 11/2016 a Baroului Arad, iar renunțarea nu era posibilă după împlinirea termenului legal de soluționare a contestației, termen care se împlinise la data pretinsei renunțări.

Curtea reține că, potrivit dispozițiilor legale referitoare la legalitatea căilor de atac (art. 457 C.pr.civ.), coroborate cu prevederile art. 503, art. 504 C.pr.civ., este inadmisibilă promovarea prin mijlocul procedural al contestației în anulare a unui recurs la recurs, soluționat de aceeași instanță, pentru motivul că s-ar fi aplicat sau interpretat greșit dispozițiile legale de drept material incidente, motiv constând în aplicarea greșită a prevederilor art. 86 din Legea nr. 51/1995 referitoare la procedura disciplinară, respectiv a dispozițiilor art. 6, 8, 10, 11 din Legea nr. 554/2004 referitoare la procedura urmată de contestator pentru contestarea deciziei nr. 11/2016 a Baroului Arad.

Aplicarea greșită și interpretarea eronată a dispozițiilor legale de drept material incidente constituie numai un motiv de recurs, conform art. 488 alin. 1 pct.8 C.pr.civ., analiza acestor raționamente juridice fiind inadmisibilă în etapa contestației în anulare.

Eroare materială la care se referă prevederile art. 503 al. 2 pct. 2 C.pr.civ nu se confundă nici cu eroarea materială prevăzută de art. 442 C.pr.civ. în privința erorii privind susținerile părților. Art. 442 C.pr.civ. statuează că erorile materiale cu privire la susținerile părților pot fi îndreptate pe calea îndreptării hotărârii. Pe calea procedurii contestației în anulare nu pot fi supuse cenzurii instanței erorile materiale strecurate în hotărârile judecătorești, pentru care legiuitorul a instituit procedura reglementată de art. 442 C.pr.civ.

Împrejurarea că instanța de recurs a aplicat dispozițiile art. 86 din Legea nr. 51/1995, deși se părțile nu au susținut că în cauză ar fi incidente dispozițiile privind procedura disciplinară, astfel cum a arătat contestatorul, nu constituie o eroare materială temei de contestație în anulare, în sensul unei greșeli de natură procedurală constând în confundarea unor elemente sau date materiale importante.

Instanța de recurs a aplicat atât prevederile art. 86 din Legea nr. 51/1995, cât și pe cele ulterioare, respectiv pe cele ale art. 87 și art. 88 din Legea nr. 51/1995, pe aceste dispoziții legale întemeindu-și raționamentul său juridic, raționament care nu poate fi supus cenzurii pe cale contestației în anulare în vederea retractării hotărârii aceleiași instanțe, indiferent dacă părțile au invocat sau nu aceste dispoziții legale.

Așadar, aplicarea de către instanța de recurs a prevederilor art. 86 din Legea nr. 51/1995 nu poate reprezenta o eroare materială, neconstituindu-se într-o confundare a unor elemente sau date materiale, în sensul art. 503 al. 2 pct. 2 C.pr.civ. Aplicarea dispozițiilor legale de către instanța de recurs reprezintă însăși operațiunea de soluționare a căii de atac a recursului, iar a repune în discuție modul în care instanța de recurs a aplicat anumite dispoziții legale echivalează cu exercitarea unui recurs la recurs.

Nu se subsumează motivului de contestație în anulare privind eroarea materială nici susținerile referitoare la statuarea instanței de recurs în sensul că nu s-a contestat de către recurent că a renunțat la contestația formulată împotriva dec. nr. 11/2016 a Baroului Arad, iar renunțarea nu

era posibilă după împlinirea termenului legal de soluționare a contestației, termen care se împlinise la data preținsei renunțări.

Instanța de recurs a statuat că în speță nu se contestă că recurentul a renunțat la judecarea contestației formulate împotriva dec. nr. 11/2016 a Baroului Arad, că nu au relevanță împrejurările în care acesta a renunțat la judecarea contestației, respectiv durata lungă de timp scursă de la înregistrarea acesteia și până la momentul la care acesta a renunțat, iar recurentul avea posibilitatea solicitării, în instanță, a obligării UNBR la a analiza contestația formulată, în nici un caz neputând investi direct instanța cu o cerere de anulare a deciziei Consiliului Baroului Arad.

Contestatorul este nemulțumit de modul în care instanța de recurs a apreciat probele aflate la dosar, respectiv memoriul adresat UNBR, înscris cu privire la care contestatorul susține că nu cuprinde voința sa de renunțare la contestație întrucât în acest înscris a înlocuit anumite prevederi legale (art. 8 al. 1, art. 10 și art. 11 al. 1 lit. b și c din Legea nr. 554/2004), și, totodată, renunțarea era imposibilă din punct de vedere juridic întrucât se împlinise termenul de soluționare a contestației.

Or, interpretarea actelor și faptelor juridice obiect al judecării și conferirea efectelor juridice pe care le produc constituie atributul suprem al instanței de judecată și constituie esența actului de judecată.

În niciun caz interpretarea pe care Curtea de Apel a dat-o probelor de la dosar referitoare la poziția subiectivă, psihică, pe care contestatorul a avut-o și și-a manifestat-o față de contestația formulată împotriva dec. nr. 11/2016 a Baroului Arad nu poate fi supusă cenzurii în cadrul contestației în anulare, aceasta neconstituind o chestiune procedurală susceptibilă de o eroare materială, ci constituind însuși raționamentul juridic pe care instanța și-a întemeiat hotărârea judecătorească definitivă.

II. Cu privire la motivul de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 3 C.pr.civ., *constând în omisiunea cercetării unui motiv de casare.*

Contestatorul apreciază că instanța de recurs nu a răspuns decât parțial argumentelor invocate prin cererea de recurs, ceea ce echivalează cu o veritabilă omisiune.

Astfel cum s-a stabilit în doctrină și jurisprudență, necercetarea unui motiv de recurs trebuie să fie rodul unei omisiuni. Există posibilitatea cenzurării hotărârii instanțe de recurs exclusiv și limitat la motivul de casare neanalizat, a se proceda altfel însemnând a se exercita un recurs la recurs. De asemenea, este stabilit în doctrină și jurisprudență că prin cercetarea motivului de casare trebuie să se înțeleagă analiza motivului de recurs invocat de către parte, „iar nu omisiunea instanței de a răspunde fiecărui argument de fapt și de drept invocat de recurent”(G. Boroi, op.cit., pag. 969).

1. Contestatorul a arătat că nu s-a răspuns la motivul formulat, respectiv că o motivare „copy-paste” nu poate reprezenta o motivare.

Preliminar, Curtea reține că acesta nu este un motiv și nici un submotiv de casare, ci un argument subsumat motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 C.pr.civ., amplu analizat de instanța de recurs prin compararea sentinței atacate cu recurs cu decizia nr. 2501/2016 a Curții de Apel Timișoara. Instanța de recurs a expus raționamentul său juridic care a presupus o analiză a celor două hotărâri menționate, sentința recuată și decizia nr. 2501/2016 a Curții de Apel Timișoara, reținând că hotărârea atacată cu recurs este motivată, cuprinde considerentele pentru care excepția invocată a fost admisă, iar împrejmurarea că în motivarea acestei excepții, instanța de fond s-ar fi inspirat dintr-o altă hotărâre judecătorească, nu conduce la concluzia că aceasta hotărâre nu este motivată.

De asemenea, instanța de recurs face trimitere în decizia sa la jurisprudența CEDO privind exigențele motivării hotărârii judecătorești, întreaga sa expunere privind considerentele sentinței recuate dovadă că instanța de recurs a analizat motivul de recurs privind nemotivarea hotărârii judecătorești recurate.

Instanța de recurs a răspuns motivului de casare privind lipsa totală de motivare a hotărârii, astfel cum s-a arătat, și a răspuns explicit și argumentului privind copierea motivării din cuprinsul unei alte hotărâri. Instanța de recurs nu trebuia să folosească în motivarea hotărârii sale exact aceleași cuvinte utilizate de către recurent, și anume „copy-paste”. Instanța de recurs a folosit

sintagma „s-ar fi inspirat dintr-o altă hotărâre judecătorească”, astfel că rezultă cu evidență că a analizat motivul de recurs invocat și a apreciat că nu este incident.

2. Cu privire la neanalizarea motivului de recurs prev. de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ., s-au arătat următoarele:

- că instanța de recurs nu a explicat de ce susținerea recurentului referitoare la imposibilitatea renunțării la contestație ca urmare a împlinirii termenului de 30 de zile și deci a parcurgerii integrale a procedurii plângerii prealabile este neîntemeiată;

- că modul abuziv în care a procedat UNBR l-a făcut pe contestator să își exprime revolta și să îi adreseze acel memoriu întemeiat pe art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, care nu putea deci reprezenta o renunțare la contestație;

- că instanța de recurs nu a răspuns argumentelor recurentului privind motivul pentru care a invocat prev.art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, limitându-se la a preciza că aceste dispoziții nu sunt aplicabile întrucât în prealabil motivase de ce nu sunt aplicabile dispozițiile privind procedura disciplinară, or, niciuna dintre părți nu a susținut că ar fi aplicabile dispozițiile privind procedura disciplinară. A mai arătat că facultatea de a renunța la calea de atac nu este oferită doar jurisdicției administrative-speciale ci și pentru situațiile în care calea de atac se promovează la un alt organ administrativ. În adresa nr. 43/2016 UNBR face trimitere la exercitarea dreptului la apărare și la contradictorialitate, în acord cu prev. art. 2 alin. 1 lit. e din legea nr. 554/2004 care definesc jurisdicția administrativă specială. A comunicat UNBR că s-a adresat instanței deoarece a refuzat să îi soluționeze contestația. UNBR a comunicat că se află într-o procedură administrativă specială. Contestatorul a fost de bună credință și s-ar putea vorbi chiar de un dol comis de UNBR.

Instanța de recurs, astfel cum s-a arătat deja, nu trebuie să răspundă fiecărui argument de fapt și de drept invocat de recurent în susținerea motivului de recurs invocat, ci să analizeze efectiv motivul de recurs, iar instanța de recurs a analizat pe larg prin dec. nr. 235/2017 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Curții de Apel Cluj motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.pr.civ.

Curtea de Apel Cluj a statuat că problema care trebuie lămurită este în ce măsură era necesară parcurgerea procedurii prealabile prevăzute de art. 7 din Legea nr. 554/2004, care sunt efectele renunțării la această procedură și dacă suntem în prezența unui act administrativ-jurisdicțional, în privința căruia ar fi incidente dispozițiile art. 6 din Legea nr. 554/2004.

Expunând raționamentul său juridic, analizând dispozițiile art. 86 și urm. din Legea nr. 51/1995, ale art. 2 al. 1 lit. d) din Legea nr. 554/2004, instanța de recurs a apreciat că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004.

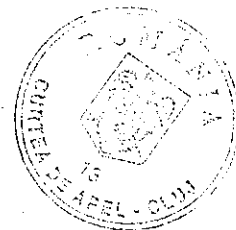
Instanța de recurs a reținut lipsa de relevanță a circumstanțelor invocate de către recurent, respectiv a împrejurărilor în care recurentul a renunțat la judecarea contestației și a duratei scurse de la înregistrarea acesteia și până la momentul la care s-a renunțat la contestație, așadar a analizat acest motiv de casare și prin prisma argumentelor mai sus menționate, invocate de către recurent referitoare la împrejurările privind transmiterea memoriului (nemulțumirea față de atitudinea UNBR față de contestația sa), precum și față de împlinirea duratei de soluționare a contestației, numai că instanța de recurs a constatat că aceste împrejurări au alte efecte decât cele invocate de către recurent, ceea ce în mod inadmisibil critică recurentul pe calea contestației în anulare.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 508, art. 503 alin. 2 pct. 2 și 3 C.pr.civ., instanța va respinge contestația în anulare declarată împotriva deciziei civile nr. 235 din 02.02.2017 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Curții de Apel Cluj, pe care o va menține.

În temeiul art. 451 alin. 1 și art. 453 alin. 1 C.pr.civ., fiind în culpă procesuală, Curtea va obliga contestatorul Coțofană Gheorghe să plătească intimatului Baroul Arad suma de 595 lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând onorariu avocațial (f.38).

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge cu majoritate contestația în anulare declarată de contestatorul COȚOFANA GHEORGHE, cu domiciliul în orașul Curtici str. Vasile Goldiș nr.5, jud. Arad, împotriva deciziei

civile nr. 235 din 02.02.2017 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Curții de Apel Cluj, pe care o menține în întregime.
Obligă contestatorul să plătească intimatului BAROUL ARAD, cu sediul în mun. Arad, str. Pictor I. Andreescu, nr. 3, apt. 3, jud. Arad, suma de 595 de lei, cheltuieli de judecată.
Decizia este definitivă și executorie.
Pronunțată în ședința publică din 22.05.2017.

PREȘEDINTE,
IARINA-IOANA
PRELIPCEANU

JUDECĂTOR,
ANTONIU SIMON

JUDECĂTOR,
FLOAREA TĂMAȘ,
Cu opinie separată, în sensul
admiterii contestației, anularea
deciziei și fixarea termenului
pentru soluționarea recursului.

GREIER,
RALUCA ELENA OPREA

Red. I.P./16.06.2017
Dact. H.C./4 ex

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA A III-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr. 278/33/2017

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 15 mai 2017

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: IARINA-IOANA PRELIPCEANU

JUDECĂTOR: ANTONIU SIMON

JUDECĂTOR: FLOAREA TĂMAȘ

GREFIER: RALUCA ELENA OPREA

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de contestatorul COTOFANĂ GHEORGHE în contradictoriu cu intimatul BAROUL ARAD împotriva Deciziei civile nr. 235/02.02.2017 pronunțată de Curtea de Apel Cluj în dosar nr. 2173/108/2016, cauza având ca obiect anulare act administrativ - Decizia nr. 11/19.01.2016 și cerere suspendare (art. 15 din Legea nr. 554/2004).

Pentru acest termen de judecată întregirea completului 1R se face prin participarea d-nei judecătoare Floarea Tămaș aflată pe programarea de permanență, conform procesului-verbal atașat la dosar.

S-a făcut referatul cauzei, de către grefierul de ședință, care învederează instanței faptul că la data de 11.05.2017 s-a înregistrat adresă din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție iar la data de 12.05.2017 concluzii scrise din partea contestatorului.

Mersul dezbaterilor, susținerile și concluziile părților au fost consemnate în încheierea de ședință din data de 08.05.2017, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, când pronunțarea hotărârii s-a amânat pentru termenul din 15.05.2017, când instanța a hotărât următoarele:

C U R T E A

Având nevoie de timp pentru a delibera va amâna pronunțarea în condițiile art. 396 C.Pr.Civ.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

Având nevoie de timp pentru a delibera amână pronunțarea la data de 22.05.2017 în condițiile art. 396 C.Pr.Civ.

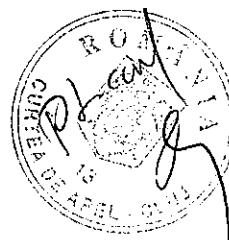
Pronunțată în ședința din data de 15 mai 2017.

PREȘEDINTE,
IARINA-IOANA
PRELIPCEANU

JUDECĂTOR,
ANTONIU SIMON

JUDECĂTOR,
FLOAREA TĂMAȘ

GREFIER,
RALUCA ELENA OPREA

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 08 mai 2017

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE: IARINA-IOANA PRELIPCEANU

JUDECĂTOR: ANTONIU SIMON

JUDECĂTOR: FLOAREA TĂMAȘ

GREFIER: RALUCA ELENA OPREA

S-a luat în examinare contestația în anulare formulată de contestatorul COȚOFANĂ GHEORGHE în contradictoriu cu intimatul BAROUL ARAD împotriva Deciziei civile nr. 235/02.02.2017 pronunțată de Curtea de Apel Cluj în dosar nr. 2173/108/2016, cauza având ca obiect anulare act administrativ - Decizia nr. 11/19.01.2016 și cerere suspendare (art. 15 din Legea nr. 554/2004).

Pentru acest termen de judecată întregirea completului 1R se face prin participarea d-nei judecătore Floarea Tămaș aflată pe programarea de permanență, conform procesului-verbal atașat la dosar.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, se prezintă contestatorul personal care se identifică cu CI seria KX nr. 431284 asistat de soția sa, Coțofană Nicoleta Lavinia, precum și reprezentantul intimatului, avocat Costaș Flaviu Cosmin cu împuternicire avocațială depusă la acest termen de judecată.

S-a făcut referatul cauzei, de către grefierul de ședință, care învederează instanței următoarele: cauza se află la primul termen de judecată, acțiunea este legal timbrată.

Prin Serviciul Registratură s-a înregistrat la data 25.04.2017 întâmpinare.

Reprezentanta contestatorului arată că în temeiul art. 83 alin. 2 C.Pr.Civ. și art. 10 alin. 3 din Legea nr. 303/2004 îi este permis să pledeze, înscrisurile privind dovada legăturii de rudenie și a studiilor juridice fiind depuse în dosarul nr. 2173/108/2016 a cărui decizie este atacată cu prezenta contestație în anulare.

Fiind pus în discuție aspectul referitor la competența instanței, reprezentanții părților apreciază că instanța este competentă să soluționeze litigiul.

Curtea, în temeiul art. 131 C.Pr.Civ. și art. 510 alin. 1 din același act normativ constată că este competentă general, material și teritorial să judece contestația în anulare.

Reprezentanta contestatorului arată că președintele completului de judecată din fața instanței de recurs i-a permis reprezentantului intimatului să facă afirmații fără legătură cu cauza. În aceste condiții arată că reprezentantul legal al Baroului Arad, d-nul Alunaru Cristian, este suspect de infracțiuni multiple comise împotriva recurentului.

Curtea pune în vedere reprezentantei recurentului să limiteze susținerile la obiectul cauzei.

Reprezentanții părților arată că nu mai au de formulat alte cereri în probațiune.

Curtea, în temeiul art. 244 C.Pr.Civ., declară închisă cercetarea judecătorească iar în baza art. 392 C.Pr.Civ. acordă cuvântul în dezbateri judiciare.

Reprezentanta contestatorului arată că prin întâmpinarea depusă la dosarul cauzei s-a invocat faptul că a făcut o precizare prealabilă, în sensul că nu i s-a comunicat încheierea de amânare a pronunțării din data de 26.01.2017, încheiere față de care apreciază că face parte integrantă din hotărârea pronunțată. Arată că nu a susținut prin contestația în anulare că acesta ar fi un motiv de contestație în anulare, însă face această precizare față de cele menționate de reprezentantul intimatului în cuprinsul întâmpinării.

Arată că motivele contestației în anulare sunt cele prevăzute de art. 503 alin. 2 pct. 2 și 3 C.Pr.Civ. Apreciază că motivele contestației în anulare sunt întemeiate în conformitate cu prevederile art. 508 alin. 3 C.Pr.Civ. Solicită anularea hotărârii atacate cu contestație în anulare și pronunțarea unei noi hotărâri legale prin care să se constate că recursul formulat de recurent este întemeiat. Solicită totodată casarea sentinței civile nr. 762 pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin la data de 18.08.2016 în dosar nr. 2173/108/2016 atât cu privire la capătul principal de cerere privind anularea actului administrativ cât și la capătul de cerere privind suspendarea.

Cu privire la primul motiv de contestație în anulare, cel prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 2 C.Pr.Civ. respectiv faptul că dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale, arată că acest motiv de contestație în anulare privește atât dezlegarea dată recursului cu privire la primul motiv invocat, art. 488 alin. 1 pct. 6 C.Pr.Civ., cât și cu privire la cel de-al doilea motiv de recurs reprezentat de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.Pr.Civ.

Referitor la art. 488 alin. 1 pct. 6 C.Pr.Civ., arată că instanța de recurs a apreciat că acest motiv de recurs este neîntemeiat întrucât nu s-ar putea reține că sentința pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin ar fi nemotivată și că instanța de fond s-ar fi inspirat dintr-o altă hotărâre judecătorească, respectiv din Decizia civilă nr. 2501/08.07.2016 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, acest aspect nefiind de natură să conducă la concluzia că hotărârea este nemotivată. Apreciază că este vorba despre o evidență greșeală materială întrucât instanța de fond a copiat în integralitate motivarea deciziei Curții de Apel Timișoara prin metoda Copy-Paste. În acest sens solicită a se compara decizia nr. 2501/08.07.2016 a Curții de Apel Timișoara pronunțată în dosar nr. 1031/108/2016 (pagina 20 verso alin. 3 din dosar de la paragraful 1 până la pagina 21) cu sentința civilă nr. 762 pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin la data de 18.08.2016 (pagina 38 verso-paragraful 1 - pagina 39), ambele hotărâri menționate fiind depuse la dosarul cauzei.

Apreciază că motivarea admiterii excepției este identică, singurul cuvânt înlocuit de judecătorul Tribunalului Caraș-Severin fiind „Curtea”, cuvânt înlocuit cu „Tribunalul”, nefiind înlocuite nici măcar elementele de legătură precum „or”, „prin urmare” etc. În acest sens consideră că motivarea unei hotărâri judecătorești este rodul raționamentului logico-juridic al judecătorului, neputând fi verificat raționamentul acestuia dacă magistratul își motivează hotărârea prin metoda „Copy Paste”. Precizează că instanța de recurs a respins acest motiv de recurs reținându-se că recurentul ar fi invocat motivarea deficitară a sentinței. Față de acest aspect apreciază că în mod evident este o greșeală materială în condițiile în care s-a invocat lipsa totală de motivare iar nu una deficitară sau mai puțin originală. Arată că instanța de control judiciar a copiat concluziile scrise ale intimatului în integralitate, concluzii față de care apreciază că nu pot fi reținute întrucât sentința pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin nu a avut nici măcar o motivare sumară, proprie din partea judecătorului cauzei.

Pentru aceste motive apreciază că soluția dată de instanța de recurs motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 C.Pr.Civ. este rezultatul unei erori materiale, probabil instanța de recurs nefăcând o verificare foarte atentă.

Referitor la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.Pr.Civ. apreciază că este incident primul motiv de contestație în anulare, respectiv art. 503 alin. 2 pct. 2 C.Pr.Civ., Curtea de Apel Cluj apreciind că motivul de recurs invocat este neîntemeiat, reținând în esență faptul că în cazul litigiului sunt aplicabile dispozițiile art. 86 și următoarele din Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat și dispoziții referitoare la procedura disciplinară, reținându-se totodată și faptul că recurentul Cotofana Gheorghe nu ar fi contestat faptul că a renunțat la soluționarea contestației formulate împotriva Deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad. În acest sens arată că ambele rețineri ale Curții de Apel Cluj sunt rezultatul unor greșeli materiale întrucât niciuna din părți nu a susținut că în cauză sunt incidente dispozițiile privind procedura disciplinară. Dimpotrivă arată că Baroul Arad prin întămpinare a făcut ample susțineri cum că nu este incidentă procedura disciplinară.

Cu privire la faptul că recurentul Cotofana Gheorghe nu ar fi contestat susținerea că ar fi renunțat la contestația Deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad, arată că nu este adevărat. În acest sens, precizează că în cuprinsul încheierii de amânare a pronunțării din 26.01.2017 ce nu i-a fost comunicată, ar fi trebuit să se regăsească amplele susțineri cu privire la aspectul menționat anterior, recurentul Cotofana Gheorghe neacceptând că a renunțat la contestație. Dimpotrivă, arată

că recurentul a arătat că memoriul față de care se susține că reprezintă renunțarea la contestație, adresat Uniunii Naționale a Barourilor în data de 06.05.2016, nu reprezintă o renunțare la contestație întrucât nici măcar nu mai era posibil în condițiile în care procedura prealabilă fusese îndeplinită prin trecerea unui interval mai mare de 30 de zile de la depunerea plângerii prealabile. Or, arată că o procedură prealabilă este parcursă și îndeplinită prin trecerea intervalului de 30 de zile.

Menționează totodată și reaua-credință a Uniunii Naționale a Barourilor care, deși avea înregistrată contestația numitului Coțofană Gheorghe din data de 10.02.2016 și Consiliul U.N.B.R. a avut loc în 24.03.2016, Coțofană Gheorghe prezentându-se cu trei - patru zile înainte, i s-a spus inițial că este pe ordinea de zi și ulterior că nu este punctul de vedere al Baroului Arad și astfel nu pot să judece, dovezile în acest sens fiind la dosar. Arată că ulterior, în octombrie, au trimis un răspuns la judecătoria prin care arată că punctul de vedere al Baroului Arad era înainte de martie, respectiv din 19.02.2016, dar s-au gândit să îl conexeze la sesizarea proprie în calitate de judecător, sesizare privind ilegalitatea folosirii asistenței extrajudiciare în procedură judiciară, fapt care face obiectul unui dosar la DNA. Precizează că Președintele UNBR a conexasat contestația numitului Coțofană Gheorghe la contestația proprie în calitate de judecător, nefiind nicio legătură între cele două, aceasta fiind explicația dată pentru care nu i s-ar fi soluționat contestația.

Contestatorul arată că dovezile în acest sens se regăsesc la dosarul cauzei.

Reprezentanta contestatorului arată că la data de 06.05.2016, la aproximativ 80 de zile după depunerea respectivei contestații, Coțofană Gheorghe i-a informat că nu mai așteaptă soluționarea cererii, procedura prealabilă fiind îndeplinită prin simpla trecere a celor 30 de zile, astfel că le-a trimis un memoriu prin care, deși le spune că renunță la soluționare, sediul materiei invocat este art. 8 alin. 1 și art. 11 pct. 1 lit. c din Legea nr. 554/2004, făcând referire explicită la refuzul nejustificat și trecerea termenului. De altfel, arată că această hotărâre a Baroului Arad a fost suspendată de Tribunalul Arad de două ori. Apreciază că nu se poate lua act de o renunțare decât dacă aceasta este clară. Or, apreciază că așa-zisa renunțare este echivocă și ambiguă. Apreciază totodată faptul că Coțofană Gheorghe putea renunța la soluționarea contestației numai înăuntrul termenului de 30 de zile, termen maxim în cadrul căruia UNBR trebuia să soluționeze contestația. Astfel, arată că această renunțare nu a avut loc, Coțofană Gheorghe așteptând și Consiliul Baroului care a avut loc la 44 de zile după. Arată că potrivit Regulamentului de organizare și de funcționare a U.N.B.R. și de desfășurare a ședințelor Consiliului U.N.B.R., dacă se depune o contestație cu minim 10 zile înainte de data programată pentru a avea Consiliu, Consiliul este obligat să o treacă pe ordinea de zi, dovezile în acest sens fiind depuse la dosarul cauzei.

Nu împărtășește opinia reprezentantului Baroului Arad din fața instanței de recurs, opinie potrivit căreia nu avea sens admiterea recursului întrucât Tribunalul Cluj nu putea decât să îi respingă contestația. Aceasta întrucât instanța putea verifica motivele de nelegalitate ale deciziei de excludere, decizie care a fost și suspendată.

În ceea ce privește susținerea reprezentantului Baroului Arad potrivit căreia pentru a fi incident motivul prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 2 C.Pr.Civ. ar trebui să fie vorba de „o greșală de natură procedurală, ce constă în confundarea unor elemente importante sau date materiale pentru verificarea cărora nu este necesară reexaminarea fondului sau reaprecierea probelor”, apreciază că este o adăugare la lege. Or, arată că potrivit C.Pr.Civ., este vorba de o greșală materială, neexistând limitarea de natură procedurală. În acest sens face trimitere la opinia doctrinei, Drept Procesual Civil Ediția a II-a de Gabriel Boroș și Mirela Stancu, potrivit căreia reprezintă motiv de contestație în anulare eroarea materială care vizează soluționarea recursului în condițiile confundării unor elemente sau date materiale importante aflate la dosarul cauzei. Or, apreciază că această condiție este îndeplinită.

Cât privește al doilea motiv de contestație în anulare, cel prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 3 C.Pr.Civ., respectiv faptul că instanța de recurs, respingând recursul sau admitându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul din motivele de casare invocate de recurent în termen, arată că și acest motiv de contestație în anulare formulat privește atât dezlegarea dată recursului cu privire la primul motiv invocat, respectiv art. 488 alin. 1 pct. 6 C.Pr.Civ. cât și cu privire la cel de-al doilea motiv de recurs, respectiv art. 488 alin. 1 pct. 8 C.Pr.Civ.

Apreciază că, deși formal Curtea de Apel Cluj a tratat aceste două motive de recurs, în fapt nu a răspuns decât parțial argumentelor invocate prin cererea de recurs, ceea ce consideră că echivalează cu o veritabilă omisiune, situație prevăzută de art. 503 alin. 2 pct. 3 C.Pr.Civ. În acest sens, face trimiteri la opinia doctrianei, Drept Procesual Civil Ediția a II-a de Gabriel Boroș și Mircea Stancu, potrivit căreia la pagina 710 se spune că, în situația în care un motiv de recurs a cuprins în realitate în conținutul său mai multe motive, instanța este obligată să răspundă fiecărui motiv în parte, iar eventuala omisiune de a analiza vreunul dintre ele deschide recurentului calea contestației în anulare.

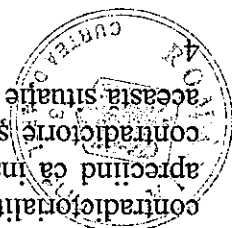
Astfel, cu referire la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 C.Pr.Civ., arată că instanța de recurs, deși formal l-a tratat, în motivarea deciziei nu a răspuns la motivul formulat de recurent. În acest sens apreciază că o motivare prin metoda „Copy-Paste” nu poate reprezenta o motivare. Arată că instanța de recurs nu a făcut nicio referire în concret la motivul real de casare invocat de recurent reprezentat de lipsa totală de motivare, ci a tratat problema motivării deficitare pe care susține că ar fi ridicat-o Cojofană Gheorghe. Ca să răspundă motivului de recurs, arată că instanța de control judiciar ar fi trebuit să explice de ce o lipsă totală de motivare, o motivare prin tehnica „Copy Paste”, nu este un motiv de casare.

Cu referire la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 C.Pr.Civ., arată că instanța de recurs a răspuns doar parțial. Astfel, arată că a invocat faptul că plângerea prealabilă a fost parcursă în integralitate, fiind îndeplinit termenul de 30 de zile înainte de formularea memoriului către U.N.B.R., astfel încât nici să vrea nu ar fi putut renunța la plângerea prealabilă, putând renunța doar în cuprinsul celor 30 de zile care s-au împlinit pe 12 martie întrucât plângerea prealabilă a fost depusă pe 10 februarie 2016. Arată că după 12 martie nu ar fi putut exista o veritabilă renunțare. Arată că instanța de control judiciar nu a explicat de ce este neîntemeiată susținerea recurentului cum că nu se mai putea renunța întrucât a fost parcursă procedura. Prin această omisiune a instanței apreciază că devine evident motivul de casare prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 3 C.Pr.Civ.

Arată că a invocat și modul abuziv în care a procedat Uniunea Națională a Barourilor din România care a refuzat pur și simplu să soluționeze contestația și s-a contrazis în diverse acte. În acest sens, menționează că inițial s-a arătat că Cojofană Gheorghe este pe ordinea de zi din 24 februarie iar ulterior a primit răspuns că nu mai poate fi pe ordinea de zi întrucât Baroul Arad nu și-a trimis punctul de vedere. Arată că în Hotărârea nr. 168/03.09.2016 ce i-a fost comunicată în octombrie, se spune că punctul de vedere era din 19.02.2016 însă au conexasat contestația lui Cojofană Gheorghe la sesizarea proprie făcută în calitate de judecător datorită legăturii maritale dintre aceștia. Arată că a făcut referire la aceste abuzuri ale U.N.B.R.-ului pentru a justifica memoriul adresat de Cojofană Gheorghe la data de 06.05.2016, memoriul în cuprinsul căruia pe pagina 2 invocă art. 8 alin. 1 și art. 11 alin. 1 lit. b și c din Legea nr. 554/2004. Apreciază astfel că i-a fost încălcat dreptul de a i se soluționa contestația de către o instanță. Precizează că potrivit art. 6 CEDO, partea pe care o reprezintă are dreptul la un proces echitabil, fiind vorba de întreaga carieră a contestatorului.

Arată că în 19.01.2016 Cojofană Gheorghe a fost exclus din Barou într-o sedință secretă despre care nu a știut că a avut loc, deși avea doi avocați care să îl reprezinte. Arată că recent Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate invocată de Cojofană Gheorghe. Precizează totodată că motivarea înaltei Curți de Casație și Justiție este din data de 4 februarie.

Totodată, arată că instanța de recurs nu a răspuns nici argumentelor privind motivul pentru care s-a invocat art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004. În acest sens, arată că recurentul nu ar fi susținut niciodată că ar fi aplicabil art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, însă în data de 04.04.2016 a primit o adresă din partea U.N.B.R. în care se făcea vorbire de dreptul la apărare și la contradicționalitate, acest înscris privind adresa fiind depusă la dosarul cauzei. În aceste condiții, apreciind că instanța ar putea împărtăși ceea ce pare a fi noua opinie a U.N.B.R., o procedură contradictorie și fiind vorba despre o jurisdicție administrativă specială, s-a gândit să acopere și această situație pentru a nu fi prejudiciat. Arată că acesta este motivul pentru care a invocat art. 6

alin. 4 din Legea nr. 554/2004, ca urmare a adresei emise de UNBR sub nr. 43-CS-2016 din data de 04.04.2016- aflată la fila 22 din dosar - prin care se făcea referire explicită la exercitarea dreptului la apărare.

Menționează că în susținerea recursului, pentru a acoperi și situația în care instanța de recurs sau de fond ar fi împărțit opinia UNBR-ului, a făcut referire și la art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004 nesusținându-se însă că acesta ar fi incident. Precizează că recurentul Coțofană Gheorghe a explicat de ce ar putea instanța aprecia că ar fi incident și art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, această mențiune privind incidența articolului anterior menționat făcându-se la data de 06.05.2016, ulterior datei de 04.04.2016 în care U.N.B.R. i-a trimis respectiva adresă prin care se făcea referire explicită la principiul contradictorialității și exercitarea dreptului la apărare.

Cu privire la motivul de recurs prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 3 C.Pr.Civ., arată că prin întâmpinare se invocă de către reprezentantul intimatului faptul că potrivit doctrinei, prin cercetarea motivelor de casare trebuie înțeleasă analiza motivelor de recurs, astfel cum au fost formulate de parte prin cererea de recurs. În acest sens, menționează că potrivit aceleași doctrine, dacă un motiv de contestație în anulare cuprinde în interiorul lui mai multe motive de recurs, instanța trebuie să răspundă la fiecare în parte, eventuala o omisiune deschizând calea contestației în anulare.

Față de cele expuse apreciază că motivele de contestație sunt întemeiate. În conformitate cu art. 508 alin.3 C.Pr.Civ., solicită anularea hotărârii atacate cu contestație în anulare și pronunțarea unei noi hotărâri judecătorești, ori să se admită contestația și să se stabilească termen pentru judecarea recursului, or să se judece și recursul la acest moment, caz în care s-ar impune casarea sentinței pronunțate de Tribunalul Caraș atât cu privire la capătul principal cât și cu privire la capătul de cerere privind suspendarea.

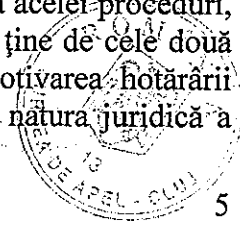
Reprezentantul intimatului solicită respingerea contestației formulată în principiu ca inadmisibilă și în subsidiar ca nefondată, cu obligarea contestatorului la plata cheltuielilor de judecată justificate prin înscrisurile pe care le depune la acest termen de judecată.

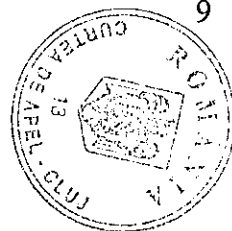
Arată că reclamantul a adresat Tribunalului Arad Secția Civilă o cerere de suspendare a unui act administrativ, cerere ce a fost și admisă aproximativ două zile, hotărârea instanței de recurs desființând hotărârea instanței de fond ca fiind pronunțată de o instanță incompetentă.

Apreciază că este excesiv a se invoca prin contestația în anulare efectele unei hotărâri judecătorești desființate pentru faptul că instanța nu era competentă.

Arată că în ambianța principiului securității juridice reglementat de art. 6 paragraful 1 din Convenție, soluțiile de retractare ale unor hotărâri judecătorești definitive trebuie să fie extrem de rare, C.Pr.Civ. limitând la motivele specifice prevăzute de art. 503 alin. 2 și 3.

Apreciază că pledoaria amplă de la acest termen de judecată vizează faptele care atestă nemulțumirea contestatorului față de soluția care a fost pronunțată, în parte justificată întrucât cariera acestuia a ajuns la un final fiind condamnat la o infracțiune de evaziune fiscală după care a fost exclus din barou. Arată că restul chestiunilor sunt de natură procedurală, bazate pe decizia Baroului Arad de a-l exclude pe Coțofană Gheorghe din profesie, chestiuni ce au fost discutate și tranșate finalmente de Curtea de Apel Cluj care a validat hotărârea instanței de fond pe o simplă problemă procedurală care ține de modul în care contestatorul actual a înțeles să genereze respectivul litigiu. Practic, arată că a fost soluționată chestiunea principală referitoare la natura juridică a procedurii calificată ca fiind una administrativă și la efectele care decurg din renunțarea de către contestator la urmarea procedurii prealabile. Arată că această renunțare este neîndoieală și formulată astfel încât să producă aceleași consecințe chiar și în cazul în care procedura ar fi considerată ca administrativ jurisdicțională. În ceea ce privește acest aspect arată că nu mai există dubii, procedura în fața Baroului fiind calificată în toate litigiile ca fiind una administrativă. Arată că soluția ar fi aceeași și dacă procedura ar fi calificată ca fiind administrativ jurisdicțională întrucât contestatorul s-a aflat în situația în care nu a urmat nici imperativele proceduri jurisdicționale, acesta adresându-se mai întâi instanței și ulterior renunțând la procedura jurisdicțională. Prin urmare, arată că și în situația în care Curtea de Apel ar fi dat o altă natură juridică acelei proceduri, soluția ar fi fost aceeași. Arată că instanța de recurs a soluționat chestiunea care ține de cele două elemente principale de recurs formulate de Coțofană Gheorghe, privind nemotivarea hotărârii instanței de fond sau motivarea insuficientă, respectiv chestiunea referitoare la natura juridică a procedurii.

După delibereare, va încuviința cererea reprezentantei contestatorului și pe cale de consecință va amâna pronunțarea în condițiile art. 396 C.Pr.Civ., pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise.

CURTEA

Reprezentanta contestatorului insistă pentru necesitatea amânării pronunțării. Arată, de asemenea, că este de acord și cu propunerea reprezentantului intimatului în ceea ce privește stabilirea admisibilității în principiu și fixarea termenului pentru recurs.

Reprezentantul intimatului apreciază că nu e necesară o amânare a pronunțării întrucât s-au făcut referiri ample la întâmpinarea depusă la dosarul cauzei.

Contestatorul solicită amânarea pronunțării în vederea formulării și depunerii de concluzii scrise cu privire la întâmpinarea depusă la dosarul cauzei.

La sesizarea soției, fără a exista nicio legătură între acestea, în afara celei maritale. Apreciază un caz nejustificat de soluționare faptului că plângerea sa prealabilă a fost conexată în principiu.

Anterior menționat nu a fost soluționat, în cadrul acestuia fiind întocmit raportul de admisibilitate în vis de prevederea de la art. 50 potrivit căreia U.N.B.R. este de interes public. Arată că dosarul Casajie și Justiție Secția de Contencios Administrativ fiind înregistrat dosarul nr. 435/1/2016 vis-a- ceea ce privește problema de competență arată litigiul nu este încheiat, pe rolul Înaltei Curți de U.N.B.R. este de interes public iar potrivit art. 60 din Statut, Baroul are personalitate juridică. În Secției Civile pentru motivul că, potrivit art. 50 din Statutul privind exercitarea profesiei de avocat, Arată că la acel moment Tribunalul Arad, prin procedurile sale administrative, a înaintat cererea suspendare a fost adresată Tribunalului Arad și repartizarea s-a făcut secției anterior menționate. ar fi solicitat suspendarea în fața Tribunalului Arad Secția Civilă, contestatorul arată că cererea de Având cuvântul în replică, în ceea ce privește susținerea reprezentantului intimatului cum că intimatului.

rejudicare a recursului astfel încât să se poată asculta argumentele recurentului și respectiv ale anulare solicită pronunțarea acelei hotărâri preliminare și fixarea unui nou termen, o eventuală respingerea ca nefondată a contestației în anulare iar pentru ipoteza în care s-ar admite contestația în poate fi încadrată în cuprinsul motivelor prevăzute de art. 503 alin. 2 C.Pr.Civ. În subsidiar solicită Solicita respingerea în principiu ca inadmisibilă a contestației în anulare apreciind că ea nu juridice, arată nu se impunea nici o altă analiză pe acele motive.

cu recurs era motivată. Din această perspectivă, în condițiile în care a fost tratată chestiunea naturii hotărâri pentru a arăta care sunt exigențele motivării, arătând pe acest șablon de ce hotărârea atacată tratează aceste probleme ale motivărilor. Precizează astfel că instanța de recurs a reluat acele că instanța de recurs a făcut referire la hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului, care Cu privire la susținerea că argumentele recurentului nu ar fi fost tratate punctual, apreciază această reținere.

de Apel neinterpretând greșit valoarea obiectului litigiului și nefăcând alte erori care să conducă la Apreciază că preținsa eroare materială susținută de dl Cojofană Gheorghe nu există, Curtea

necesară analizarea fiecărei susțineri din concluziile d-lui Cojofană Gheorghe. stabilindu-se natura juridică a procedurii, s-a îndeplinit celălalt motiv și pe cale de consecință nu era casare referitor la nemotivare și reținându-se că nu este îndeplinită procedura prealabilă și conduce la o soluție întrucât reținându-se că hotărârea este motivată nu mai era incident motivul de Arată că aceste argumente reținute de Curtea de Apel au fost suficiente pentru a

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE

Încuviințează cererea reprezentantei contestatorului și pe cale de consecință amână pronunțarea pentru data de 15.05.2017 pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise.

Pronunțată în ședința din data de 08 mai 2017.

PREȘEDINTE,
IARINA-IOANA
PRELIPCEANU

JUDECĂTOR,
ANTONIU SIMON

JUDECĂTOR,
FLOAREA TĂMAȘ

GREFIER,
RALUCA ELENA OPREA

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL CLUJ
SECȚIA A III-A CONTENCIOS
ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Nr. dosar 278/33/2017

Data

Opinie separată

Contrar opiniei majoritare am opinat în sensul admiterii contestației , anulării deciziei și fixării termenului de judecată pentru următoarele:

Prin decizia nr.11 emisă de intimat la data de 19.01.2016 s-a dispus încetarea calității de avocat al contestatorului și radierea din tabloul avocaților.

În motivarea soluției s-a reținut că măsura s-a luat în considerarea existenței unei hotărâri judecătorești de condamnare a contestatorului la pedeapsa cu închisoarea pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, de natură să aducă atingere prestigiului profesiei precum și a art.27 lit.d din Legea nr.51/1995 și a art.26 alin.4 , art.58 alin.1 lit.d din statutul de avocat.

Cele stabilite au fost contestate potrivit art.26 din Statutul Profesiei la Consiliul .

Ulterior după solicitări repetate privind soluționarea contestației purtarea corespondenței în acest sens în considerarea depășirii termenului de treizeci de zile pentru soluționarea contestației și a refuzului nejustificat contestatorul s-a adresat instanței solicitând anularea deciziei. În dezvoltarea motivelor după ce s-a redat situația demersurilor efectuate,s-a susținut că decizia este nelegală din perspectiva nerespectării procedurilor legale în soluționarea cererii, încălcării dreptului de apărare, a nemotivării actului .

Prin întâmpinare intimata a arătat că acțiunea este inadmisibilă pentru neîndeplinirea procedurii prealabile și în contextul renunțării, al dezinvestirii consiliului în soluționarea cererii. Pe fond intimatul a arătat că demersul este nefondat întrucât decizia este motivată; este vorba de un caz de nedemnitate ce nu are nicio legătură cu cercetarea disciplinară a unui avocat; consiliul baroului nu a făcut altceva decât să aplice art.26 din Statutul profesiei și în concret să verifice și să aprecieze asupra cazului de nedemnitate privitor la persoana reclamantului, s.a.

Plecând de la susținerile părților ,instanța a reținut în esență că procedura prealabilă este o condiție de exercitare a acțiunii, lipsa atrăgând inadmisibilitatea acțiunii iar în cauză nu se poate reține îndeplinirea cerinței deoarece reclamantul a sesizat consiliul la 06.05.2016 cu o notificare de renunțare /dezinvestire; nu există o dispoziție care să asimileze procedura desfășurată în fața consiliului baroului local, respectiv în fața consiliului UNBR cu o procedură administrativ jurisdicțională în sensul art.6 din Legea nr.554/2004; dispozițiile din Legea nr.51/1995 și statutul profesional de avocat reglementează proceduri de recurs grațios prin care se lasă posibilitatea organului superior celui care a emis actul contestat de a reveni asupra măsurilor luate sau de a le redimensiona în limitele prevăzute de lege.

Împotriva soluției a formulat recurs reclamantul contestator, susținând în esență o nemotivare a hotărârii în raport cu exigențele normelor și o greșită aplicare a normelor respectiv motivele prevăzute de art.488 alin.1 pct.6 și pct.8.

Prin decizia nr.235 pronunțată la data de 02.02.2017 instanța a respins recursul reținând în esență că nu se poate reține o nemotivare în condițiile în care hotărârea cuprinde considerentele pentru care excepția a fost admisă, și nicio aplicare greșită dat fiind că din prevederile art.87 și art.88 din Legea nr.51/1995 rezultă că se reglementează procedura specială în privința răpsunderii disciplinare a avocaților, această procedură fiind obligatoriu parcurs în condițiile în care potrivit art.88 alin.4 obiectul acțiunii decurgând din sancționarea

disciplinată a avocaţilor îl constituie hotărârea pronunţată potrivit alin.2 şi 3 (respectiv

hotărârea pronunţată de Consiliul UNBR).

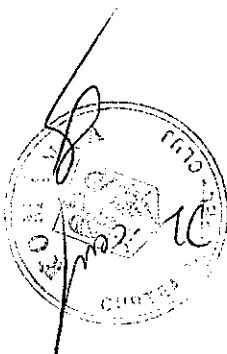
Împotriva soluţiei a fost formulată contestaţie întemeiat pe art.503 alin.2 pct.2 şi 3 C.pr.civ., respectiv greşeala materială, nepronunţare.

Aşa cum se observă din expunerea rezumativă de mai sus instanţa de recurs a analizat în contextul art.488 pct.8 condiţiile admisibilităţii acţiunii, art.6 în corelare cu art.87, art.88 din Legea nr.51/1995 - referitor la răspundere/sancţiune disciplinară nu şi aplicarea greşită a normelor referitor la plângerea prealabilă, art.6 şi dispoziţiile Legii nr.554/2004 în corelare - norme evidente prin actul atacat art.26 şi 28 din statut, art.27 din Legea nr.51/1995 ce vizează o cu totul o altă situaţie decât a răspunderii disciplinare.

În condiţiile în care demersul şi apărările se fundamentează pe art.26 şi art.58 din Statutul Profesional şi art.27 lit.d din Legea nr.51/1995 iar în analiza motivului prevăzut de art.488 pct.8 - aplicarea greşită a normelor nu este făcută şi prin prisma normelor enunţate în corelare cu dispoziţiile legii contenciosului, se poate vorbi de o omisiune în sensul normelor invocate prin contestaţie .

Aşadar faţă de cele arătate în baza art.503 alin 2 pct.3 C.pr.civ. se impunea admiterea contestaţiei, anularea hotărârii şi stabilirea pentru judecata recursului din perspectiva celor omise.

Judecător
FLOAREA TĂMAŞ

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
STR. STEFAN CEL MARE NR.62 SUCEAVA
OP. DATE CU CARACTER PERSONAL 8720
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA BAROUL ARAD	
INTRARE NR.	607
DATA	02.11.2017

Destinatar:
BAROUL ARAD
Arad, str. Ion Andreescu, nr. 3, ap. 3,
județul ARAD

DOSARUL NR. 278/33/2017
Materia: Contencios administrativ și fiscal
Stadiul procesual al dosarului: Contestație în anulare -
Recurs
Obiectul dosarului: anulare act administrativ
Complet: c1 r

COMUNICARE HOTARÂRE CIVILĂ

NR. 2262/2017 DIN DATA DE 10 Octombrie 2017

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 2262/2017, pronunțată la data de 10 Octombrie 2017,
de către CURTEA DE APEL SUCEAVA SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL.

L.S. PRESEDINTE
(stampila)
Judecător Maria Andrieș
Curtea de Apel Suceava

GREFIER

P.S. 01.11.2017 08:55:59, nr. comunicare: 2 din 2

C

O

Cod ECLI ECLI:RO:CASVA:2017:036.002262
Operator de date cu caracter personal: 8720

Dosar nr. 278/33/2017

- anulare act administrativ/ contestație în anulare -

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
D E C I Z I A NR. 2262
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 10 OCTOMBRIE 2017

Președinte: Galan Marius
Judecător: Stănescu Amalia
Judecător: Timofte Cristina
Grefier: Străjeriu Paraschiva

Pe rol, pronunțarea asupra contestației în anulare formulată de contestatorul Coțofană Gheorghe, domiciliat în localitatea Curtici, str. Vasile Goldiș, nr. 5, județul Arad, împotriva deciziei nr. 235 din 2 februarie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 2173/108/2016, intimat fiind pârâul Baroul Arad, cu sediul în municipiul Arad, str. Ion Andreescu nr. 3, ap. 3, județul Arad.

Dezbaterile asupra contestației de față au avut loc în ședința publică din 26 septembrie, susținerile și concluziile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, redactată separat, care face parte integrantă din prezenta decizie și când instanța, pentru a da posibilitatea contestatorului să formuleze concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru astăzi, 10 octombrie 2017.

După deliberare,

C U R T E A,

Asupra contestații în anulare de față, constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Arad la data de 29.04.2016 sub nr. 2173/108/2016, reclamantul Coțofană Gheorghe a chemat în judecată pe pârâul Baroul Arad, solicitând ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună anularea în tot a actului intitulat Decizia nr. 11/19.01.2016 a Consiliului Baroului Arad până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei.

Pârâul Baroul Arad a formulat întâmpinare, prin care a solicitat, în principal, constatarea necompetenței materiale de ordine publică și trimiterea dosarului instanței judecătorești competente – Curtea de apel Timișoara, precum și respingerea acțiunii ca inadmisibilă urmare a neîndeplinirii procedurii prealabile administrative, iar în subsidiar, în ipoteza respingerii excepției, respingerea acțiunii ca netemeinică/nefondată, cu cheltuieli de judecată.

Prin Încheierea de ședință din 29 iunie 2016, dată în dosarul nr. 2173/108/2016, Tribunalul Arad a luat act de admiterea cererii de strămutare formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe în contradictoriu cu pârâul Baroul Arad, astfel cum a fost dispusă prin

Sentația civilă nr. 41/24.06.2016 pronunțată de curtea de apel timișoara în dosarul nr. 902/59/2016.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Caraș Severin la data de 18.07.2016 sub același nr. de dosar 2173/108/2016.

Prin sentința civilă nr. 762/18.09.2016, Tribunalul Caraș Severin a respins excepția autorității de lucru judecat formulată în cursul dezbaterilor, de pârâul Baroul Arad; a respins cererea de suspendare formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe, a admis excepția lipsei plângerii prealabile formulată de pârâul Baroul Arad și a respins acțiunea formulată de reclamantul Coțofană Gheorghe în contradicție cu pârâul Baroul Arad, cu cheltuieli de judecată pe cale separată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul Coțofană Gheorghe, calea de atac fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel Timișoara la data de 12.09.2017, sub nr. 2172/108/2016.

Prin încheierea de ședință din 25.11.2016, Curtea de Apel Timișoara a dispus scoaterea cauzei de pe rol și înaintarea acesteia Curții de Apel Cluj (urmare a admiterii cererii de strămulare formulată de reclamant – Încheierea nr. 2641/18.10.2016 a Î.C.C.J.)

Astfel, recursul reclamantului (dosar nr. 2173/108/2016 a fost înregistrat pe rolul Curții de Apel Cluj – Secția de contencios administrativ și fiscal la data de 19.12.2016.

Prin Decizia nr. 235 din 2.02.2017, Curtea de Apel Cluj – Secția de contencios administrativ și fiscal a respins recursul declarat de reclamantul Coțofană Gheorghe împotriva sentinței civile nr. 762/18.08.2016 pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 a Tribunalului Caraș Severin, pe care a menținut-o în întregime.

La data de 29. 03.2017, reclamant Coțofană Gheorghe a formulat contestație în anulare împotriva deciziei nr. 235/2.02.2017 – cererea formând obiectul dosarului nr. 278/33/2017.

În motivarea contestației în anulare, întemeiată pe dispozițiile art. 503 alin. 2 pct. 2 și 3 Cod procedură civilă, contestatorul a arătat, în esență, următoarele:

În primul rând a susținut că dezlegarea dată recursului este rezultatul unei erori materiale, prev. de art. 503 alin. 2 pct. 2 din Codul de procedură civilă. Acest motiv de contestație în anulare privește dezlegarea dată recursului cu privire la ambele motive de recurs invocate, prevăzute de art. 488 alin. 1 pct. 6 și pct. 8 C.pr.civ.

Cu privire la motivul referitor la nemotivarea sentinței, contestatorul a arătat că aceasta este o evidență gresită materială, în condițiile în care instanța de fond nu doar s-a inspirat din acea decizie, ci a copiat în integralitate motivarea acesteia, ceea ce echivalează cu o lipsă de motivare.

Motivarea Tribunalului este copy-paste a motivării Curții, singurele cuvinte schimbate fiind Tribunalul în loc de Curtea. Astfel a solicitat instanței să observe/compare Decizia nr. 2501/08.07.2016 a Curții de Apel Timișoara pronunțată în dosarul nr. 1031/108/2016 (pagina 20 verso alin. 3 dosar -paragraful 1 pagina 21 cu Sentința civilă nr. 762 pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin, la data de 18.08.2016 în dosar nr. 2173/108/2016, pagina 38 verso - paragraful 1, pagina 39). Motivarea admiterii excepției este identică, singurul cuvânt înlocuit fiind Curtea, cuvânt înlocuit cu Tribunalul. „Or, în cauza de față având în vedere înscrisurile (...) instanța reține că nu sunt incidente prevederile art. 6 din Legea nr. 554/2004, astfel încât având în vedere că reclamantul a renunțat la sesizarea formulată în condițiile art. 7 a Consiliului U.N.B.R. Curtea/Tribunalul conchide (...)”. Nu sunt schimbate nici măcar elementele de legătură.

Instanța de control judiciar copiază concluziile scrise ale intimatului Baroul Arad, ale cărui susțineri nu pot fi reținute în cauză întrucât sentința nu a beneficiat nici măcar de o motivare sumară proprie a judecătorului cauzei.

Soluția dată de instanța de recurs acestui motiv de recurs este rezultatul unei erori materiale, probabil instanța de recurs, neobservând lipsa totală de motivare proprie, a apreciat că este doar o inspirare din decizia Curții de Apel Timișoara.

Cu referire la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8) din Cod procedură civilă, contestatorul a susținut următoarele:

Curtea de Apel Cluj a apreciat că acest motiv de recurs este neîntemeiat, reținând că sunt aplicabile dispoziții art. 86 și urm. din Legea nr. 51/1995 privind exercitarea profesiei de avocat, dispoziții referitoare la procedura disciplinară și că recurentul Coțofană Gheorghe nu ar fi contestat faptul că a renunțat la soluționarea contestației formulate împotriva Deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad – or, aceste rețineri ale Curții de Apel Cluj sunt rezultatul unor greșeli materiale. Niciuna dintre părți nu a susținut că în cauză sunt incidente dispozițiile privind procedura disciplinară. Inclusiv Baroul Arad a subliniat faptul că aceste dispoziții nu sunt incidente în cauză. Nu este adevărat că recurentul Coțofană Gheorghe nu a contestat așa-zisa renunțare la soluționarea contestației formulate împotriva Deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad. Dimpotrivă, acesta a arătat că respectivul memoriu adresat UNBR nu reprezintă o renunțare la contestație, fapt illogic dar și imposibil în condițiile în care procedura prealabilă fusese îndeplinită prin însăși trecerea unui interval mai mare de 30 de zile (în fapt mult mai mare, 86 de zile), termen în care contestația trebuia soluționată. Actul pe care intimatul l-a invocat a fi cel prin care recurentul ar fi renunțat la contestație, memoriul din data de 06.05.2016, este întemeiat pe dispozițiile art. 8 alin. 1, art. 10 și art. 11 alin. 1 lit. b) și c) din Legea nr. 554/2004, astfel cum rezultă din indicarea pe prima pagină a cererii de chemare în judecată, fapt care se observă prin lecturarea paginii 2 paragraful 3, fiind subliniat paragraful privind expirarea termenului de soluționare a plângerii prealabile și refuzul nejustificat de soluționare și întemeierea în drept a cererii (pagina 11 a cererii). Dimpotrivă, a susținut că la data de 12 martie 2016 s-a îndeplinit procedura prealabilă, respectiv plângerea prealabilă (contestație) a fost formulată și depusă la data de 10 februarie 2016 cu privire la Decizia nr. 11/19.01.2016, la care nu s-a răspuns în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 11 alin. 1 lit. c) raportat la art. 2 alin. 1 lit. h) din Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ, iar formularea acțiunii s-a realizat mult după trecerea celor treizeci de zile, la data de 29 aprilie 2016.

Pentru ambele motive de recurs, contestatorul a solicitat a fi avută în vedere și opinia doctrinei potrivit căreia reprezintă motiv de contestație în anulare eroarea materială care vizează soluționarea recursului în condițiile confundării unor elemente sau date materiale importante aflate la dosarul cauzei (Gabriel Boroi, Mirela Stancu - Drept procesual civil, Ediția a 2-a, revizuită și adăugită, Editura Hamangiu, 2015, pagina 706). Or, în cauza de față, această condiție este îndeplinită.

În cazul primului motiv de recurs, instanța a confundat lipsa totală de motivare proprie a judecătorului fondului cu o motivare sumară.

În cazul celui de-al doilea motiv de recurs, instanța a confundat atât procedura aplicabilă (reținând în mod greșit invocarea procedurii disciplinare), cât și o renunțare a reclamantului-recurent la soluționarea contestației, care în fapt nu a avut loc niciodată.

Cu privire la al doilea motiv de contestație în anulare, cel prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 3 din Cod procedură civilă, respectiv faptul că instanța de recurs, respingând recursul sau admitându-l în parte, a omis să cerceteze vreunul din motivele de casare invocate de recurent în termen, contestatorul a arătat că acest motiv de contestație în anulare privește atât dezlegarea dată recursului cu privire la primul motiv invocat, respectiv art. 488 alin. 1 pct. 6 din Codul de procedură civilă cât și cu privire la cel de-al doilea motiv de recurs, respectiv art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă.

Deși, formal, Curtea de Apel Cluj a tratat aceste două motive de recurs, în fapt nu a răspuns decât parțial argumentelor pe care le-a invocat prin cererea de recurs, ceea ce echivalează cu o veritabilă omisiune, motiv de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

Invocând opinia doctrinei potrivit căreia dacă un motiv de recurs a cuprins în realitate în conținutul său mai multe motive, instanța este obligată să răspundă fiecărui motiv în parte, iar eventuala omisiune de a analiza vreunul dintre ele deschide recurentului calea contestației

în anulare, dacă recursul este respins sau admis în parte (Gabriel Boroi, Mirela Stancu - Drept procesual civil, Ediția a 2-a, revizuită și adăugită, Editura Hamangiu, 2015, pagina 710).

Referitor la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă: Curtea de Apel Cluj, deși formal l-a tratat, în motivarea deciziei în fapt nu a răspuns la motivul formulat, respectiv faptul că o motivare copy-paste nu poate reprezenta o motivare. Curtea nu a făcut nicio referire în concret la motivul real de casare invocat, lipsa totală de motivare, ci a tratat problema motivării deficitare pe care susține că ar fi ridicată-o. Ca să răspundă motivului de recurs, instanța de control judiciar ar fi trebuit să explice de ce o lipsă totală de motivare, o motivare copy paste, nu este motiv de casare. La acest motiv de casare nu s-a răspuns, fiind o veritabilă omisiune.

Cu referire la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă, Curtea de Apel Cluj a răspuns doar parțial. Reclamantul a invocat că planșerea prealabilă a fost parcursă în integralitate, fiind împlinit termenul de 30 de zile înainte de formularea memoriului către U.N.B.R., astfel încât nici dacă ar fi dorit nu ar fi putut renunța la planșerea prealabilă (dacă ar fi dorit să renunțe la contestație trebuia să o facă în fața instanței, intrucât aceasta a fost investită ulterior parcurgerii procedurii prealabile).

Instanța de control judiciar nu a explicat de ce susținerea sa, circumscrisă motivului de recurs prevăzut art. 488 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă, este neîntemeiată. A invocat și modul abuziv în care a procedat UNBR, care a refuzat să îi soluționeze contestația, s-a contrazis în diferite acte, ceea ce l-a făcut să îi adreseze acel memoriu în care își exprima revolta, întemeiat pe art. 8 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, astfel încât evident nu putea reprezenta o renunțare la soluționarea contestației.

Și cu privire la acest motiv al reclamantului, care, evident contrazice susținerea instanței de fond privind renunțarea la soluționarea contestației, instanța de control judiciar a omis să se pronunțe.

Totodată instanța de recurs nu a răspuns nici argumentelor sale privind motivul pentru care a invocat art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, limitându-se să precizeze că aceste dispoziții nu sunt aplicabile întrucât în prealabil motivase de ce nu sunt aplicabile dispozițiile privind procedura disciplinară.

Or, așa cum a arătat și când a tratat primul motiv de contestație în anulare, respectiv cel prevăzut de art. 503 alin. 2 pct. 2 din Codul de procedură civilă niciuna din părți nu a susținut că aceste dispoziții sunt aplicabile.

Dimpotrivă, a precizat atât reclamantul cât și intimatul Baroul Arad că nu ne aflăm în prezenta unei proceduri disciplinare, iar dispozițiile art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, le-a invocat ca urmare a adresei emise de U.N.B.R. sub nr. 43 - CS - 2016 din 04.04.2016 în care se făcea vorbire de dreptul la apărare (fila 22 dosar), transmisă reclamantului data de 07.04.2016, care sugerează o procedură administrativ-jurisdicțională.

A arătat că pentru a acoperi și această situație, în care instanțele ar fi putut împărtăși opinia U.N.B.R. a făcut referire și la art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004.

A precizat că opinia U.N.B.R. poate fi împărtășită pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, "dacă partea care a optat pentru jurisdicția administrativă specială sau calea de atac la un alt organ administrativ-jurisdicțional înțelege să renunțe la aceasta în timpul soluționării litigiului, este obligată să notifice decizia de renunțare organului administrativ-jurisdicțional în cauză. Partea sesizează instanța de contencios administrativ în termen de 15 zile de la notificare. În această situație, procedura administrativ prealabilă prevăzută de art. 7 nu se mai efectuează".

Facultatea de a renunța la calea de atac nu este oferită doar jurisdicției administrative-speciale, ci este prevăzută și pentru situațiile în care calea de atac se promovează la un alt organ administrativ-jurisdicțional.

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. e) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, termenul de jurisdicție administrativă specială are următoarea semnificație - activitatea

înfăptuită de o autoritate administrativă care are, conform legii organice speciale în materie, competența de soluționare a unui conflict privind un act administrativ, după o procedură bazată pe principiile contradictorialității, asigurării dreptului la apărare și a independenței activității administrativ-jurisdicționale.

Prin adresa nr. 43 - CS - 2016 din data de 04.04.2016 U.N.B.R. (aflată la fila 22 dosarul cauzei) Uniunea Națională a Barourilor din România face referire explicită la exercitarea dreptului la apărare și, în consecință, și la contradictorialitate, în acord cu prevederile art. 2 alin. 1) lit. e) din Legea nr. 554/2004, care definesc jurisdicția administrativă specială.

A transmis informarea către U.N.B.R. prin care i-a informat că s-a adresat instanței, având în vedere că au refuzat să îi soluționeze contestația în termenul legal și că nu mai așteaptă o soluționare a acesteia din partea UNBR. La data de 06.05.2016, ulterior comunicării de către UNBR a poziției oficiale, respectiv că se află într-o procedură administrativă specială, astfel cum rezultă cu claritate din adresa nr. 43 - CS - 2016 din data de 04.04.2016 emisă de U.N.B.R. și comunicată la data de 07.04.2016. A arătat că s-a întemeiat cu bună credință pe comunicarea oficială a U.N.B.R., astfel încât s-ar putea vorbi chiar de un dol comis de U.N.B.R.

Nici la acest motiv de recurs Curtea nu a răspuns, precizând că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 alin. 4 din Legea nr. 554/2004, fără a răspunde însă în niciun fel argumentelor reclamantului, ceea ce echivalează cu o omisiune de a cerceta un motiv de recurs.

Pârâtul intimat BAROUL ARAD a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acesteia ca inadmisibilă, fie ca nefondată, cu obligarea contestatorului la plata cheltuielilor de judecată.

În susținerea poziției procesuale a arătat următoarele:

Față de temeiurile de drept invocate de contestator în susținerea contestației, eroarea materială la care trimite art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă este o greșală de natură procedurală, ce constă în confundarea unor elemente importante sau date materiale pentru verificarea cărora nu este necesară reexaminarea fondului sau reaprecierea probelor, după cum o arată doctrina.

În speță, criticile conturate de către contestator nu se referă în niciun caz la astfel de ipoteză, ci vizează mai degrabă modul în care judecătorii recursului au interpretat legea. Acest raționament al instanței nu poate fi supus unei verificări pe calea contestației în anulare, întrucât el nu este rezultatul unei erori materiale.

Astfel, contestatorul susține că instanța de recurs a dat o soluție, în sensul respingerii motivului de recurs referitor la nemotivarea hotărârii primei instanțe, ca urmare a unei erori materiale. Dacă ar fi existat o astfel de eroare, ea ar fi trebuit să fie de natură procedurală. În situația de față instanța de recurs a analizat hotărârea primei instanțe, comparând-o cu cea a Curții de Apel Timișoara. Aceasta din urmă a fost invocată de către contestator pentru a sugera că judecătorul fondului s-a inspirat din decizia emisă de Curtea de Apel Timișoara, ceea ce ar echivala, în opinia sa, cu o nemotivare a hotărârii. Cu toate acestea, Curtea de Apel Cluj, în recurs a apreciat că nu există motive pentru a critica hotărârea dată de instanța de fond, întrucât au fost respectate exigențele în materia motivării hotărârilor. Prin urmare, nu există niciun fel de greșală de procedură, care să poată fi subsumată noțiunii de eroare materială în sensul art. 503 Cod procedură civilă care să îi poată fi imputată instanței de recurs. Aceasta a analizat hotărârile la care contestatorul a făcut referire și a argumentat de ce opina în sens contrar celor susținute de contestator.

Prin urmare, ceea ce este eronat la acest moment este încercarea contestatorului de a aduce această critică în sfera argumentelor de natură procedurală, în condițiile în care este evident că ceea ce se valorifica prin acest argument nu este o chestiune procedurală, ci una de fond, ce ține de raționamentul instanței de recurs. Prin urmare, astfel de critici nu pot să facă obiectul analizei instanței investite cu soluționarea contestației în anulare.

de art. 503 Cod procedură civilă, criticile fiind, de asemenea, nefondate. Prin urmare, se motivele invocate de către contestator sunt inadmisibile din perspectiva motivelor prevăzute de art. 503 Cod procedură civilă, criticile fiind, de asemenea, nefondate. Prin urmare, se

Pentru toate aceste motive, intimatului a solicitat instanței să constate, în primul rând, că situația dedusă judecării.

real criticile recurenței, explicând care este modul în care se aplică normele juridice în Asadar, observând hotărârea atacată, se poate constata că instanța de recurs a analizat în mod obligativitate a instanței de a răspunde în parte tuturor argumentelor sau de a răspunde fiecărui argument de fapt și de drept, dacă judecătorul examinează în mod real criticile recurenței. Au fost formulate de parte prin cererea de recurs. Se arată, în acest context, că nu există o ca prin cercetarea motivelor de casare trebuie înțelesă analiza motivelor de recurs, astfel cum alin. 2 pct. 3 Cod procedură civilă. Aceasta este, de altfel, și poziția doctrinei, care subliniază motivului de recurs, nefiind incident motivul de contestație în anulare prevăzut de art. 503 expunerea raționamentului pe care instanța îl consideră aplicabil situației date, se răspunde poate susține argumentul contestatorului privind lipsa analizei acestui motiv de recurs. Prin indicând care este varianta pe care judecătorii o consideră aplicabilă în cauza dată, nu se mai 554/2004. Odată ce instanța de recurs arată că nu se poate reține acest punct de vedere, jurisdicții administrative speciale și că în speță ar fi incidente dispozițiile art. 6 din Legea nr. Contestatorul susține, în continuare, că procedura în discuție ar fi specifică unei anulare, care sunt interfața impusă pentru admiterea unei astfel de cereri.

Contestatorul înțelege, pe această cale, să aducă din nou în discuție fondul litigiului, aspect inadmisibil raportat la natura motivelor necesare pentru formularea contestației în critică această hotărâre din perspectiva art. 503 alin. 2 pct. 3 Cod procedură civilă.

poziția sa raportat la problematica litigiului și totodată la motivele de recurs, nu poate fi motiv pentru exercitarea contestației în anulare. Din moment ce instanța a motivat care este considerată nicidecum o încălcare a normelor de procedură civilă și nici nu poate constitui un doar că se pronunță în sens contrar celor invocate de către acesta. Aceasta nu poate fi Decizia Curții de Apel Cluj analizează clar fiecare motiv invocat de către contestator, de observat din analiza hotărârii criticate de contestator.

susține faptul că judecătorii nu ar fi răspuns motivelor de casare, ceea ce este fals, aspect ușor Coțofana, ceea ce ar echivala cu o lipsă a analizei unor motive de recurs. De asemenea, se pronunțat cu privire la acele chestiuni, dar a avut o altă opinie față de cea a domnului analizat unul din motivele invocate în recurs ca, mai apoi, să arate că, de fapt, instanța s-a în mod vădit nefondat. Inițial, contestatorul înțelege să sugereze că instanța de recurs nu ar fi vreunul din motivele de casare invocate de către recurent în termen, pășitul a apreciat că este Cu privire la al doilea motiv de contestație în anulare, și anume omisiunea de a cerceta natura procedurii, neputând fi subsumată noțiunii de eroare materială.

renunțării, ci efectul pe care aceasta îl produce în concrete. Aceasta problemă nu este una de ale acestuia în legătură cu această chestiune. Ceea ce a fost dezbătut în speță nu este existența părții, aspect ce nu poate fi combătut sub nicio formă, existând documente și referiri repetate de față. Domnul Coțofana Cheorghie a renunțat la contestația formulată împotriva deciziei corect instanța de recurs a reținut ca nu a fost contestat faptul că a existat o renunțare în cazul În ceea ce privește renunțarea contestatorului la exercitarea recursului grațios, în mod care judecătorii cauzei apreciază datele speței.

proceduri în dauna alteia nu echivalază cu o eroare materială, ci are legătura cu modul în poate fi criticat pe calea contestației în anulare. Faptul că instanța reține aplicabilitatea unei interpretarea problemei de drept și a stării de fapt de către instanța de recurs, aspect ce nu emise de Consiliul Baroului Cluj. Din nou, sunt aduse în discuție clemente ce țin de faptul că contestatorul a renunțat la soluționarea contestației formulate împotriva deciziei dispozițiile art. 86 și următoarele din Legea nr. 51/1995 și că în speță nu s-ar fi contestat Contestatorul arată că instanța de recurs ar fi reținut că în cauză sunt aplicabile cadrul primului motiv de contestație în anulare.

În aceeași nuanță este conturată și a doua chestiune invocată de către contestator în

impune respingerea contestației ca neîntemeiată și în baza art. 453 Cod procedură civilă, obligarea contestatorului la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul litigiu.

Prin decizia nr. 1378 din 22.05.2017, Curtea de Apel Cluj a respins, cu majoritate, contestația în anulare declarată de contestatorul Coțofană Gheorghe, împotriva deciziei civile nr. 235/02.02.2017, pronunțată în dosarul nr. 2173/108/2016 al Curții de Apel Cluj, pe care a menținut-o în întregime.

Prin Încheierea nr. 2033 dată în dosarul nr. 1370/1/2017 al Î.C.C.J., a fost admisă cererea de strămutare formulată de petentul Coțofană Gheorghe; s-a dispus strămutarea cauzei la Curtea de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal; s-au desființat actele îndeplinite în dosarul nr. 278/33/2017 al Curții de Apel Cluj și s-a constatat desființată de drept decizia nr. 1378 din 22 mai 2017 a Curții de Apel Cluj – Secția a III-a de contencios administrativ și fiscal.

La data de 10.07.2017 a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel Suceava – Secția de contencios administrativ și fiscal, contestația în anulare formulată de contestatorul Coțofană Gheorghe împotriva deciziei civile nr. 235 din 2.02.2017 a Curții de apel Cluj.

Analizând contestația în anulare, Curtea constată următoarele:

Contestația în anulare ce face obiectul prezentei cauze a fost întemeiată pe dispozițiile art. 503 alin. 2 pct. 2 și 3 Cod procedură civilă, petentul criticând hotărârea:

I. a) sub aspectul erorii săvârșite de instanța de recurs în sensul nereținerii împrejurării că sentința nr. 762 din 18 august 2016 a Tribunalului Caraș Severin este nemotivată, motiv de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă:

b) sub aspectul reținerii eronate a aplicabilității în cauză a dispozițiilor art. 86 și următoarele din Legea nr. 51/1995 și a faptului că recurentul Coțofană Gheorghe nu ar fi contestat faptul că a renunțat la soluționarea contestației formulate împotriva deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad, motiv de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

II. a) sub aspectul omisiunii de analiză a motivului de recurs constând în nemotivarea hotărârii de către prima instanță;

b) a analizării parțiale a motivului de recurs întemeiat pe faptul că nu a renunțat la plângerea prealabilă formulată împotriva deciziei nr. 11/2016 a Consiliului Baroului Arad.

I. a). Așa cum rezultă din considerentele deciziei instanței de recurs (pagina 2 pct. 1 din hotărâre), aceasta a analizat pe larg chestiunea nemotivării hotărârii primei instanțe, inclusiv critica vizând preluarea argumentelor din decizia nr. 2501 din 8 iulie 2016 a Curții de Apel Timișoara, așa încât, după cum observă și intimatul prin întâmpinare, critica contestatorului vizează silogismul instanței de recurs, așadar o eventuală greșeală de judecată, problemă ce nu poate fi analizată sub auspiciile art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă.

b) dacă, așa cum susține contestatorul, validând raționamentul primei instanțe, instanța de recurs a făcut o greșită aplicare în cauză a dispozițiilor art. 86 și următoarele din Legea nr. 51/1995 și a reținut în mod greșit că contestatorul a renunțat la parcurgerea procedurii prealabile, înseamnă că a săvârșit o greșeală de judecată pentru că numai astfel poate fi calificată o eroare asupra temeiului juridic aplicabil cauzei sau o eroare asupra unor chestiuni de fapt.

Or, este pe deplin acceptat în practica instanțelor că asemenea erori nu pot fi corectate în procedura contestației în anulare prevăzută de art. 503 alin. 2 pct. 2 Cod procedură civilă.

II a) Așa cum s-a arătat la pct. I lit. b din prezentele considerente, motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă a fost analizat pe larg. Faptul că instanța de recurs a ajuns la o altă concluzie decât cea dorită de contestator și că nu a analizat expres critica vizând preluarea cuvânt cu cuvânt de către judecătorul fondului a considerentelor hotărârii unei alte instanțe, nu echivalează cu omisiunea de a cerceta un motiv de recurs, ci corespunde unei practici acceptate de a analiza un motiv de recurs în ansamblul

lui fără a exista o obligație formală de a răspunde tuturor argumentelor de fapt și de drept invocate în cadrul acelui motiv de recurs.

b) Reținând că în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 6 alin. 3 din Legea nr. 554/2004, că parcurgerea procedurii prealabile este obligatorie și că în cauză aceasta nu a fost îndeplinită și argumentând pe larg asupra acestor aspecte, instanța de recurs a răspuns motivului de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, concluzia diferită de cea propusă de contestator la care a ajuns instanța neputând fi cenzurată în calea procedurii ce face obiectul prezentei cauze.

În consecință, în temeiul art. 508, art. 503 alin. 2 pct. 2 și 3 Cod procedură civilă, Curtea va respinge contestația în anulare ca neîntemeiată.

Pentru aceste motive,

În numele Legii,

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată contestația în anulare formulată de contestatorul Cotofana Gheorghe, domiciliat în localitatea Curtici, str. Vasile Goldis, nr. 5, județul Arad, împotriva deciziei nr. 235 din 2 februarie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 2173/108/2016, întințat fiind pârâul Baroul Arad, cu sediul în municipiul Arad, str. Ion Andreescu nr. 3, ap. 3, județul Arad.

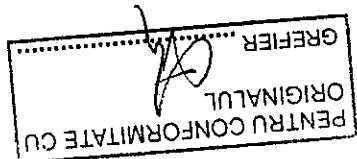
Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 10 octombrie 2017.

Președinte,

Judecători,

Grefier,

Redactor: M.G.
Jud. recurs: I.P.-A.S.
Tehnoredactor: P.S./30.10.2017-4 ex.

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Î N C H E I E R E
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN 26 SEPTEMBRIE 2017

Președinte: Galan Marius
Judecător: Stănescu Amalia
Judecător: Timofte Cristina
Grefier: Străjeriu Paraschiva

Pe rol, judecarea contestației în anulare formulată de contestatorul Coțofană Gheorghe, domiciliat în localitatea Curtici, str. Vasile Goldiș, nr. 5, județul Arad, împotriva deciziei nr. 235 din 2 februarie 2017, pronunțată de Curtea de Apel Cluj – Secția de contencios administrativ și fiscal în dosarul nr. 2173/108/2016, intimat fiind pârâțul Baroul Arad, cu sediul în municipiul Arad, str. Ion Andreescu nr. 3, ap. 3, județul Arad.

Cauza a fost luată la prioritate, motivat de existența la dosar a unei cereri de amânare, formulată de contestator.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns, pentru intimatul-pârât Baroul Arad, avocat Costăș Cosmin Flavius, lipsă fiind contestatorul.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, de către grefierul de ședință, care învederează faptul că prezenta contestație se află la primul termen de judecată după strămutarea acesteia de către Înalta Curte de Casație și Justiție de la Curtea de Apel Cluj. Totodată, învederează că la dosar a fost depusă, înaintea ședinței de judecată, de către contestator, o cerere de amânare a judecării cauzei, în susținerea acesteia fiind atașat un înscris medical.

Curtea, procedând la verificarea competenței, potrivit disp. art. 131 Cod procedură civilă, acordă cuvântul părții prezente cu privire la această chestiune.

Avocat Costăș Cosmin Flavius depune la dosar împuternicire avocațială, pentru intimatul pârât și arată că nu are obiecțiuni în ceea ce privește competența de soluționare a cauzei, Curtea de apel Suceava fiind a III-a instanță investită cu soluționarea pricinii.

Instanța se declară competentă general, material și teritorial să soluționeze pricina. Totodată, pune în discuție cererea de amânare formulată de contestator.

Reprezentantul intimatului pârât arată că cererea face parte din tipicul contestatorului, care, de obicei, la fiecare termen de judecată este bolnav și care, de regulă, este reprezentat de soția sa, fost magistrat. Totodată, solicită a se observa că nu s-a formulat o cerere pentru lipsă de apărare și, nefiind formulată în acest context, nu ar trebui admisă. Este adevărat că partea are dreptul să-și exprime personal punctul de vedere, însă, în situația în care se află în imposibilitatea prezentării în instanță, ar trebui să-și angajeze un apărător. Astfel concluziile în ceea ce privește cererea de amânare sunt de respingere a acesteia.

Reținând că pricina nu impune „per se” prezența contestatorului, care, de altfel putea să apeleze la reprezentare prin avocat sau mandatar, apreciind că dreptul la apărare poate fi

asigurat prin amânarea pronunțării în vederea depunerii de concluzii scrise, instanța respinge cererea de amânare formulată de contestatorul Coțofană Gheorghe, cauza urmând a fi reluată la ordine.

La reluarea cauzei, a răspuns reprezentantul Baroului Arad, lipsă fiind contestatorul. Întrebat fiind de către instanță, reprezentantul intimatului arată că nu are de formulat alte cereri.

Instanța, constatând cererea în stare de judecată, acordă cuvântul la debateri, cu mențiunea că pronunțarea va fi amânată două săptămâni, pentru eventuale concluzii scrise din partea contestatorului.

Avocat Costas Cosmin Flavius, pentru intimatul pârât Baroul Arad, solicită respingerea contestației, în principal, ca inadmisibilă, în subsidiar ca nefondată, cu obligarea contestatorului la plata cheltuielilor de judecată.

Reluând, practic, cadrul litigiului, reprezentantul intimatului apreciază că acesta este relativ unul simplu. Astfel, arată că dl. Coțofană a fost exclus din profesia de avocat ca urmare a condamnării sale definitive pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală pentru un prejudiciu de aproximativ patru sute mii de euro; decizia de excludere din barou a fost, într-adevăr, contestată, doar că nu s-a urmat procedura prevăzută de lege. Cauza a fost strămutată în diverse jurisdicții, finalmente Curtea de Apel Cluj a respins recursul și a soluționat și contestația în anulare dată în recurs.

Urmare a admiterii cererii de strămutare de către Înalta Curte de Casație și Justiție, contestația în anulare urmează a fi soluționată de Curtea de Apel Suceava.

Or, raportat la practica acestei instanțe în materie, văzând și motivele invocate de contestator, reprezentantul pârâtului apreciază că o asemenea cerere este inadmisibilă. Nemulțumirea contestatorului constă în faptul că, prin modul de soluționare a recursului, Curtea de Apel Cluj nu a dat satisfacție argumentelor sale. Alături de doctrina, cât și Codul de procedură civilă și jurisprudența interpretativă pe un text de lege redus ca volum și fără explicații suplimentare, este foarte clară.

Astfel, se observă că cererea formulată de contestator nu se încadrează în niciunul din cele două cazuri indicate, contestatorul nu critică, practic nicio eroare materială ci doar modul în care Curtea de Apel Cluj a interpretat dreptul.

Pe cale de consecință, concluziile față de contestația în anulare de față (așa cum acestea au fost dezvoltate și în scris și pe care le depune la dosar) sunt, în principal, de respingere ca inadmisibilă, în subsidiar, ca nefondată.

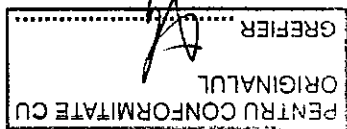
În situația admiterii contestației în anulare, solicită fixarea unui nou termen de judecată pentru rejudecarea recursului astfel încât să-și poată prezenta toate argumentele în noul context creat prin admiterea contestației în anulare.

Sub aspectul cheltuielilor de judecată, depune la dosar factura fiscală reprezentând onorariu avocat, cheltuieli de transport.

CURTEA,

Pentru a da posibilitatea contestatorului să depună concluzii scrise, în temeiul art. 396 alin. 1 Cod procedură civilă,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 10 octombrie 2017.
Pronunțată în ședința publică în 26 septembrie 2017.

Judecători,

Președinte,

Grefier,

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA BAROUL ARAD	
INTRARE NR.	348
ZIUA	16 LUNA
	20 AN

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

Autoritate de stat autonomă

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

Nr. dosar 55/2017
Nr. petiție 513/30.01.2017

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
31 JUL 2017
REGISTRATURA *
INTRARE/IESIRE NR 3962

Către,
Baroul Arad

Urmare petiției înregistrată sub nr. 513/30.01.2017, vă transmitem alăturat copia **Hotărârii nr. 393/05.07.2017** prin care Colegiul director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării s-a pronunțat cu privire la faptele sesizate.

Cu respect,

dr. Gheorghe E. E. E.
Secretar de Stat
Membru Colegiu director

Adresa: loc. Arad, Str. Ion Andreescu nr. 3, ap. 3, jud. Arad

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 393
din 05.07.2017

Dosar nr: 55/2017

Petiția nr: 513/30.01.2017

Petent: Coțofană Gheorghe

Reclamați: Baroul Arad, Uniunea Națională a Barourilor din România

Obiect: excluderea din barou a unui avocat condamnat penal pentru evaziune fiscală

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul petentului

1.1.1. Coțofană Gheorghe, Str. Vasile Goldiș nr. 5, Curtici, județul Arad;

I. 2. Numele și sediul reclamatului

1.2.1. Baroul Arad, Str. Ion Andreescu nr. 3, ap. 3;

1.2.2. Uniunea Națională a Barourilor din România, Palatul de Justiție, Splaiul Independenței nr. 5, sector 5, București.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul, fost avocat, condamnat penal pentru evaziune fiscală (neînregistrarea unei sume de 1.698.830 lei, realizată în calitate de avocat) consideră discriminatorie excluderea lui din barou.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din **O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată** (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), s-a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Petentul a fost citat pentru data de 20.02.2017 la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (în continuare CNCD). S-a invocat din oficiu excepția de necompetență materială privind anularea deciziei primei reclamate.

3.4. La audierea din 20.02.2017 s-a prezentat petentul.

3.5. Părțile au fost recitate pentru data de 20.03.2017, fiind invocat din nou excepția de necompetență materială privind anularea deciziei primei reclamate.

3.6. La audierea din 20.02.2017 s-a prezentat petentul .

3.7. S-au comunicat petentului punctele de vedere depuse la dosar de reclamanți, reclamaților punctele de vedere ale petentului fiind solicitate concluzii scrise (fila 323 din dosar).

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul, prin petiția înregistrată cu **nr. 513/30.01.2017**, arată următoarele:

- primul reclamat, printr-o decizie, a radiat petentul din tabloul avocaților, pe motiv de nedemnitate, fiind condamnat penal;
- în cazuri similare de condamnări penale alte barouri nu au exclus avocații din barou;
- nu i s-a acordat dreptul la apărare;
- decizia de anulare nu s-a bazat pe o decizie justificată obiectiv și rezonabilă;
- solicită anularea deciziei reclamatului.

A depus la dosar înscrisuri.

4.1.2. Prin adresa înregistrată la CNCD cu **nr. 801/10.02.2017** petentul a solicitat audiere.

4.1.3. Prin adresa înregistrată la dosar cu **nr. 991/20.02.2017** petentul solicită în mod expres anularea deciziei primului reclamat, audierea martorilor și încuviințarea depunerii unor înscrisuri.

A depus la dosar înscrisuri.

4.1.4. Petentul, prin concluziile scrise depuse la dosar și înregistrate la CNCD cu **nr. 1202/01.03.2017**, menține cele arătate anterior, solicitând respingerea excepției de necompetență materială.

A depus la dosar înscrisuri.

4.1.5. Prin adresa înregistrată la CNCD cu **nr. 1279/06.03.2017**, petentul a depus la dosar înscrisuri.

4.1.6. Petentul menține cele arătate prin adresa înregistrată la CNCD cu **nr. 1593/20.03.2017**.

A depus la dosar înscrisuri.

4.1.7. Prin concluziile scrise de petent, înregistrate la CNCD cu **nr. 3169/13.06.2017**, se mențin cele arătate anterior.

4.2. Susținerea reclamațiilor

4.2.1. Al doilea reclamat, prin adresa înregistrată la CNCD cu nr. 1589/20.03.2017 arată că obiectul cauzei nu poate fi soluționat de către CNCD, decizia baroului neputând fi anulată printr-o hotărâre a acestei autorități.

A depus la dosar înscrisuri.

4.2.2. Al doilea reclamat a depus la dosar concluzii scrise prin adresa înregistrată la CNCD cu **nr. 3259/16.06.2017**, prin care menține cele arătate anterior, iar pe fond arată că nu există un anumit criteriu pentru a fi constatată fapta de discriminare.

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Colegiul director constată că petentul a fost condamnat penal definitiv pentru evaziune fiscală, prin neînregistrarea unei sume de 1.698.830 lei, realizată în calitate de avocat. Petentul nu a recunoscut și nu a reparat prejudiciul. În urma acestei condamnări, a fost exclus din barou pe motiv de nedemnitate. Alte barouri (București, Bihor, Alba, Iași) nu au fost atât de severe față de avocați condamnați penal.

5.2. Colegiul director admite excepția de neкомпetență materială invocată din oficiu privind anularea deciziei baroului reclamat, având în vedere faptul că doar instanțele de contencios administrativ pot anula astfel de decizii.

5.3. **O.G. nr. 137/2000**, la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.*

5.4. Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

5.4. Analiza diferențierii se realizează prin compararea a două situații (art. 1 alin. 3 al **O.G. nr. 137/2000**: *„exercitarea drepturilor enunțate în cuprinsul prezentului articol privește persoanele aflate în situații comparabile”*).

5.5. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) în domeniu, diferența de tratament devine discriminare atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază

de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă". CEDO a apreciat prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate (ex.: **Fredin împotriva Suediei**, 18 februarie 1991; **Hoffman împotriva Austriei**, 23 iunie 1993, **Spadea și Scalabrino împotriva Italiei**, 28 septembrie 1995, **Stubbings și alții împotriva Regatului Unit**, 22 octombrie 1996).

5.6. Colegiul director constată că în situația în care un avocat este condamnat penal, barourile analizează fiecare caz în parte, luând decizia dacă persoana în cauză este sau nu demnă pentru a rămâne în avocatură. Lipsa unor reglementări naționale suficient de previzibile, cu o aplicare consecventă pe criterii transparente în domeniu ridică probleme și indică posibilitatea existenței unor diferențieri.

5.7. Fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu. Se poate invoca orice criteriu, iar între acest criteriu și faptele imputate reclamatului trebuie să existe un raport de cauzalitate.

5.8. Colegiul director constată că petentului nu i s-a retras calitatea de membru în baroul de avocatură datorită unui anume criteriu, ci datorită propriilor fapte, pentru care a fost condamnat penal.

5.9. În analogie, orice persoană sancționată pentru depășirea vitezei legale ar putea invoca faptul că ar fi fost discriminată întrucât anumite persoane, chiar detectate, nu plătesc amenda. Aplicarea corectă a legii nu poate reprezenta discriminare, problema sistemului nu este sancționarea vinovaților, ci nesancționarea lor.

5.10. În consecință faptele sesizate nu reprezintă discriminare în sensul art. 2 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000**.

5.11. În luarea deciziei Colegiul director a luat în considerare și argumentele expuse de Curtea Constituțională a României (**Decizia nr. 629/2016** respectiv **Decizia nr. 225/2017**).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu majoritatea membrilor prezenți la ședință.

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția de necompetență materială invocată din oficiu privind anularea deciziei baroului reclamat conform art. 28-32 din Procedura de soluționare a petițiilor și sesizărilor;

2. Excluderea unui avocat condamnat penal din baroul de avocatură nu reprezintă discriminare în sensul art. 2 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000**.

3. Recomandă Uniunii Naționale a Barourilor din România adoptarea unor norme privind nedemnitatea care să fie suficient de previzibile, în concordanță cu **Decizia nr. 225/2017** a Curții Constituționale;

4. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru

DINCĂ ILIE – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

SANDU TATIANA – Membru

Data redactării: 06.07.2016

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Red.: Haller István

Opinie separată exprimată de Gheorghiu Luminița:

Petentul se considera discriminat prin excluderea din profesia de avocat prin aplicarea unui tratament diferit fata de alti colegi aflati in aceeasi situatie, respectiv existenta unei condamnari penale. Astfel instanta a retinut ca fapta acestuia a fost savarsita independent de exercitarea profesiei de avocat (pag nr 18, paragraful 3 din sentinta nr 339 din 8.10.1014 pronuntata de Curtea de Apel Bucuresti.)

In acest sens, prin comparatie, exemplifica si depune la dosar sentinte penale definitive fara sau cu pedeapsa complementara pentru ca s-au folosit de profesia de avocat. ex dna avocat Doinea Scutea – Baroul Arad. Alti avocati au fost condamnati la inchisoare cu executare, fiind doar suspendati din profesie pe perioada executarii pedepsei ex avocatul Toni Baltag – Baroul Iasi

Cazuri similare: av Calinescu Nicolae, Pavel Cosmin, Borza Remus Adrian, Costiniu Florin, Bostina Doru Catalin, Adrian Toni Neacsu, Tudor Chiariu. din Baroul Bucuresti. Tiba Mircea, Horia Chivari din Baroul Bihor, Scutea Doina – Baroul Alba, Bernic Alexandru Tudor, Baltag, Toni Cristian – Baroul Iasi, Tomus Nicolae Aurelian – Baroul Mehedinti

Prin comparatie au fost exemplificate cazuri de avocati care au suferit condamnari penale, unora interzicandu-se exercitarea profesiei de avocat pentru o perioada iar altii au fost mentinuti in profesia de avocat sens in care Baroul Arad si in special Uniunea Nationala a Barourilor din Romania puteau sa aiba un rol activ in solutionarea contestatiilor, neexistand o practica unitara in domeniu. Curtea Constitutionala prin Decizia nr 225 din 4 aprilie 2017 publicata in Monitorul Oficial nr 468/22 iunie 2017 a admis exceptia de neconstitutionalitate privind sintagma „de natura sa aduca atingere prestigiului profesiei” de avocat din cuprinsul art 14 lit a din Legea nr 5/1995 pentru organizarea si functionarea profesiei de avocat, republicata. Petentul a invocat drept criteriu dreptul la munca, la viata privata sociala care ar exclude activitatea profesionala si creaza dificultati majore in castigarea existentei cu repercursiuni asupra vietii private, sens in care s-a pronuntat si CEDO.

In acest context se poate prezuma existenta discriminarii directe fata de petent raportat la prevederile art 2 alin 1, art 7 lit a si art 15 din OG nr.137/2000 sens in care am propus constatarea fetei de discriminare in situatia de comparabilitate.

Red: Luminița Gheorghiu

UNIUNEA NAȚIONALĂ A BAROURILOR DIN ROMÂNIA

CONSILIUL UNIUNII

DECIZIA nr. 107

4 iunie 2016

Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România, în ședința din *4 iunie 2016*, în baza dispozițiilor art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, cu modificările și completările ulterioare, a examinat **contestația** înregistrată la *nr. 43-CS-12.02.2016*, formulată de **domnul GHEORGHE COTOFANA** împotriva **Deciziei Consiliului Baroului Arad nr. 11/19.01.2016**, prin care s-a dispus încetarea calității sale de avocat și radierea din profesie, ca urmare a condamnării sale la pedeapsa de 4 ani închisoare, cu suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei pe un termen de încercare de 7 ani.

La 06.05.2016, domnul Gheorghe Cotofană a transmis UNBR o cerere de renunțare la soluționarea contestației.

Ca urmare, în temeiul art. 66 lit. p) din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, cu modificările și completările ulterioare, **Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România**

DECIDE :

Art. 1. – Ia act de renunțarea la soluționarea **contestației** formulată de **domnul GHEORGHE COTOFANA**, cu domiciliul din *Curtici, str. Vasile Goldis nr. 5, jud. Arad*. împotriva **Deciziei Consiliului Baroului Arad nr. 11/19.01.2016**

Art. 2. – Prezenta decizie se comunică **domnului GHEORGHE COTOFANA**, la domiciliul din *Curtici, str. Vasile Goldis nr. 5, jud. Arad* si Baroului Arad .

CONSILIUL U. N. B. R.

Conform cu originalul
aflat în arhiva UNBR.

Secretar general UNBR

Dosar nr.20/J/2016

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI ÎN MATERIE DISCIPLINARĂ

HOTĂRÂREA NR. 23J

Ședința publică din 31 octombrie 2016

Președinte Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Pe rol pronunțarea asupra acțiunii disciplinare formulate de Inspecția Judiciară împotriva pârâtei X, judecător în cadrul Judecătoriei ..., având ca obiect săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. j) și t) teza a I-a și a II-a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică ce a început la data de 26 octombrie 2016 și s-a terminat la data de 27.10.2016, când având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da posibilitate părților să formuleze concluzii

scrise, Secția a amânat pronunțarea astăzi, când a hotărât următoarele:

SECȚIA PENTRU JUDECĂTORI

Prin acțiunea disciplinară înregistrată pe rolul Secției pentru judecători sub nr. 20/J/2016, Inspecția Judiciară a solicitat secției ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună aplicarea uneia dintre sancțiunile prevăzute de art.100 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, pârâtei X - judecător în cadrul Judecătoriei ..., pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit.j) și t) teza I-a și teza a -II- a din Legea nr.303/2004.

De asemenea, a fost respinsă sesizarea din oficiu a Inspecției Judiciare, față de doamna X, judecător în cadrul Judecătoriei ..., cu privire la abaterea prevăzută de art. 99 lit. n) din Legea nr. 303/2004.

În motivarea acțiunii disciplinare s-a reținut, în esență, că doamna judecător X a încălcat cu gravă neglijență dispozițiile prevăzute de art. 226 Cod procedură civilă constând în ascultarea minorilor în dosarele nr.../55/2016 și nr.../55/2015, la termenul din 4 mai 2016, în cameră de consiliu, doar în prezența soțului doamnei judecător, a dispozițiilor art. 248 Cod procedură civilă constând în nepronunțarea asupra excepției lipsei calității de reprezentant în dosarele nr.../55/2016 și nr.../55/2015, a dispozițiilor art.255 din Codul de procedură civilă constând în administrarea unor probe ce nu erau utile soluționării procesului civil în dosarul nr.../55/2016, a dispozițiilor art. 224 Cod procedură civilă, constând în nepunerea în discuția părților a

[REDACTED] [REDACTED]
necesității sesizării parchetului în dosarele nr.../55/2015, nr.../556/2015, nr.../55/2015, nr. .. /55/2015 și nr.../55/2015, a dispozițiilor prev. de art. 354 alin. 3 Cod procedură civilă, constând în luarea unor depoziții reclamanților fără a uza de procedura interogatoriului, în dosarele nr.../55/2016, nr.../55/2015, nr.../55/2015, nr.../55/2015, nr.../55/2015 ale Judecătoriei

S-a mai reținut că doamna judecător X a interogat efectiv reclamantii și martorii în dosarele nr.../55/2016, nr.../55/2015, nr.../55/2015, nr.../556/2015, cu scopul de a obține un probatoriu în sprijinul dosarului penal aflat pe rolul parchetului, deși obiectul cauzelor cu care a fost investită aceasta îl reprezenta exercitarea autorității părintești, stabilire locuință minor și pensie de întreținere.

Se susține că, deși cauzele erau litigii de dreptul familiei, pârâta s-a subsumat în fapt activităților prevăzute de art.306 Cod procedură penală, în sensul că a căutat să strângă date și informații cu privire la existența unor posibile infracțiuni, identificarea persoanelor care au comis aceste fapte, activități care sunt specifice organelor de urmărire penale, iar prin modul în care a procedat, doamna judecător a depășit în mod evident limitele sesizării în cauzele cu care a fost investită.

Totodată, se mai susține că doamna judecător X a încălcat obligația de a respecta confidențialitatea lucrărilor care au acest caracter, precum și a altor informații de aceeași natură de care a luat cunoștință în exercitarea funcției, cu excepția celor de interes public, în condițiile legii.

Astfel, la data de 4 mai 2016, doamna judecător X a procedat la audierea a doi minori, în biroul unde-și desfășoară activitatea (dosarele nr.../55/2016 și nr.../55/2015), în prezența soțului dânzei, în condițiile în care audierea minorilor este confidențială, făcându-se fără prezența măcar a părților sau a reprezentanților

acestora.

Tot cu referire la obligația de respectare a confidențialității lucrărilor s-a reținut că doamna judecător X a sesizat parchetul cu privire la posibila săvârșire a unor infracțiuni și în dosare care nu i-au fost repartizate niciodată, soluționate definitiv de alți judecători.

S-a apreciat că sunt îndeplinite elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. t) teza I- a și teza a- II- a și lit.j) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constând în exercitarea funcției cu rea credință și gravă neglijență, respectiv nerespectarea confidențialității lucrărilor care au acest caracter, precum și a altor informații de aceeași natură de care a luat cunoștință în exercitarea funcției, cu excepția celor de interes public, în condițiile legii.

În drept, Inspekția Judiciară și-a întemeiat acțiunea disciplinară pe dispozițiile art. 44 alin. (1) și (3), art. 45 alin. (2) și art. 47 din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată.

În dovedirea acțiunii, Inspekția Judiciară a administrat probele cu înscrisuri și martori.

Pârâta judecător a depus la dosar întâmpinare prin care a invocat mai multe excepții, în subsidiar, solicitând respingerea acțiunii disciplinare ca neîntemeiată.

De asemenea, a invocat nelegalitatea unor probe încuviințate din oficiu de către inspectorii judiciari, respectiv proba cu martorii M1, M2 și M3 cu motivarea că sunt încălcate dispozițiile prevăzute de art.255 alin.1 și 315 alin.1 pct.3 din Codul de procedură civilă și proba cu înregistrările video efectuate cu camera de pe holul etajului 2.

Excepțiile invocate de pârâtă, precum și cererea privind excluderea probelor au fost soluționate prin încheierile pronunțate la data de 14.09.2016, respectiv 26.10.2016.

Pe fondul cauzei, pârâta susține că faptele ce îi sunt imputate nu întrunesc elementele constitutive ale abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit.j) și t) teza I-a și teza a -II- a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

În declarația dată în fața secției, pârâta a arătat că și-a început activitatea la Judecătoria ... la data de 20.01.2016, iar primul complet de judecată pe care l-a prezidat a fost pe 25.01.2016.

Arată că la termenul din 1.02.2016, a găsit 3 delegații, intitulate delegații de asistență extrajudiciară, emise sub semnătura decanului Baroului ..., încă din anul 2015.

A studiat legislația, inclusiv Ordonanța nr. 51/2008, Legea nr. 51/1995 și Protocolul încheiat între M.J. și UNBR și a constatat că în aceste cauze în care se foloseau delegații emise în condițiile arătate mai sus, nu exista nicio cerere de ajutor public judiciar, formulată în condițiile OG 51/2008. În aceste dosare nu au fost examinate condițiile pentru acordarea ajutorului public judiciar și nu există încuviințarea instanței pentru admiterea cererii de ajutor public judiciar.

A sunat-o pe doamna M4, președintele secției civile de la Tribunalul ... și s-au consultat cu privire la această situație, ocazie cu care i-a spus că nu este legală folosirea acestor delegații de asistență extrajudiciară fără încuviințarea instanței și că ea nu a întâlnit asemenea situații la tribunal.

Față de aceste susțineri a invocat excepția lipsei calității de reprezentant a apărătorului desemnat în baza unei delegații extrajudiciare în cadrul unei

proceduri judiciare și în absența unei încuviințări a instanței, în condițiile prevăzute de OG 51/2008. Pentru a nu prejudicia părțile, a acordat câte un termen de judecată în toate aceste dosare.

În ședința din 1.02.2016 a ridicat excepția lipsei calității de reprezentant, iar în al treilea dosar – nr.11000/55/2015, doamna avocat M5 s-a prezentat cu o delegație intitulată judiciară, având același număr și aceeași dată ca delegația depusă anterior, intitulată extrajudiciară. Atunci când a întrebat-o cum se face că are două delegații, i-a spus că a fost chemată la biroul de asistență judiciară din cadrul instanței și i s-a dat o nouă delegație de către secretarul acestui birou.

În aceste condiții a considerat că se comite, chiar în fața sa, o infracțiune de fals și uz de fals. A tras concluzia că doamna avocat M5 nu era un apărător ales, ci era un apărător care urma să se folosească de dispozițiile OG 51/2008.

A mai arătat că părțile au fost încunoștințate de Serviciul Registratură al judecătoriei că pot cere ajutor public judiciar. Părțile i-au mai spus că nu li s-a cerut de către barou niciun act cu care să dovedească îndeplinirea condițiilor OG 51/2008.

În opinia sa, dar și a practicii ulterioare, acordarea ajutorului public judiciar trebuie încuviințat de instanță.

Consideră că nu era nevoie să pună în discuția părților sesizarea Parchetului, întrucât aceasta nu era cu privire la părți și nu le afecta un drept procesual, nefiind o măsură procesuală.

Arată că, după data de 1.02.2016, într-unul din dosare, a chemat-o pe secretara baroului, doamna M2, pe care a audiat-o cu privire la delegațiile de asistență extrajudiciară, întrucât așa a apreciat.

[REDACTED]

Mai arată că a chemat cu mandat un martor care nu s-a prezentat și nu un avocat. Acest martor fusese delegat în dosar ca apărător, în baza unei delegații extrajudiciare. Precizează că la 14.03.2016 soluționase excepția lipsei calității de reprezentant a doamnei avocat M3, iar pe data de 11.04. 2016 a ascultat-o ca martor, menționând că nu avea experiență.

Întrebată fiind cu privire la dosarul .../55/2015, respectiv cum se face că deși partea a vrut să renunțe la judecată, a continuat judecata și a citat părțile pentru termenul următor, pârâta a arătat că a avut în vedere faptul că cererea de renunțare a fost formulată de avocatul care reprezenta partea în baza unei delegații extrajudiciare.

Arată că astăzi, nu ar mai proceda la fel și ar lua act de renunțarea la judecată după prezentarea părții sau a unui apărător cu o procură specială, fără a mai chestiona, eventual, despre cum a ajuns să fie reprezentat în baza unei delegații de asistență extrajudiciară.

Admite că este posibil să fi greșit când a audiat-o pe doamna avocat M3, însă apreciază că nu a prejudiciat pe nimeni.

Pârâta a arătat că soțul său a fost exclus din avocatură la data de 19.01.2016 și că baroul nu exclude automat avocații pentru motivele pentru care l-au exclus pe soțul său.

În legătură cu audierea minorilor în camera de consiliu, arată că pe 4 mai 2016, soțul său nu a fost prezent în această cameră de consiliu, ci a fost în cu totul alte locuri.

De asemenea, a arătat că doamna grefier M6 nu a fost prezentă la audierea minorilor în 4 mai 2016.

La termenul din data de 26.10.2016 au fost audiați martorii M1, M6, M2, M7, M8, M3, care și-au menținut declarațiile pe care le-au dat în faza de cercetare disciplinară.

Secția a încuviințat și administrat pentru ambele părți proba cu înscrisuri.

Din analiza materialului probator administrat în cauză, secția reține următoarele:

Prin Ordinul Inspectorului-șef al Inspecției Judiciare nr. 73 din 17.12.2015, privind planificarea controalelor ce vor fi efectuate de Inspecția Judiciară în anul 2016, în aplicarea căruia a fost emis Ordinul Inspectorului-șef nr.15 din 17.02.2016 s-a dispus efectuarea unui control la Curtea de Apel ... și celelalte instanțe din jurisdicția acesteia, având ca obiectiv verificarea modului de îndeplinire de către judecătorii cu funcții de conducere a atribuțiilor manageriale de planificare, organizare, coordonare, control-reglare și comunicare, precum și respectarea obligațiilor prevăzute în legi și regulamente, pentru a asigura buna funcționare a instanței și calitatea corespunzătoare a serviciului public.

La data de 13.04.2016, în realizarea obiectivelor controlului, în cursul efectuării verificărilor directe la Tribunalului ..., domnul M1, decanul Baroului ..., a solicitat să poarte o discuție cu echipa de inspectori, iar în cadrul discuțiilor purtate, privind relațiile de bună colaborare cu conducerea Tribunalului ... și Judecătoria ..., decanul baroului a semnalat o problemă punctuală, cu privire la doamna judecător X, din cadrul Judecătoriei

Astfel, după o prezentare mai largă a unor situații tensionate generate de suspendarea din funcția de avocat a soțului doamnei judecător s-a semnalat un incident petrecut în ședința din data de 11.04.2016, într-o cauză având ca obiect

„stabilire domiciliu minor”, înregistrată pe rolul Judecătoriei ..., sub nr.../55/2016.

Prin referatul din 14.04.2016, constatându-se că în cazul examinat există indicii privind posibila săvârșire a unor abateri disciplinare de către doamna judecător X, s-a propus sesizarea din oficiu a Inspecției Judiciare și înregistrarea separată a lucrării la Direcția de Inspecție judiciară pentru judecători.

Urmare acestui referat, prin procesul verbal din 28.04.2016, s-a dispus sesizarea din oficiu a Inspecției Judiciare, lucrarea fiind înregistrată sub nr. 3259/IJ/1813/DIJ/2016.

După repartizarea lucrării, la data de 9 mai 2016, inspectorul învestit cu soluționarea cauzei a solicitat conducerii Judecătoriei ..., efectuarea de verificări cu privire la aspectele amintite anterior.

Prin răspunsul întocmit de conducerea Judecătoriei ... s-a arătat și faptul că doamna judecător a efectuat verificări proprii asupra evidențelor instanței, deși nu i-au fost delegate atribuții de control, sesizând parchetul cu privire la posibile săvârșiri de infracțiuni și în dosare care nu i-au fost repartizate niciodată, iar la data de 04.05.2016, în 2 cauze, a procedat la audierea a doi minori, în biroul unde își desfășoară activitatea, în prezența doar a soțului său, precum și faptul că folosește poșta specială a instanței în interes propriu.

Prin procesul verbal din 7.06.2016 s-a dispus sesizarea din oficiu, referitor la activitatea doamnei judecător X, cu privire la comiterea abaterilor disciplinare prevăzute de art. 99 lit. j), lit. n) și lit. t) din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Urmare acestei sesizări a fost înregistrată pe rolul Inspecției Judiciare, lucrarea cu nr.4156/IJ/2249/DIJ/2016, care a fost repartizată aceluiași inspector

[REDACTED]
judiciar.

Prin referatul din 14.06.2016, având în vedere că sesizările vizează activitatea aceluiași judecător, în temeiul dispozițiilor art. 45 alin.8 din Legea nr. 317/2004, republicată, s-a dispus conexarea lucrării înregistrată cu nr. 4156/IJ/2249/DIJ/2016, la lucrarea cu nr.3259/IJ/1813/DIJ/2016.

Prin procesul verbal de sesizare din oficiu din data de 28.04.2016 a Inspecției Judiciare s-a reținut că la termenul din data de 11.04.2016, doamna avocat M3, desemnată potrivit delegației nr.116/23.11.2015, pentru acordarea de asistență judiciară în cauza civilă ce formează obiectul dosarului nr.../55/2016, aflat pe rolul Judecătoriei ... (complet prezidat de doamna judecător X), înainte de a fi audiată în calitate de martor a invocat că obiectul audierii adus la cunoștința sa de către judecătorul vizat nu are legătură cu cauza dedusă judecătii. S-a mai reținut că magistratul, fără a ține seama de aceste aspecte, a procedat la audierea sa și a secretarului Baroului ..., exclusiv sub aspectul modului de desemnare a avocaților din oficiu de către decanul Baroului La aceeași dată a mai fost audiată și numita M9, rudă cu reclamanta, pe aspecte privind obiectul cauzei.

S-a mai reținut prin procesul verbal sus amintit că la termenul din data de 07.03.2016, judecătorul cauzei a invocat, în lipsa avocatului desemnat din oficiu, excepția lipsei calității de reprezentant a doamnei avocat M3, pe care a și admis-o procedând la citarea cu mandat de aducere a acesteia. În aceeași cauză, la data de 12.04.2016, ulterior soluționării cauzei, doamna judecător X a emis o adresă către D.N.A - Serviciul Teritorial ... prin care a transmis declarațiile date de doamnele M3 și M2, luate în dosarul nr.../55/2016.

Prin urmare, față de aspectele descrise, s-a arătat prin procesul verbal din

10

28.04.2016, că se impune sesizarea din oficiu a Inspecției Judiciare, pentru a se verifica eventuala încălcare a dispozițiilor art.255 alin. 1 Cod procedură civilă; art.258 alin.2 Cod procedură civilă; art. 22(6) și alin.(7) Cod procedură civilă.

După repartizarea lucrării, la data de 9 mai 2016, inspectorul investit cu soluționarea sesizării a solicitat conducerii Judecătoriei ..., în baza art. 73 alin.4 din Legea nr. 317/2004 și art. 46 alin. 2 din Legea nr. 304/2004, efectuarea de verificări cu privire la aspectele anterior menționate.

Verificările prealabile s-au axat pe modalitatea de instrumentare a dosarului nr. 172/55/2016, al Judecătoriei ..., sens în care au fost efectuate verificări în evidențele informatizate ale instanței, s-au solicitat relații conducerii instanței, fiind depuse la dosar mai multe înscrisuri relevante.

Doamna judecător X a întocmit la data de 16 mai 2016 un punct de vedere la care a atașat memoriile adresate președintelui Consiliului Superior al Magistraturii la datele de 3.02.2016, 22.02.2016, 26.02.2016 și 20.04.2016, care vizau de fapt lucrarea nr. 1294/IJ/748/DIJ/2016, memoriul adresat inspectorului șef al Inspecției Judiciare la 3.03.2016, procesul verbal întocmit la Judecătoria ... la 11.03.2016, precum și o copie a cererii de apărare a reputației profesionale, întocmită la data de 02.03.2016

Cu adresa nr. 839/Ad/30.05.2016, Judecătoria ... a trimis relațiile solicitate, la care au fost anexate înscrisuri, iar doamna judecător X și-a exprimat punctul de vedere cu privire la aspectele menționate în cuprinsul sesizărilor și a depus înscrisuri.

Verificările prealabile s-au încheiat la data de 23 iunie 2016, sens în care au fost verificate evidențele informatizate ale instanței și s-au solicitat relații conducerii instanței.

În urma analizării probelor administrate în cursul verificărilor prealabile și a situației de fapt rezultate din verificări, prin **Rezoluția din data 23 iunie 2016 s-a dispus începerea cercetării disciplinare** față de doamna judecător, cu privire la abaterile prevăzute de art. 99 lit. j), lit. n) și lit. t) din Legea nr. 303/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată și cu modificările ulterioare.

Cercetarea disciplinară a fost efectuată în zilele de 28- 30 iunie 2016 și 1 iulie 2016.

La data de 28.06.2016, la sediul Judecătoriei ..., în vederea efectuării cercetării disciplinare, inspectorii judiciari au prezentat doamnei judecător X actele efectuate cu ocazia verificărilor prealabile aflate la dosar.

Doamna judecător a declarat că dorește să fie asistată de un avocat, sens în care s-a prezentat domnul avocat M10, care a prezentat împuternicirea avocațială nr.142906/28.06.2016.

În cadrul cercetării disciplinare s-a pus la dispoziția doamnei judecător dosarul cauzei, în întregime, ce conține lucrarea nr.3259/IJ/1813/DIJ/2016 .

Doamna judecător X a fost audiată în ziua de 28 iunie 2016, după ce în prealabil i s-a solicitat acordul, ca în măsura în care se va impune, cercetarea disciplinară să se desfășoare și după ora 15,30 (data finalizării activității în instanță). Aceasta, împreună cu avocatul ales și-au exprimat acordul în acest sens și a declarat că insistă ca declarația să fie luată în cursul zilei de 28.06.2016, chiar dacă se depășește ora 15,30, pentru a se putea administra probatoriul în cursul zilelor următoare.

Toate probele administrate în cursul cercetării disciplinare, au fost puse la dispoziția magistratului, pentru a lua cunoștință de acestea.

Doamna judecător X a precizat că are obiecțiuni cu privire la modalitatea de efectuare a cercetării disciplinare, obiecțiuni consemnate în procesul verbal de finalizare a cercetării încheiat la data de 1 iulie 2016.

Cercetarea disciplinară s-a finalizat la data de 1 iulie 2016, cu respectarea termenului de 60 de zile, prevăzut de dispozițiile art. 46 alin. 6 din Legea nr.317/2004, republicată.

Referitor la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit.t teza I- a și teza a –II-a secția, cu unanimitate, reține următoarea situație de fapt:

Dosarul nr.../55/2016, având ca obiect cererea de exercitare a autorității părintești și de stabilire a pensiei de întreținere, formulată de reclamanta M9 în contradictoriu cu pârâțul M11, a fost înregistrat pe rolul Judecătoriei ... la data de 11.01.2016, fiind repartizat completului M 20, care ulterior a fost prezidat de doamna judecător X .

Prin încheierea de ședință din data de 07.03.2016 s-a dispus citarea reclamantei urmare a invocării de către instanță, din oficiu, a excepției lipsei calității de reprezentant a doamnei avocat M3. Totodată s-a dispus, emiterea unei adrese către doamna avocat, pentru a-și exprima poziția față de delegația existentă la fila 10 a dosarului și a se prezenta în fața instanței, având în vedere mențiunea din cuprinsul delegației privind obiectul „redactare și reprezentare”.

Din înscrisurile aflate la dosar, rezultă că pentru termenul din data de 14.03.2016, a fost emisă doar adresa respectivă (fila 223 dosar disciplinar) care a fost predată serviciului registratură la data de 09.03.2016 și expediată cu scrisoarea recomandată simplă nr.45479, aspect menționat în borderoul de expediere al

[REDACTED] [REDACTED]
corespondenței la poziția nr.305/10.03.2016, nefiind evidențiată data la care adresa a fost înmănată destinatarului.

Pentru termenul din data de 14.03.2016 nu există la dosar vreo dovadă de comunicare a adresei, iar pentru următorul termen de judecată, din data de 11.04.2016, doamna avocat a fost citată cu mandat de aducere, mandat executat conform adresei nr.146114/23.03.2016 a I.P.J. ..., atașată la răspunsul instanței, unde se află și copia certificată a înscrisurilor (filele 222- 230 din vol. I dosar disciplinar, respectiv filele 19-27 din dosarul nr.172/55/2016 al Judecătoriei ...).

Din declarația dată de doamna avocat M3 și din înscrisurile de la dosar rezultă că aceasta a primit citația emisă în dosar la data de 16.03.2016 pe numele său personal și nu pe adresa cabinetului de avocatură, deși adresa la care a fost comunicată citația a fost cea cabinetului și nu adresa de domiciliu a acesteia.

Doamna avocat a mai arătat că la termenul din 11.04.2016 a depus prin registratură două înscrisuri, din care unul se intitulează „Precizări” și în care se oferă răspuns la solicitarea instanței și a depus încă un înscris în care a arătat de ce nu s-a prezentat în instanță, precum și punctul său de vedere cu privire la citarea sa, apreciind că are calitatea de avocat în cauză, nu și de martor.

La termenul din data de 11.04.2016, doamna avocat M3, desemnată potrivit delegației nr.116/23.11.2015 pentru acordarea de asistență judiciară în cauza respectivă, înainte de a fi audiată în calitate de martor a invocat că obiectul audierii adus la cunoștința sa de către judecătorul vizat nu are legătură cu cauza dedusă judecătii, însă magistratul, fără a ține seama de aceste aspecte, a procedat la audierea sa și a secretarului Baroului ..., exclusiv sub aspectul modului de desemnare a avocaților din oficiu de către decanul Baroului

Referitor la ședința de judecată din data de 11.04.2016, în dosarul nr. .../55/2016, doamna judecător a arătat că, în vederea aplicării corecte a legii, avea obligația legală de a verifica aspectele legate de calitatea de reprezentant în acel dosar și în considerarea faptului că nu exista la dosarul cauzei o încheiere a instanței de acordare a ajutorului public judiciar sub forma asistentei de către un avocat, iar pentru a clarifica dacă reclamanta a fost sau nu asistată legal, a dispus, din oficiu, citarea ca martor pentru termenul din 14 martie 2014 a doamnei M3, care nu s-a prezentat și nici nu a învederat instanței vreun motiv de neprezentare. A mai susținut judecătorul cercetat că la termenul din 14 martie 2016, reclamanta a afirmat că a fost la barou și că doamna secretar a baroului – M2 i-a spus că nu se mai prezintă din dispoziția conducerii baroului, iar în aceste condiții, în vederea clarificării aspectului reprezentării reclamantei, în temeiul art. 313 alin. 1) Cod procedură civilă a dispus aducerea cu mandat în vederea audierii ca martor a doamnei M3 și citarea ca martor a secretarei baroului pentru termenul din 11.04.2016, când acestea au și fost audiate pe aspectele mai sus evocate.

Astfel, la termenul din 11.04.2016 au fost audiate doamna avocat M3 și secretarul Baroului ..., doamna M2, pe chestiuni care vizau modul de emitere a delegației avocațiale.

La data de 12.04.2016, ulterior soluționării cauzei, doamna judecător X a emis o adresă către D.N.A - Serviciul Teritorial ..., prin care a transmis declarațiile date de doamnele M3 și M2, luate în dosarul nr. .../55/2016.

De asemenea, din cuprinsul încheierii pronunțate la data de 07.03.2016 rezultă că s-a dispus de către doamna judecător X, sesizarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ..., fiind emisă adresa din data de 08.03.2016, aflată la fila 21 dosar,

[REDACTED] [REDACTED]
pentru a fi avută în vedere de procuror la soluționarea cauzei penale. În antetul adresei se face referire la dosarul nr. ../55/2016.

Totodată, la data de 09.03.2016 a fost emisă o adresă către D.N.A. - Serviciul teritorial ..., expediată la data de 11.03.2016, conform borderoului de corespondență nr. 309, poziția nr. 13, însă în cuprinsul adresei se face referire la „adresa D.N.A. nr. 546/C/2016 din data de 02.03.2016”.

Doamna judecător X a procedat în același mod și la data de 15.03.2016. Deși în cuprinsul încheierii de ședință din data de 14.03.2016 și din actele aflate la dosarul cauzei rezultă că s-a dispus sesizarea doar a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ..., fiind emisă la data de 15.03.2015 adresa de la fila 30 dosar, din borderoului de expediere a corespondenței nr.332 din data de 17.03.2016, poziția 8, rezultă că în dosarul ../55/2016 a fost expediată o adresă și către D.N.A.- Serviciul Teritorial

Din cuprinsul adresei susmenționate, emise la data de 15.03.2016, cu referire atât la dosarul ../55/2016, cât și la dosarul ../55/2015, rezultă că sunt comunicate respectivului serviciu, conform adresei D.N.A. nr. 546/C/2016 din data de 02.03.2016, acte noi din care ar putea rezulta săvârșirea unor infracțiuni, precum și încheierile de ședință de la data de 14.03.2016, din dosarele amintite mai sus, cu mențiunea că din acestea rezultă „modul în care respectivii reclamanți au ajuns să fie reprezentați în baza delegațiilor de asistență extrajudiciară de către avocați din oficiu desemnați de Baroul ...”.

Pentru a se stabili dacă doamna judecător X a procedat și în alte dosare similar felului în care a instrumentat dosarul ../55/2016 au fost verificate dosarele în care aceasta a dispus sesizarea organelor de urmărire penală pentru săvârșirea infracțiunilor de deturnare de fonduri, abuz în serviciu și fals intelectual prevăzute de art. 307,

art.297 alin. 1 și art. 321 Cod penal.

Cu excepția dosarului .../55/2016 nu au fost identificate și alte dosare, în care să fie audiați în calitate de martori avocații părților sau angajații Baroului ..., pentru a se stabili modul în care au fost acordate delegațiile de asistență juridică de către conducerea Baroului

Cu toate acestea, din datele comunicate de conducerea instanței și verificările efectuate de către echipa de inspectori în cursul cercetării disciplinare a rezultat că **în mai multe cauze, doamna judecător X a procedat la luarea unor ample depoziții reclamanților cu privire la modul în care aceștia au ajuns să beneficieze de ajutor public judiciar, cele relatate de aceștia fiind consemnate în cuprinsul încheierilor de ședință.**

În acest sens (filele 272- 310 dosar disciplinar) există copii ale actelor de sesizare a organelor de urmărire penală, ale încheierilor de ședință, transcrierea și înregistrarea acestora din următoarele cauze: **dosarul nr.../55/2015** (ședințele din 01.02.2016 și 08.02.2016), **dosarul nr.../55/2015** (ședința din data de 08.02.2016), **dosarul nr.../55/2015** (ședința din 08.02.2016), **dosarul nr.../55/2015** (ședința din 22.02.2016, unde reclamanta deși a dorit să renunțe la judecată, președintele completului a făcut ample verificări cu privire la delegația extrajudiciară și modul în care a luat legătura cu avocatul) și **dosarul nr.../55/2015** (ședințele din 14.03.2016 și din 04.04.2016).

Astfel, în **dosarul nr.../55/2015** al Judecătoriei ... (fila 176 vol. IV- dosar disciplinar) deși pentru termenul din 15.02.2016 s-a depus o cerere de renunțare la judecată din partea reclamantei (fila 175 vol. IV- dosar disciplinar), doamna judecător X a pus în discuție excepția lipsei calității de reprezentant și a prorogat

[REDACTED] pronunțarea asupra excepției, pentru termenul din data de 22.02.2016.

Cu toate acestea, nici la termenul din 22.02.2016 și nici prin sentința civilă nr.../22.02.2016 a Judecătoriei ... (fila 180 vol. IV- dosar disciplinar) pârâta nu s-a pronunțat asupra excepției pe care o invocase din oficiu la termenul anterior.

Prin sentința civilă nr.../22.02.2016, în baza art. 406 Cod procedură civilă, instanța a luat act de renunțarea la judecata cauzei, nu înainte de a o chestiona pe reclamantă cu privire la modalitatea de emitere a delegației de asistență extrajudiciară, persoana din cadrul Baroului ... care a emis-o, deși obiectul dosarului îl reprezenta exercitarea autorității părintești, stabilire locuință minor și pensie de întreținere.

Referitor la **dosarul nr.../55/2015** al Judecătoriei ..., la data de 3 februarie 2016, a fost înaintată Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ... un exemplar al încheierii din 1.02.2016, prin care instanța a constatat existența unor suspiciuni rezonabile, privind comiterea infracțiunii de fals intelectual, prevăzută de art. 321 Cod penal.

Totodată, în aceeași cauză, prin încheierea din data de 8 februarie 2016 (fila 274 vol. I. dosar disciplinar), doamna judecător X a admis excepția lipsei calității de reprezentant a doamnei avocat M5, iar ulterior a chestionat în mod detaliat reclamanta, cu privire la modalitatea de emitere a delegației, persoana din cadrul Baroului ... care a emis-o, precum și alte elemente privind procedura de eliberare a înscrisului, așa cum rezultă din transcrierea înregistrării (filele 276 și 277- vol. I dosar disciplinar).

Din probele aflate la dosar rezultă că și în dosarele nr.../55/2015, nr.../55/2015 și nr.../55/2015 ale Judecătoriei ..., doamna judecător a invocat excepția lipsei calității de reprezentant a avocatului și a comunicat parchetului încheierile respective.

În dosarul nr.../55/2015 al Judecătorei ..., la termenul din 8.02.2016 (filele 406-407 vol. IV- dosar disciplinar), doamna judecător X a invocat din oficiu excepția lipsei calității de reprezentant a doamnei av. M12, după care a admis excepția, apoi a început un amplu interogatoriu al reclamantei, referitor la modul de depunere a cererii de ajutor public judiciar, actele depuse în sprijinul cererii, după care a declarat încheiată cercetarea judecătorească și a acordat cuvântul în dezbaterea fondului.

Examinând noua delegație depusă în ședință, instanța a constatat că aceasta este intitulată „Delegație pentru asistență judiciară”, are același număr 78 ca și prima delegație, existentă la fila 6 dosar, cea intitulată „Delegație pentru asistență extrajudiciară” având înscrisă și aceeași dată, respectiv 11.08.2015, ambele sub semnătura decanului - av. M1 pentru asistarea justițiabilului M13 în fața Judecătorei ... pentru „stabilire domiciliu minor, exercitarea autorității părintești, stabilire pensie de întreținere”.

Totodată, instanța a constatat că prin această delegație, decanul Baroului ... „transformă” asistența extrajudiciară în asistență judiciară, solicitând astfel onorarii necuvenite, existând suspiciuni rezonabile privind săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, prevăzută art. 297 alin. 1) Cod penal și deturnare de fonduri, prev. de art. 307 Cod penal și a dispus sesizarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ... pentru a efectua verificări.

Și în această cauză, doamna judecător X a admis excepția lipsei calității de reprezentant a doamnei avocat M12, iar ulterior a chestionat în mod detaliat reclamanta cu privire la modalitatea de emitere a delegației, persoana din cadrul Baroului ... care a emis-o, precum și alte elemente privind procedura de eliberare a înscrisului.

De asemenea, prin adresa nr.13463/55/2015 din 9.02.2016 a fost transmisă Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ... un exemplar al încheierii din 8.02.2016.

Prin aceeași adresă a fost înaintat și câte un exemplar de pe încheierile din 08.02.2016, pronunțate în dosarele nr.../55/2015 și nr.../55/2015 ale Judecătoriei

În **dosarul nr.../55/2015** al Judecătoriei ..., la termenul din 14.03.2016 (fila 357 vol. IV- dosar disciplinar), doamna judecător X a invocat din oficiu excepția lipsei calității de reprezentant a doamnei av. M14 și a prorogat soluționarea excepției, după care a constatat că există indicii rezonabile privind săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu, prevăzută art. 297 alin. 1) Cod penal și deturnare de fonduri, prev. de art. 307 Cod penal și a dispus sesizarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ..., pentru a efectua verificări, fără a pune în discuție cel puțin față de avocatul prezent a necesității unei asemenea sesizări. La 15.03.2016 a fost emisă adresa către parchet.

Prin încheierea din 4.04.2016 (fila 363 vol. IV- dosar disciplinar) instanța a admis excepția lipsei calității de reprezentant și raportat la faptul că reclamanta a precizat că a fost sunată de doamna avocat care i-a solicitat să-i remită anumite înscrisuri / adeverință de venit, copie acte stare civilă, etc) a dispus sesizarea din nou a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ..., prin adresa emisă la 5.04.2016.

În **dosarul nr.../55/2015** al Judecătoriei ..., la termenul din 1.02.2016 (fila 492 vol. IV- dosar disciplinar), doamna judecător X a invocat din oficiu excepția lipsei calității de reprezentant a domnului avocat M15.

La termenul din 8.02.2016, doamna judecător a chestionat-o pe reclamanta M16 cu privire la prezența apărătorului și completarea unui formular privind ajutorul public judiciar, iar la termenul din 23.05.2016 a apreciat oportun trimiterea încheierii din aceeași dată la D.N.A. – S.T. ..., pentru a fi avută în vedere la dosarul nr.

22/P/2016.

Potrivit dispozițiilor prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr.24/2012, constituie abatere disciplinară „exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență”.

Conform prevederilor art.99¹ din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, „Există rea-credință atunci când judecătorul sau procurorul încalcă cu știință normele de drept material sau procesual, urmărind sau acceptând vătămarea unei persoane,, și „Există gravă neglijență atunci când judecătorul sau procurorul nesocotește din culpă, în mod grav, neîndoielnic și nescuzabil, normele de drept material ori procesual”.

Angajarea răspunderii disciplinare cere și în cazul magistraților, întrunirea cumulativă a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare, respectiv obiectul, cu referire la relațiile sociale de muncă în acest caz, latura obiectivă, cu referire la faptă, înfrângând o obligație specifică, subiectul calificat, latura subiectivă, constând în vinovăție, în oricare dintre formele sale, producerea unui rezultat vătămător și nex causal.

Ca atare, numai îndeplinirea cumulativă a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare și inexistența unor cauze de exonerare legitimează angajarea răspunderii disciplinare.

Prin urmare, pentru a putea reține existența răspunderii disciplinare, în raport cu abaterea disciplinară mai susmenționată, este necesar a fi analizate existența elementelor specifice unei răspunderi disciplinare, și anume: existența faptei

ilicite, a urmăririi acestora – în cazul de față, o atingere adusă relațiilor sociale constând în bunul mers al activității desfășurate, al actului de justiție, de către pârâtă, prin exercitarea funcției de judecător, raportul de cauzalitate între existența faptei și urmarea produsă, precum și existența vinovăției.

Din punctul de vedere al laturii obiective, secția apreciază că poate intra în sfera răspunderii disciplinare adoptarea unei decizii în afara oricăror prevederi procesuale sau pe baza unei erori macroscopice, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință) nu poate găsi o justificare. Astfel, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.

Sub aspectul laturii subiective, judecătorul care acționează cu **rea-credință realizează o distorsionare conștientă a dreptului, prin aplicarea greșită a legii, în mod voit, în scopul producerii unei vătămări.**

Prin urmare, **reaua-credință presupune atât intenția de a manipula legea în mod conștient, cât și voința de a cauza o vătămare a intereselor uneia din părțile implicate în proces.** Elementele psihice care formează structura internă a acestei forme de vinovăție sunt caracteristice lipsei de onestitate în exercitarea profesiei.

În ceea ce privește cea de-a doua formă de vinovăție legiuitorul, prin folosirea sintagmei „**gravă neglijență**”, a stabilit gradul culpei ca fiind cel al „culpei lata”. Prin urmare, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele **greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic și cărora le lipsește orice justificare, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.**

Așa cum s-a arătat și anterior, pentru a se constata săvârșirea acestei abateri disciplinare, este necesară în primul rând, **existența unei încălcări, din culpă**

sau cu rea credință a unor norme legale, iar respectiva greșală trebuie să fie evidentă, să aibă consecințe grave și să nu își găsească nicio justificare.

Sub aspectul elementului material al laturii obiective al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. (t) teza a II a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, Secția reține următoarele:

Potrivit **art. 5 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești** aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005 republicată și modificată, judecătorii au îndatorirea să asigure, prin activitatea desfășurată, respectarea legii, să respecte prevederile legale și ale regulamentelor și să dea dovadă de competență profesională.

Judecătorul este obligat, prin natura funcției, să cunoască și să respecte regulile procedurale referitoare la activitatea de judecată, trebuind să dea dovadă de competență profesională, pentru asigurarea respectării și aplicării legii, iar pe de altă parte, este obligat să cunoască și să-și asume efectele încălcării normelor procedurale, atâta vreme cât acestea sunt prevăzute în mod expres, clar și fără echivoc în dispozițiile legale generale.

Conduita profesională a doamnei judecător X trebuie privită din perspectiva prevederilor procesual civile generale/speciale care guvernează modul de soluționare al cauzelor.

Raportat la obiectul prezentului dosar, Secția reține că potrivit dispozițiilor prevăzute de **art.224 din Codul de procedură civilă** instanța este obligată, în orice proces să pună în discuția părților toate cererile, excepțiile, împrejurările de fapt sau de drept prezentate de ele, potrivit legii, sau invocate din oficiu.

Dispozițiile **art.226 din Codul de procedură civilă** prevăd că în cazul în care, potrivit legii, urmează să fie ascultat un minor, ascultarea se va face în camera de consiliu.

Potrivit disp. **art.248 din Codul de procedură civilă**, instanța se va pronunța mai întâi asupra excepțiilor de procedură, precum și asupra excepțiilor de fond care fac inutilă, în tot sau în parte, administrarea de probe ori, după caz, cercetarea în fond a cauzei.

Potrivit disp. **art.255 din Codul de procedură civilă**, probele trebuie să fie admisibile potrivit legii și să ducă la soluționarea procesului.

Dispozițiile **art.354 alin.3 din Codul de procedură civilă** prevăd că în cazul în care interogatoriul a fost dispus din oficiu, precum și în cazul prevăzut la art.352 alin.2, vor fi consemnate în încheierea de ședință atât întrebările, cât și răspunsurile.

Articolul 306 din Codul de procedură penală prevede că pentru realizarea obiectului urmăririi penale organele de cercetare penală au obligația ca, după sesizare, să caute și să strângă datele ori informațiile cu privire la existența infracțiunii și identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiuni, să ia măsuri pentru limitarea consecințelor acestora, să obțină și să administreze probele cu respectarea prevederilor art.100 și 101.

Potrivit **art.22 alin.6 din Codul de procedură civilă** judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investirii.

Inspekția Judiciară susține că doamna judecător X a încălcat cu gravă neglijență dispozițiile prev. de art. 224, 226, 248, 255, și 354 alin.3 din Codul de procedură civilă, faptă ce întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prev.de art.99 lit.t teza a II a din legea nr.303/2004.

Referitor la fapta doamnei judecător X, care în dosarele nr../55/2015, nr../556/2015, nr../55/2015, nr../55/2015 și nr../55/2015 ale Judecătoriei ..., nu a pus în discuția părților necesitatea sesizării parchetului, nu a luat concluziile părților referitor la acest aspect, ci doar a dispus prin încheiere sesizarea organului de urmărire penală, fiind încălcate dispozițiile prev. de art.224 din Codul de procedură civilă, secția reține că aceasta nu se circumscrie laturii obiective a abaterii disciplinare prev. de art.99 lit.t teza a- II- a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Dispozițiile prevăzute de **art.224 din Codul de procedură civilă** au rolul de a garanta părților din proces exercitarea dreptului la apărare cu privire la toate aspectele de fapt și de drept invocate de acestea sau din oficiu, aspecte ce au incidență asupra modului de soluționare a cauzei.

În speța dedusă judecății, doamna judecător X nu a pus în discuția părților necesitatea sesizării organelor de urmărire penală cu privire la modul în care Baroul ... a emis delegații de asistență judiciară în cauzele exemplificate, însă acest fapt nu a produs nicio consecință vătămătoare asupra intereselor sau drepturilor părților.

Aceeași este situația și în privința încălcării dispozițiilor prevăzute de art.248 și 354 alin.3 din Codul de procedură civilă.

Astfel, doamna judecător X nu s-a pronunțat asupra excepției lipsei calității de reprezentant în dosarele nr../55/2016 și nr../55/2015 ale Judecătoriei ..., deși invocase din oficiu aceste excepții, însă acest fapt nu a afectat cu nimic drepturile sau interesele părților, neavând consecințele cerute de lege pentru a constitui abatere disciplinară.

De asemenea, fapta doamnei judecător X de a proceda la luarea unor

[REDACTED] [REDACTED]
depoziții reclamanților fără a uza de procedura interrogatorului prev. de **art. 354 alin.3 Cod procedură civilă** în dosarele nr.../55/2016, nr.../55/2015, nr.../55/2015, nr.../55/2015, nr. .../55/2015 ale Judecătorei ..., consemnând în conținutul încheierilor întocmite la acel termen susținerile acestora, nu are caracterul unei greșeli grave și nici nu a produs vătămări intereselor și drepturilor părților.

În ce privește modul în care doamna judecător X a înțeles să facă aplicarea dispozițiilor prevăzute de **art.255 alin.1 din Codul de procedură civilă** secția reține că interpretarea normelor de drept și aprecierea asupra pertinentei, concludenței și utilității probelor în cauză reprezintă elemente ale raționamentului logico-juridic.

Sub acest aspect, secția, cu unanimitate, reține că statutul profesional specific, în contextul rigorilor intrinseci ale statului de drept, impune a se face distincție între interpretarea și aplicarea normelor de drept substanțial sau procesual la situația de fapt dedusă în concret analizei, de către judecător, pe parcursul derulării procedurilor judiciare, pe de o parte, și nesocotirea normelor de drept substanțial sau procesual care, deși incidente, nu au format obiectul analizei magistratului, pe de altă parte.

Interpretarea și aprecierea probelor din punctul de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor reprezintă un proces intelectual de evaluare a acestora, în urma căruia judecătorul stabilește situația de fapt ce urmează s-o încadreze în situația de drept.

Or, aplicarea și interpretarea dispozițiilor legale incidente în speța dedusă judecării, precum și analiza probelor sunt rezultatul procesului de deliberare și în consecință reprezintă atributul esențial al activității de judecată propriu-zise, fiind excluse controlului administrativ asupra lor.

În caz contrar, s-ar nesocoti principiul independenței judecătorului

reflectat în art.124 alin.3 din Constituția României, iar pe de altă parte, s-ar încălca dispoziția constituțională potrivit căreia, hotărârile judecătorești sunt supuse numai controlului judiciar.

Ceea ce face obiectul verificărilor într-o procedură disciplinară având ca obiect abaterea disciplinară prevăzută de art.99 lit.(t) din Legea nr.303/2004 este concretizarea normei juridice abstracte care exprimă voința legiuitorului într-o cauză determinată.

Prin urmare, obiectul verificării disciplinare nu-l poate constitui raționamentul logico-juridic al magistratului chemat să judece/instrumenteze o cauză. Opinia pe care acesta și-o formează în urma raționamentului logico-juridic nu poate fi cenzurată decât în căile de atac prevăzute de lege și nu poate forma obiectul unei verificări disciplinare.

Din această perspectivă și în raport de materialul probator administrat în cauză, **secția, cu unanimitate, reține că, sub aspectul laturii subiective, atitudinea pârâtei judecător X, raportat la modalitatea în care a apreciat asupra pertinentei și concludenței probelor ce se impun a fi administrate în cauză, nu este expresia gravei neglijențe în exercitarea funcției prin nesocotirea normelor de drept material și procesual civil, ci reprezintă un element al raționamentului logico-juridic și al procesului de deliberare, neputând forma obiectul unei verificări disciplinare.**

În consecință, față de considerentele expuse anterior, **secția, cu unanimitate, reține că fapta pârâtei de a nu face aplicarea în cauză a dispozițiilor prev. de art. 224, 248 și 354 alin.3 din Codul de procedură civilă, în circumstanțele concrete expuse anterior, nu se circumscrie laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza a-II-a din Legea nr.303/2004.**

Pentru a stabili existența laturii subiective, urmează a se examina dacă se pot reține cumulativ condițiile prevăzute de art. 99 ind.1 din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care definesc forma de vinovăție care caracterizează această abatere disciplinară, în varianta normativă a exercitării funcției cu gravă neglijență.

Cum textul de lege menționat circumscrie sfera încălcării normelor de drept material sau procesual la acelea de o gravitate deosebită, ce produc consecințe asupra valabilității actelor întocmite de magistrat, a duratei procedurilor sau care produc o vătămare drepturilor și intereselor părților și cum, în cauză, nu s-a făcut dovada existenței acestora, nu se poate constata, din punct de vedere subiectiv, existența gravei neglijențe, ca formă de vinovăție.

În consecință, **secția, cu unanimitate**, constată că faptele doamnei judecător X, astfel cum au fost reținute anterior, nu întrunesc cumulativ elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza a- II- a din Legea nr.303/2004, republicată și modificată.

Referitor la fapta constând în aceea că deși era investită cu cauze având ca obiect litigii de dreptul familiei, doamna judecător X s-a subsumat în fapt activităților prevăzute de **art. 306 Cod procedură penală**, în sensul că a căutat să strângă date și informații cu privire la existența unor posibile infracțiuni, identificarea persoanelor care au comis aceste fapte, activități care sunt specifice organelor de urmărire penale, **depășind în mod evident limitele sesizării secția, cu majoritate**, reține următoarele:

Potrivit articolului **306 din Codul de procedură penală**, pentru realizarea obiectului urmăririi penale organele de cercetare penală au obligația ca, după

sesizare, să caute și să strângă datele ori informațiile cu privire la existența infracțiunii și identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiuni, să ia măsuri pentru limitarea consecințelor acestora, să obțină și să administreze probele cu respectarea prevederilor art.100 și 101.

Potrivit **art.22 alin.6 din Codul de procedură civilă** judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investiției.

Potrivit art.1 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, puterea judecătorească este separată și în echilibru cu celelalte puteri ale statului, având atribuții proprii, ce sunt exercitate prin instanțele judecătorești, în conformitate cu principiile constituționale ale independenței și inamovibilității judecătorilor, precum și cu celelalte dispoziții legale.

Din modul în care doamna judecător X a interogat efectiv reclamantii și martorii în dosarul nr.../55/2016, modul în care chestionat reclamantii în dosarele nr.../55/2015, nr.../55/2015 și nr.../556/2015, .../55/2015, .../55/2015 ale Judecătoriei Arad rezultă că scopul real urmărit la momentul chestionării reclamantilor și audierii martorilor în dosarele sus amintite, privind la modalitatea de emitere delegațiilor de asistență de către Baroul ..., l-a reprezentat obținerea unui probatoriu în sprijinul dosarului penal aflat pe rolul parchetului, deși obiectul cauzelor, cu care aceasta a fost investită îl reprezenta exercitarea autorității părintești, stabilire locuință minor și pensie de întreținere.

Practic, prin faptul că doamna judecător X a încercat să obțină probe în sprijinul sesizărilor formulate, aceasta nu a făcut decât să se substituie organelor de cercetare penală, depășind atribuțiile conferite de lege funcției de judecată și limitele în care era obligată să-și exercite funcția de judecător.

Or, strângerea datelor și informațiilor cu privire la existența infracțiunii și identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiuni este atributul exclusiv al organelor de cercetare penală, fiind totodată o activitate specifică fazei de urmărire penală.

Prin urmare, secția, cu majoritate, constată că fapta doamnei judecător X, care deși era investită cu cauze având ca obiect litigii de dreptul familiei, s-a subsumat în fapt activităților prevăzute de art. 306 Cod procedură penală, în sensul că a căutat să strângă date și informații cu privire la existența unor posibile infracțiuni, identificarea persoanelor care au comis aceste fapte, activități specifice organelor de urmărire penale, făcând astfel aplicarea unor dispoziții legale fără nicio legătură cu cauza și depășind limitele sesizării se circumscrie elementului material al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Sub aspectul laturii subiective, secția, cu majoritate, reține că forma de vinovăție a relei credințe a pârâtei în exercitarea funcției rezultă din modul în care aceasta a procedat și perseverența cu care a căutat să identifice indicii de comiterea a unor fapte penale, de către persoane din cadrul Baroului ..., cu atribuții în emiterea delegațiilor de asistență extrajudiciară, coroborat cu graba de a sesiza parchetul, prin transmiterea succesivă de acte din dosare și prin administrarea unor probe care au depășit cadrul procesual al cauzelor de dreptul familiei cu care fusese investită.

De reținut este faptul că prin Decizia 11/19.01.2016, Baroul ... a constatat că domnul M10 este nedemn de a fi avocat și a dispus radierea sa din Tabloul avocaților, iar pentru a contracara efectele acestei măsuri domnul M10 a pornit mai multe

[REDACTED] [REDACTED]
litigii împotriva Baroului ..., litigii în care este asistat, în calitate de mandatar, de soția sa (dosarele .../108/2016, .../108/2016, .../108/2016).

Probele administrate în cauză relevă existența unei stări tensionate între doamna judecător X și soțul acesteia, pe de o parte și conducerea Baroului ... sau alți membri ai baroului, pe de altă parte, stare care a afectat modul în care doamna judecător a înțeles să instrumenteze acele cauze și să administreze probatoriul în dosarele susamintite, fiind evidentă atitudinea subiectivă și interesul personal al acesteia de a formula cât mai rapid sesizări și de a strânge probe împotriva persoanelor din cadrul conducerii baroului.

Interesul pârâtei în sancționarea conducerii Baroului ... rezultă și din faptul că aceasta a făcut o sesizare, în calitate de judecător, purtând antetul Judecătoriei ..., adresată U.N.B.R, prin care a reclamat activitatea martorului M1, decanul Baroului ..., în legătură cu emiterea delegațiilor de asistență extrajudiciară, în materie civilă, fiind efectuată cercetarea disciplinară de 2 membrii ai Comisiei Permanente a U.N.B.R. și în urma referatului întocmit, cauza a fost dezbătută la data de 4 iunie 2016 și s-a dispus clasarea cauzei.

De asemenea, după citarea cu mandat de aducere a doamnei avocat M3, a procedat la audierea sa cu privire la modul de întocmire a delegațiilor, după care a înaintat o copie a acestei declarații către parchet. La fel a procedat și cu declarația doamnei M2, înaintând o copie a acesteia către organele de urmărire penală sesizate.

Este de reținut și faptul că, deși doamna judecător X a invocat excepția lipsei calității de reprezentant în dosarele în care a făcut sesizări la organele de urmărire penală, aceasta a soluționat aceste cauze fără a se pronunța asupra acestei excepții. Din această împrejurare reiese o dată în plus scopul pentru care pârâta a

[REDACTED] procedat la audierea doamnei avocat M3 și a numitei M2, secretarul Baroului ..., respectiv acela de a strânge probe în vederea susținerii sesizărilor formulate anterior.

În consecință, **secția, cu majoritate**, apreciază că din probele administrate în cauză **rezultă intenția clară a doamnei judecător X de a manipula legea în mod conștient, folosindu-se de funcția de judecător pentru a strânge probe în susținerea sesizărilor formulate împotriva conducerii Baroului ..., situație în raport de care este întrunită în cauză și condiția laturii subiective sub forma relei credințe.**

Referitor la **urmările produse**, având în vedere faptul că doamna judecător X a procedat la audierea unor persoane cu privire la eventuale fapte penale pentru care anterior formulase sesizări către mai multe unități de parchet, persoane ce nu puteau fi audiate decât de organele de cercetare penală, după începerea urmăririi penale în cauză, se poate concluziona că aceasta a acceptat producerea unei vătămări ce rezultă din lipsa garanțiilor conferite de legea procesual penală participanților la procesul penal.

De asemenea, prin fapta doamnei judecător X, care s-a folosit de prerogativele funcției de judecător în scopuri personale a fost afectată grav imaginea sistemului judiciar în ansamblu, urmare pe care de asemenea doamna judecător a acceptat-o.

În concluzie, pentru toate considerentele expuse anterior, **secția, cu majoritate, apreciază că în cauză sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale abaterii disciplinare prev. de art.99 lit.t teza I a din Legea nr.303/2004, constând în exercitarea de către doamna judecător X a funcției de judecător cu rea credință.**

Referitor la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit.j) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, secția, cu unanimitate, reține următoarea situație de fapt:

1.La data de 04.05.2016, doamna judecător X a procedat la audierea a doi minori, în dosarele nr.../55/2016 și nr.../55/2015, în biroul folosit drept cameră de consiliu, în prezența soțului acesteia, domnul M10.

Cu privire la minorii audiați în cursul zilei de 4 mai 2016, potrivit celor consemnate de jandarmii care executau serviciul la Judecătoria ..., primul minor a fost audiat în intervalul orar 12,18-12,33, cel de-al doilea minor între orele 12,56-13,08, iar domnul M10 s-a aflat în biroul doamnei judecător cu probleme personale în intervalul 12,22 - 13.45 (conform celor consemnate în registrul jandarmilor - fila 28 - dosar nr.4156/IJ/2249/DIJ/2015, volumul II- dosar disciplinar).

Această probă se coroborează cu înregistrarea video efectuată la aceeași dată, vizionată în ședința din data de 26.10.2016 de secție în prezența părților, înregistrare ce surprinde sosirea primului minor însoțit de doamna judecător, la minutul 8,20 al înregistrării și părăsirea biroului la minutul 10,27.

De asemenea, înregistrarea surprinde și pe cel de-al doilea minor, însoțit de o doamnă avocat, la minutul 13,29, acesta ieșind însoțit de doamna X la minutul 14,33. Relevant este faptul că la minutul 9,29 al înregistrării (ce corespunde orei 12:06:15 de pe înregistrare, care în realitate este ora 12:27, în raport de decalajul de 21 de minute dintre ora reală și ora afișată de server la care era conectată camera de luat vederi), intră în biroul doamnei judecător soțul acesteia, cei doi ieșind împreună la minutul 17,47 (ce corespunde orei 13.18:11 de pe înregistrare, în realitate ora 13.39, în

[REDACTED]
raport de decalajul de 21 de minute).

Potrivit referatului întocmit la data de 30.06.2016 de specialistul - șef I.T. din cadrul Tribunalului ..., domnul M17, camera amplasată pe holul de la etajul 2 al Judecătoriei ..., care surprinde accesul și în biroul 174, a fost re poziționată în cursul anului 2014 când a fost mutata de pe coridorul pe care urcă persoanele deținute, deoarece prin adresa nr. 192/Ad/24.02.2014 a Judecătoriei ... a fost informat că biroului 174 i s-a atribuit destinația de arhivă destinată păstrării documentelor clasificate cu caracter de secret de serviciu sau secret de stat, conform H.C.S.M. nr. 140/2014 și era necesară instalarea unei camere de supraveghere.

Ca modalitate tehnică, specialistul I.T. a precizat faptul că aparatul video este un dispozitiv de tip IP model Eneo GLC 1601, dotat cu senzor de mișcare, care declanșează procesul de filmare doar în momentul în care detectează mișcarea. Conform caracteristicilor sale tehnice, între momentul surprinderii mișcării și momentul declanșării filmării efective se scurge un interval de scurtă durată, iar senzorul de mișcare are o sensibilitate ce îi permite detectarea mișcării produse până la o distanță de maxim 15 m. Ca urmare a acestor caracteristici tehnice, imaginile surprinse nu sunt fluide, iar anumite evenimente de scurtă durată sunt omise.

S-a mai arătat prin referat că toate înregistrările video surprinse de camerele de luat vederi amplasate pe holurile Judecătoriei ... sunt stocate pe un server care are o capacitate de stocare de 500 GB, iar în momentul în care este atins maximul capacității de stocare, informațiile noi sunt scrise peste cele anterioare.

Referitor la înregistrările video surprinse de camera de luat vederi amplasată pe holul etajului al doilea al Judecătoriei ..., s-a arătat că înregistrarea video surprinde imaginile de pe holul de la etajul doi al Judecătoriei ..., iar cu privire la

înregistrarea video aferentă zilei de 04.05.2016, aceasta surprinde intervalul orar 11:00-14:56 (dată și oră server înregistrare), iar pentru vizualizarea informațiilor referitoare la data înregistrării, respectiv ora înregistrării, este necesară instalarea unui codec și anume „CodecPack” sau „K-lite”.

Specialistul IT a precizat că ora menționată în înregistrare este eronată, existând o eroare de setare între ora reală și ora afișată cu circa 21 minute în urmă, astfel că imaginile care apar ca fiind înregistrate în data de 04.05.2016, în intervalul orar 11:00-14:56, în realitate surprind cele petrecute între 11:21-15:17.

Așa cum s-a consemnat și în încheierea de amânare a pronunțării, doamna judecător X nu a contestat conținutul înregistrării video vizionate în ședința secției, din care rezultă că domnul M10 a fost prezent în biroul său în tot timpul cât s-au aflat și cei doi minori, ci doar a susținut că aspectele redată în această înregistrare nu au avut loc la data de 4.05.2016.

În acest sens a fost audiat, la propunerea sa, și martorul M8 care a arătat că la data de 4.05.2016 a stat împreună cu soțul pârâtei de la ora 8,30 până în jurul orelor 13,00-14,00. Astfel, a arătat că s-a întâlnit cu acesta la ora 8,30 și au ajuns la poliție în jurul orei 10,00, unde a stat circa o jumătate de oră. S-au despărțit la orelor 13,00-14,00, când l-a dus cu mașina sa la birou, fără să treacă prin zona tribunalului sau judecătorei. Întrebat fiind de unul din membrii secției, martorul a arătat că ulterior acestei date a mai fost cu soțul pârâtei la poliție pentru a fi audiat, însă nu își amintește detalii cu privire la această împrejurare.

Din adresa nr.3657/30.06.2016 a I.P.J.... rezultă că domnul avocat M10 s-a aflat la Serviciul de Investigare a Criminalității Economice, doar între orele 9.50-10.00, ale zilei de 4 mai 2016.

Declaratia domnului M8, potrivit căreia în intervalul orar 9.45- 14.30 a fost împreună cu domnul avocat M10, va fi înlăturată deoarece pe de o parte nu se coroborează cu celelalte înscrisuri și înregistrarea video, care îl plasează pe soțul doamnei judecător într-un segment al acestui interval și la sediul instanței, iar pe de altă parte martorul nu a putut da o explicație pertinentă faptului că își amintește cu exactitate intervalul orar în care s-a aflat împreună cu soțul pârâtei în data de 4.05.2016, traseul pe care l-au avut, precum și cu ce era îmbrăcat acesta, în schimb, cu privire la o altă deplasare la poliție tot cu acesta, ulterior acestei date, nu-și mai amintește nimic.

De asemenea, trebuie precizat că domnul M8 nu a fost foarte exact nici când a susținut că a stat cu apărătorul său cca. 30 de minute, la sediul I.P.J..., întrucât în realitate, conform relațiilor furnizate de conducerea inspectoratului, aici au stat doar 10 minute, în intervalul 9.50- 10.00.

Totodată declarația acestui martor este infirmată și de declarația martorului M18, medic la Spitalul Județean ..., care a relatat că la data de 4 mai 2016 domnul M10 a sosit, probabil în jurul orei 9.30 și a stat acolo o perioadă pe care nu o poate indica cu precizie, a venit și a plecat de mai multe ori, iar după orele 14.00 a venit și doamna judecător împreună cu soțul ei și au plătit rezerva specială, unde era internată bunica magistratului.

În consecință, în raport de cele expuse anterior, **secția, cu unanimitate**, constată că domnul M10 s-a aflat în biroul doamnei judecător X, în momentul în care a avut loc audierea minorilor în cameră de consiliu, în intervalul dintre ora 12,22- momentul consemnării în registru (12.27, conform înregistrării) și ora 13,45- data consemnării în registru (13.39, conform înregistrării).

2. Din înscrisurile aflate la dosar rezultă că doamna judecător X a sesizat parchetul cu privire la posibile săvârșiri de infracțiuni și în dosare care nu i-au fost repartizate spre soluționare.

Astfel, doamna judecător X a sesizat parchetul cu privire la posibila săvârșire a unor infracțiuni și în dosare care nu i-au fost repartizate niciodată, soluționate definitiv de alți judecători, fiind atașate copii ale sesizărilor transmise Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ... la datele de 05.04.2016 și 07.04.2016 și în dosarele nr.../55/2015 (cauză cu obiect instituire curatelă, luată în camera de consiliu) nr.../55/2015 (cauză cu obiect punere sub interdicție, luată în ședință publică) și nr.../55/2015 (cauză cu obiect emitere ordin de protecție, luată în cameră de consiliu), ale Judecătoriei ..., precum și borderourile de corespondență nr.413/08.04.2016 și nr.428/12.04.2016 (filele 10-22, dosar nr. 4156/IJ/2249/DIJ/2016 vol. II).

Doamna judecător X a sesizat D.N.A - Serviciul Teritorial ..., referitor la dosarele nr.../55/2015 și nr.../55/2015, prin adresa din 7.04.2016 și a înaintat 2 delegații de asistență extrajudiciară folosită în procedura judiciară.

Totodată, în dosarul nr.../55/2015 al Judecătoriei ..., care era atașat la dosarul nr.../55/2015/a2, prin adresa din 5.04.2016 înaintată Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ..., doamna judecător a transmis acte apreciate a fi relevante în dosarul nr.../55/2015, respectiv **atât copie de pe delegația de asistență judiciară, cât și copii ale înscrisurilor existente la filele 18, 25, 27 și 29 din dosar, așa cum a dispus prin încheierea din 4.04.2016, pronunțată în dosarul nr.../55/2015/a2.**

Cu privire la aceste aspecte, doamna judecător X a declarat că prin Ordinul de serviciu nr. 21 din 09 martie 2016, dar și anterior, verbal, încă din 20 ianuarie

2016 (dată la care și-a început activitatea la Judecătoria..), i-au fost desemnate atribuții privind analiza instanțelor de control judiciar și de unificare a practicii judiciare.

Doamna judecător a arătat că nu a făcut verificări proprii asupra evidențelor instanței, iar două din dosarele enumerate, respectiv nr.../55/2015 și nr. .../55/2015 se regăseau printre dosarele care i-au fost înmânate în virtutea atribuției delegate prin Ordinul de serviciu nr. 21 din 09 martie 2016. Cu privire la dosarul nr. ../55/2015 doamna judecător a precizat că a soluționat dosarul nr. ../55/2015/a2, care avea atașat dosarul nr. .../55/2015, iar pentru soluționarea dosarului nr.../55/2015/a2 era necesară studierea dosarului nr. ../55/2015.

Inspekția Judiciară a apreciat că în ceea ce privește cele 2 delegații de asistență extrajudiciară folosite în procedura judiciară în dosarele nr.../55/2015 și nr. .../55/2015, transmise de pârâtă organelor de urmărire penală, prin adresa din 7.04.2016, **nu exista obligația de confidențialitate și nu sunt întrunite prevederile art. 99 lit. j) din Legea nr. 303/2004, astfel încât nu formează obiectul acțiunii disciplinare.**

În schimb, în ceea ce privește dosarul nr.../55/2015 al Judecătoriei ... s-a apreciat că fapta doamnei judecător X de a transmite în **copie delegația de asistență judiciară și copii ale înscrisurilor existente la filele 18, 25, 27 și 29 din dosar, așa cum a dispus prin încheierea din 4.04.2016, pronunțată în dosarul nr. .../55/2015/a2** întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. j) din Legea nr. 303/2004.

Referitor la încălcarea de către pârâtă a dispozițiilor prev. de **art.226** din Codul de procedură civilă, constând în ascultarea minorilor, la data de

4.05.2016, în dosarele nr.../55/2016 și .../55/2015, în prezența soțului acesteia, secția, cu unanimitate, constată că reclamanta a reținut această faptă atât în conținutul constitutiv al abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t teza a-II- a, cât și în conținutul constitutiv al abaterii disciplinare prev. de art.99 lit.j) din Legea nr. 303/2004.

Astfel, reclamanta susține că încălcarea confidențialității prin ascultarea minorilor în prezența soțului doamnei judecător X, cu încălcarea dispozițiilor prev. de art.226 din Codul de procedură civilă se circumscrie conținutului constitutiv atât al abaterii disciplinare prev. de art.99 lit.j), cât și al abaterii disciplinare prev. de art.99 lit.t teza a II a din Legea nr.303/2004.

În fapt, ceea ce i se impută doamnei judecător X de către reclamantă, sub aspectul ambelor abateri disciplinare, este faptul că a ascultat minorii în prezența soțului acesteia, cu încălcarea disp. prev. de art.226 din Codul de procedură civilă.

Având în vedere că în conținutul constitutiv al abaterii disciplinare prev.de art.99 lit.t din Legea nr.303/2004 se circumscrie încălcarea oricăror norme de procedură sau de drept material, iar în conținutul constitutiv al abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.j din același act normativ se circumscrie încălcarea normelor legale ce conferă confidențialitate unei lucrări, în *circumstanțele concrete ale cauzei*, secția, cu unanimitate, apreciază că între cele două abateri disciplinare se poate vorbi despre raportul dintre general și special.

Răspunderea juridică a unei persoane este reglementată de principiul potrivit căruia unei singure violări a normei juridice îi corespunde o singură imputare, principiu din care rezultă că nimeni nu poate fi sancționat de două ori pentru aceeași faptă (non bis in idem).

Prin urmare, fapta pârâtei constând în nerespectarea confidențialității audierii minorilor cu încălcarea dispozițiilor art.226 din Codul procedură civilă va fi analizată doar din perspectiva abaterii disciplinare prev. de art.99 lit. j) din Legea nr. 303/2004.

Potrivit disp.art.99 lit.j) din Legea nr.303/2004, republicată și modificată, constituie abatere disciplinară nerespectarea secretului deliberării sau a confidențialității lucrărilor care au acest caracter, precum și a altor informații de aceeași natură de care a luat cunoștință în exercitarea funcției, cu excepția celor de interes public, în condițiile legii.

Latura obiectivă a acestei abateri disciplinare constă într-o acțiune neconformă cu îndatoririle profesionale, respectiv nerespectarea de către judecător a confidențialității lucrărilor care au acest caracter.

Potrivit disp. art.226 din Codul de procedură civilă în cazul în care, potrivit legii, urmează să fie ascultat un minor, ascultarea se va face în camera de consiliu. Ținând seama de împrejurările procesului, instanța hotărăște dacă părinții, tutorele sau alte persoane vor fi de față la ascultarea minorului.

De asemenea, potrivit art. 93 alin.1 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești (R.O.I.I.J) scoaterea din incinta instanțelor a dosarelor, actelor și lucrărilor, în afara cazurilor prevăzute de lege și de prezentul regulament, este interzisă. **La solicitarea instituțiilor abilitate**, se transmite dosarul sau copia certificată a acestuia în vederea soluționării unor cauze aflate pe rolul instanțelor sau parchetelor, precum și pe rolul Curții de Justiție a Uniunii Europene sau al Curții Europene a Drepturilor Omului.

Potrivit alin.2 dosarele și evidențele instanței privitoare la activitatea de

judecată pot fi consultate de persoanele care justifică un interes legitim, cu respectarea ordinii de solicitare și a măsurilor de asigurare a integrității documentelor, iar alin.3 arată că au prioritate la consultarea dosarului cauzei, în următoarea ordine: avocații, părțile sau reprezentanții părților, experții și interpreții desemnați în cauză.

Conform prevederilor art.93 alin.10 din R.O.I.I.J., dosarele privind cauzele care au fost sau sunt judecate în ședință nepublică, cele privind adopțiile, precum și cele care au ca obiect propuneri și sesizări privind aplicarea provizorie a măsurilor de siguranță cu caracter medical și a măsurii internării nevoluntare pot fi consultate numai de către persoanele menționate la alin. (3), în condițiile legii. În același mod pot fi consultate documentele și evidențele speciale ale instanței referitoare la aceste dosare, precum și alte documente sau evidențe care presupun confidențialitate. Prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii pot fi stabilite și alte categorii de dosare, care pot fi consultate sau fotocopiate total ori parțial doar de persoanele menționate la alin. (3).

Totodată prevederile art.93 alin.11 din R.O.I.I.J arată că în cazul dosarelor menționate la alin.(10) pot fi eliberate fotocopii ale actelor și hotărârilor din acestea numai persoanelor prevăzute la alin. (3).

Potrivit art.15 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, judecătorii și procurorii au obligația de a nu dezvălui sau folosi pentru alte scopuri decât cele legate direct de exercitarea profesiei informațiile pe care le-au obținut în această calitate. În cazul în care, potrivit legii, lucrările au un caracter confidențial, judecătorii sunt obligați să păstreze materialele respective în incinta instanței și să nu permită consultarea lor sau să le transmită altor persoane sau instituții, decât în cadrul prevăzut de lege și de regulament, conform prevederilor art. 93 alin.1 din Regulamentul

[REDACTED]

de ordine interioară al instanțelor judecătorești.

Lucrările confidențiale sunt acele lucrări care nu sunt destinate publicului și la care magistratul are acces în virtutea atribuțiilor de serviciu.

Prin urmare, obligația magistratului de a nu dezvălui informațiile pe care le-a obținut în această calitate, precum și obligația de confidențialitate a acestuia rezultă în mod expres din lege și trebuie respectate de fiecare judecător.

Din interpretarea disp. art. **art.226 din Codul de procedură civilă** reiese că ascultarea minorului se face în toate cazurile, în camera de consiliu, iar persoanele îngăduite de legiuitor la ascultare sunt părinții, tutorele sau „alte persoane” care sunt implicate în ocrotirea minorului, fiind exclusă prezența unor persoane străine.

Legiuitorul a avut în vedere ca audierea minorilor să se facă în cameră de consiliu, de judecătorul investit cu soluționarea cauzei, fiind evident că prezența la aceste audieri, a soțului doamnei judecător X, la data de 4 mai 2016, a dus la încălcarea de către pârâtă a obligației de a respecta confidențialitatea acestei lucrări.

În consecință, **secția, cu unanimitate**, apreciază că fapta doamnei judecător X de a proceda la audierea a doi minori, în dosarele nr.../55/2016 și nr.../55/2015, în biroul folosit drept cameră de consiliu, în prezența soțului acesteia, domnul M10, se circumscrie elementului material al abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit.j) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Sub aspectul laturii subiective, secția, cu unanimitate, reține că vinovăția pârâtei, sub forma intenției indirecte este dovedită, aceasta acceptând încălcarea confidențialității audierii celor doi minori prin faptul că a procedat la ascultarea minorilor în prezența soțului său, situație în raport de care, având în vedere cele arătate mai sus, această faptă a pârâtei îndeplinește cumulativ elementele

constitutive ale abaterii disciplinare prev. de art.99 lit.j) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

De reținut sub acest aspect este și faptul că acceptând prezența soțului său la audierea minorilor, pârâta a acceptat și posibilitatea ca aceștia să nu spună liber ceea ce aveau de spus, fiind timorați de prezența altei persoane.

Tocmai acesta este motivul pentru care legea obligă instanța de a proceda la audierea minorilor în cameră de consiliu, fără prezența altei persoane.

Referitor la dosarul nr.../55/2015 al Judecătoriei ..., **secția, cu majoritate**, constată că această cauză, având ca obiect "înstituire curatelă", a fost soluționată în cameră de consiliu de un alt complet de judecată, fiind atașat la dosarul nr. .../55/2015/a2, în vederea soluționării acestuia.

Secția, cu majoritate, apreciază că doamna judecător X, care în virtutea atribuțiilor de serviciu a luat cunoștință de înscrisurile aflate în dosarul nr. .../55/2015, **nu justifica un interes legitim pentru a dispune copierea unor acte din acest dosar și înaintarea lor altei instituții publice, respectiv parchetului.**

Potrivit dispozițiilor art.93 alin.1 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești (R.O.I.I.J) scoaterea din incinta instanțelor a dosarelor, actelor și lucrărilor, în afara cazurilor prevăzute de lege și de prezentul regulament, este interzisă. **La solicitarea instituțiilor abilitate**, se transmite dosarul sau copia certificată a acestuia în vederea soluționării unor cauze aflate pe rolul instanțelor sau parchetelor.

Doamna judecător X nu justifică un interes legitim pentru a dispune efectuarea de copii de acte din acest dosar și să trimită din proprie inițiativă înscrisurile altei instituții, având în vedere că obiectul dedus judecății presupunea

confidențialitate, fiind soluționat în camera de consiliu.

Chiar în măsura în care aprecia că există indiciile săvârșirii unei infracțiuni, pârâta avea posibilitatea de a sesiza parchetul, fără a înainta copii din înscrisurile aflate la dosar.

Este de menționat în acest sens, faptul că eventuala solicitare de înaintare a unor acte din dosare se face către conducerea instanței în custodia căreia se află aceste dosare și nu către judecătorul care a soluționat cauzele respective sau a formulat sesizări cu privire la acestea.

Prin urmare, având în vedere cele arătate mai sus, **secția, cu majoritate**, apreciază că fapta doamnei judecător X de a transmite în copie delegația de asistență judiciară și copii ale înscrisurilor existente la filele 18, 25, 27 și 29 din dosarul nr.../55/2015, ce avea ca obiect "înstituire curatelă", dosar soluționat în cameră de consiliu, se circumscrie laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzute de art. 99 lit. j) din Legea nr. 303/2004.

Consecințele acestei fapte au costat în încălcarea caracterului confidențial al înscrisurilor aflate în acest dosar, confidențialitate pe care pârâta avea obligația legală de a o respecta.

Sub aspectul laturii subiective, **secția, cu majoritate**, reține că vinovăția pârâtei, sub forma intenției indirecte, rezultă din întregul ansamblu probator administrat în cauză, aceasta acceptând încălcarea confidențialității lucrărilor de care a luat cunoștință în virtutea atribuțiilor de serviciu, în vederea realizării demersului său de a strânge probe împotriva conducerii Baroului ..., situație în raport de care, având în vedere și considerentele prezentate anterior, **în cauză sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale abaterii disciplinare prev. de art. 99 lit. j) din**

Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Pentru toate aceste considerente, **secția, cu majoritate**, va admite în parte acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva doamnei judecător X pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art.99 lit. (t) teza I-a și lit.(j) din același act normativ.

De asemenea, va respinge acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva pârâtei X, judecător în cadrul Judecătoriei ... pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza a - II -a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca neîntemeiată.

La individualizarea sancțiunii ce va fi aplicată pârâtei, în condițiile art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată cu modificările și completările ulterioare, Secția, **cu majoritate**, va avea în vedere împrejurările, gravitatea concretă, precum și consecințele faptelor săvârșite de aceasta.

Din această perspectivă, Secția reține caracterul deosebit de grav al faptelor săvârșite de pârâtă, faptul că aceasta a săvârșit două abateri disciplinare grave, una dintre acestea cu forma de vinovăție a relei credințe.

De asemenea, atitudinea adoptată de către pârâtă, atât în faza de cercetare disciplinară, cât și în fața secției dovedește că aceasta nu a înțeles caracterul grav al faptelor sale și nici care este conduita ce trebuia s-o adopte în calitate de magistrat.

Mai mult decât atât, doamna judecător, cu intenție, folosindu-se de prerogativele pe care i le conferă funcția de judecător, a făcut în fapt aplicarea unor dispoziții legale ce nu aveau legătură cu soluționarea cauzei în vederea realizării unor interese personale.

În plus, atitudinea pârâtei judecător trebuie examinată și din perspectiva problemei lipsei de încredere cu care se confruntă sistemul judiciar, de natură a-i afecta autoritatea, contextul în care a fost săvârșită fapta și modul în care aceasta s-a raportat la valorile specifice îndeplinirii actului de justiție.

De asemenea, trebuie avut în vedere scopul sancțiunilor disciplinare: de a preveni abateri de la normele legale și regulamentare, de la reguli etice și deontologice pe care le-ar putea săvârși judecătorii dar, în același timp, de a asigura societatea că sistemul de justiție, corpul profesional al judecătorilor își îndeplinește riguros îndatoririle specifice profesiei, tocmai pentru ca cetățenii să aibă încredere într-o autoritate fundamentală a statului de drept.

Comportamentul manifestat de pârâtă este de natură a induce ideea unei funcționări deficitare a sistemului judiciar, cu consecința directă a alterării opiniei publice cu privire la competența, probitatea și independența pe care, în mod legitim, orice persoană le așteaptă de la magistrații cărora le încredințează apărarea drepturilor sale.

Ținând cont de toate aceste împrejurări care, în mod obiectiv trebuie avute în vedere la individualizarea sancțiunii aplicate, gravitatea concretă a faptelor astfel cum au fost reținute anterior și vinovăția pârâtei, precum și legătura de cauzalitate dintre ele, **secția, cu majoritate**, apreciază că pârâta nu corespunde exigențelor impuse de exercitarea corespunzătoare a funcției de judecător și că se justifică aplicarea față de aceasta a celei mai grave sancțiuni și anume **excluderea din magistratură**.

Ca urmare, secția, **cu majoritate**, în temeiul disp.art.100 lit. e) din Legea nr. 303/2004, republicată, va aplica pârâtei X, judecător în cadrul Judecătoriei ..., sancțiunea disciplinară constând în excluderea din magistraturii pentru

săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art.99 lit.(j) și (t) teza I- a din același act normativ.

Văzând și dispozițiile prevăzute de art.48 și art.49 alin.(2) din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată,

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Cu majoritate

Admite în parte acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva pârâtei X, judecător în cadrul Judecătoriei

În baza art.100 lit.e) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplică pârâtei X, judecător în cadrul Judecătoriei ..., sancțiunea disciplinară constând în „excluderea din magistratură”, pentru săvârșirea abaterilor disciplinare prevăzute de art.99 lit. (t) teza I-a și lit.(j) din același act normativ.

Respinge acțiunea disciplinară formulată de Inspecția Judiciară împotriva pârâtei X, judecător în cadrul Judecătoriei ... pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza a - II -a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca neîntemeiată.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare la Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Pronunțată în ședință publică azi, 31 octombrie 2016.

Judecător

Judecător

Judecător

Judecător

Cu opinie separată doar în ceea ce privește individualizarea sancțiunii, în sensul aplicării față de pârâta X, în temeiul disp.art.100 lit.b) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a sancțiunii disciplinare constând în „diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu 20% pe o perioadă de 3 luni ”.

În raport de situația de fapt și de drept reținute anterior, **în opinie minoritară**, apreciez că se impune aplicarea unei sancțiuni disciplinare mai ușoare, respectiv aceea constând în „ diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu 20% pe o perioadă de 3 luni” pentru următoarele considerente:

Starea de fapt, precum motivele de drept reținute în opinia majoritară sunt corect reținute, astfel încât în mod evident mă raliez întru totul opiniei majoritare însă, în ce privește individualizarea sancțiunii apreciez că trebuie avut în vedere scopul sancțiunilor disciplinare, respectiv de a preveni săvârșirea altor abateri de la normele legale și regulamentare.

În al doilea rând, este important a fi relevate funcțiile sancțiunilor disciplinare: de constrângere pentru judecătorul sancționat (fie reducerea salariului, fie transferul, ori suspendarea din funcție sau chiar excluderea din magistratură); de conștientizare pentru judecător a greșelii făcute; de îndreptare/corectare a unor atitudini în afara cadrului legal sau regulamentar; de exemplaritate (pentru ca în același tip de situații alți judecători să nu săvârșescă aceleași abateri de la dispozițiile legale sau regulamentare).

În acest context, d-na judecător X este la începutul profesiei de judecător, având o vechime de aproximativ 1 an și 7 luni, nu a mai fost sancționată disciplinar, având, cel puțin teoretic șansa de a nu mai săvârși pe viitor alte abateri

disciplinare.

Este evident, din modul de desfășurare a evenimentelor, că atitudinea pârâtei față de modul în care a aplicat legea nu a fost una de regret, de conștientizare a gravității faptelor sale, ceea ce demonstrează faptul că aceasta a manifestat dezinteres față de consecințele pe care faptele sale le au asupra drepturilor părților, afectând în mod grav prestigiul funcției de magistrat, însă apreciez că nu se impune aplicarea celei mai grave dintre sancțiuni.

Având în vedere cele arătate mai sus, ținând seama de faptul că doamna judecător X fiind la începutul profesiei de magistrat are șansa de a nu mai proceda în alte situații într-un mod similar, precum și caracterul gradual al aplicării acestora, în minoritate, consider că se impunea aplicarea față de aceasta a sancțiunii disciplinare prev. de art. 100 lit.(b) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constând în „diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu 20% pe o perioadă de 3 luni”.

Judecător

Cu opinie separată în sensul admiterii în parte a acțiunii exercitate de Inspecția Judiciară împotriva pârâtei X, respectiv doar pentru abaterea disciplinară prevăzută de art.99 lit.j) din Legea nr.303/2004 (doar fapta din 4.05.2016) și aplicarea sancțiunii disciplinare constând în „avertisment”.

De asemenea, apreciez că se impunea respingerea acțiunii disciplinare pentru abaterile disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza I a și teza a II a și lit.j) (celelalte acte materiale) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ca neîntemeiată.

Prin urmare, obiectul opiniei separate îl constituie soluția adoptată de opinia majoritară cu privire la abaterile disciplinare prevăzute de art.99 lit. t) teza I- a și j) (doar în ce privește fapta constând în transmiterea în copie a delegației de asistență judiciară și a înscrisurilor existente la filele 18, 25, 27 și 29 din dosarul nr.../55/2015), respectiv sancțiunea ce se impunea a fi aplicată.

În ce privește soluția de admitere a acțiunii disciplinare pentru săvârșirea abaterii disciplinare prev. de art.j) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, pentru fapta săvârșită la data de 4.05.2016, respectiv de respingere a acțiunii diciplinare pentru abaterea disciplinară prev.de art.99 lit.t teza a –II- a din același act normativ, sunt de acord cu opinia majoritară, pentru considerentele ce se regăsesc în conținutul acesteia.

Referitor la abaterea disciplinară prevăzută de art. 99 lit.t) teza I- a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, în opinie minoritară, rețin următoarele:

Potrivit dispozițiilor prevăzute de art. 99 lit. (t) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin

Legea nr.24/2012, constituie abatere disciplinară „exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență”.

Conform prevederilor art.99¹ din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, modificată prin Legea nr. 24/2012, „Există rea-credință atunci când judecătorul sau procurorul încalcă cu știință normele de drept material sau procesual, urmărind sau acceptând vătămarea unei persoane.”

Din punctul de vedere al laturii obiective, în conținutul constitutiv al acestei abateri disciplinare poate intra adoptarea unei decizii în afara oricăror prevederi procesuale sau pe baza unei erori macroscopice, pentru care un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință) nu poate găsi o justificare. **Astfel, pot atrage răspunderea disciplinară numai acele greșeli care au un caracter evident, neîndoielnic, fiind în vădită contradicție cu dispozițiile legale.**

În sfera răspunderii disciplinare pot intra **numai acele încălcări ale normelor de drept material sau procesual care pun în discuție însăși valabilitatea actelor întocmite de judecător și procuror** și pentru care, un observator rezonabil (persoană informată și de bună-credință), nu poate găsi o justificare.

De asemenea, pot fi atrase pe tărâmul răspunderii disciplinare acele fapte care se situează în domeniul exterior raționamentului logico-juridic al magistratului și vizează înfrângerea normelor ce consacră regulile după care se realizează judecata/urmărirea penală.

Angajarea răspunderii disciplinare este supusă cerinței îndeplinirii cumulative a condițiilor generale referitoare la faptă, vinovăție și legătura de cauzalitate între fapta ilicită și rezultatul produs, iar **în ceea ce privește vinovăția, aceasta trebuie constatată în mod cert, pe baza probatoriului administrat în cauză.**

Sub aspectul laturii subiective, judecătorul care acționează cu rea-credință realizează o distorsionare conștientă a dreptului, prin aplicarea greșită a legii, în mod voit, în scopul producerii unei vătămări.

Prin urmare, reaua-credință presupune atât intenția de a manipula legea în mod conștient, cât și voința de a cauza o vătămare a intereselor uneia din părțile implicate în proces. Elementele psihice care formează structura internă a acestei forme de vinovăție sunt caracteristice lipsei de onestitate în exercitarea profesiei.

Inspekția Judiciară susține că fapta pârâtei, care deși era investită cu cauze având ca obiect litigii de dreptul familiei, s-a subsumat în fapt activităților prevăzute de art.306 Cod procedură penală, în sensul că a căutat să strângă date și informații cu privire la existența unor posibile infracțiuni, identificarea persoanelor care au comis aceste fapte, activități ce sunt specifice organelor de urmărire penale, depășind astfel în mod evident limitele sesizării și încălcând și dispozițiile art.22 alin.6 din Codul de procedură civilă întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t) teza I -a din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

Potrivit articolului 306 din Codul de procedură penală, pentru realizarea obiectului urmăririi penale organele de cercetare penală au obligația ca, după sesizare, să caute și să strângă datele ori informațiile cu privire la existența infracțiunii și identificarea persoanelor care au săvârșit infracțiuni, să ia măsuri pentru limitarea consecințelor acestora, să obțină și să administreze probele cu respectarea prevederilor art.100 și 101.

Potrivit art.22 alin.6 din Codul de procedură civilă judecătorul

trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele sesizării.

În fapt, doamna judecător X a **procedat la interogarea reclamanților și la audierea în calitate de martori a unei persoane ce avusese calitatea de apărător în cauză, precum și a secretarului Baroului ...**, referitor la modalitatea de emitere a delegațiilor de asistență, cu privire la care a formulat sesizări către organele de urmărire penală. În aceste sesizări, invocând caracterul nelegal al delegațiilor, a solicitat efectuarea de cercetări cu privire la săvârșirea infracțiunii de deturnare de fonduri, abuz în serviciu și fals intelectual.

Potrivit disp. **art.267 din Codul penal**, funcționarul public care, **luând cunoștință de săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile**, omite sesizarea de îndată a organelor de urmărire penală se pedepsește cu închisoare.

Față de aceste considerente, **atitudinea doamnei judecător X de a sesiza organele de urmărire penală, de îndată ce a apreciat că există indiciile săvârșirii unei infracțiuni este în deplină concordanță cu dispozițiile legale anterior menționate.**

În opinie minoritară, apreciez că prin audierea doamnei avocat M3 și a doamnei M2, respectiv a reclamantei M9 cu privire la modul în care a fost întocmită delegația de asistență extrajudiciară în dosarul nr.../55/2016, doamna judecător X nu a făcut aplicarea dispozițiilor prevăzute de art.306 din Codul de procedură penală sau a altor dispoziții legale care nu au nicio legătură cu cauza.

Astfel, la termenul din 7.03.2016, pârâta a invocat excepția lipsei calității de reprezentant a doamnei avocat M3, în raport de mențiunile existente în delegația

[REDACTED]

de asistență aflată la dosar și a emis adresă către doamna avocat pentru a-și exprima poziția față de această delegație.

De asemenea, a dispus sesizarea Parchetului de pe lângă Curtea de Apel ... în vederea efectuării de verificări privind posibila săvârșire a unor infracțiuni.

La termenul următor, doamna judecător a pus în discuție excepția lipsei calității de reprezentant, luând act în încheiere de susținerile reclamantei cu privire la modalitatea de emitere a delegației și a dispus citarea cu mandat a martorei M3, respectiv citarea în calitate de martor a doamnei M2. Totodată, a dispus sesizarea Parchetului de pe Curtea de Apel

La termenul din 11.04.2016 a procedat la audierea celor două persoane cu privire la modalitatea de întocmire a delegației de asistență extrajudiciară, fără a mai da posibilitatea doamnei avocat să pună concluzii.

Prin urmare, se poate concluziona că **intenția pârâtei a fost aceea de a clarifica situația invocată prin excepția lipsei calității de reprezentant și de a se lămuri cu privire la existența indiciilor de săvârșire a unor eventuale fapte penale.**

După audierea acestora, pârâta a procedat la soluționarea cauzei și a dispus înaintarea celor două declarații către Direcția Națională Anticorupție-Serviciul Teritorial ..., apreciind că acestea lămuresc conținutul sesizării penale formulate anterior.

Înaintarea acestor declarații către organele de urmărire penală are caracter legitim, câtă vreme pârâta sesizase organele de urmărire penală cu privire la modalitatea de emitere a delegației doamnei avocat, iar cele două declarații luate în cauză lămureau aspecte învederate în conținutul sesizării.

De asemenea, în dosarele nr.../55/2015, .../55/2015, .../556/2015, .../55/2015, doamna judecător X a consemnat în conținutul încheierilor susținerile reclamanților cu privire la modalitatea de întocmire a delegațiilor de asistență judiciară, invocând în toate cazurile, excepția lipsei calității de reprezentant. În aceste dosare a sesizat și organele de urmărire penală cu privire la posibila săvârșire a unor infracțiuni.

În raport de aceste considerente, atitudinea pârâtei de a proceda la administrarea de probe în vederea stabilirii situației invocate prin excepția lipsei calității de reprezentant, precum și a aspectelor sesizate organelor de urmărire penală se circumscrie atât interesului legitim al statului de a descoperi faptele ce contravin legii penale și autorii acestora, cât și principiului rolului activ al instanței de a preveni orice greșeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și aplicării corecte a legii.

În consecință, nu se poate susține că audierea doamnei avocat M3, a doamnei M2, respectiv consemnarea susținerilor reclamanților cu privire la modalitatea de emitere a delegațiilor judiciare nu aveau legătură cu modul de soluționare a cauzelor, câtă vreme pârâta invocase excepția lipsei calității de reprezentant a apărătorilor desemnați în cauze.

Este adevărat că în unele din cauze pârâta a omis să se pronunțe asupra acestei excepții, însă așa cum s-a arătat în opinia majoritară, cu ocazia analizării elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prev. de art.99 lit.t teza a II a din Legea nr. 303/2004, acest fapt nu a avut consecințe vătămătoare asupra drepturilor și intereselor părților, iar apărătorii respectivi nu au mai pus concluzii.

Aceste greșeli fără consecințe vătămătoare pentru drepturile sau interesele

[REDACTED]

vreunei persoane, pe care doamna judecător le-a făcut cu ocazia soluționării cauzelor, pot face dovada unei lipse de maturitate profesională, neavând însă gravitatea cerută de lege pentru a constitui abatere disciplinară.

Este de reținut și faptul că în cauză nu s-a făcut dovada încălcării de către pârâtă, în cauzele exemplificate, a dispozițiilor prevăzute de art.22 alin.6 dn Codul de procedură civilă, nefiind constatate situații în care instanța să fi depășit limitele investiției, acordând mai mult decât s-a cerut.

Apreciez, totodată că modalitatea în care doamna judecător X a înțeles să soluționeze aceste aspecte ivite pe parcursul judecății mai multor cauze ține de raționamentul logico-juridic al magistraților ce nu poate face obiectul răspunderii disciplinare.

De asemenea, faptul că doamna judecător a dat dovadă de un exces de zel, formulând mai multe sesizări cu același obiect către organele de urmărire penală și înaintând înscrisuri apreciate ca fiind lămuritoare pentru conținutul sesizărilor, înscrisuri ce aveau valoare probatorie în cauzele deduse judecății, nu demonstrează intenția acesteia de a încălca o dispoziție legală în vederea vătămării unei persoane.

Împrejurarea că prin decizia nr.11/19.01.2016, Baroul ... a constatat că domnul M10 este nedemn de a fi avocat și a dispus radierea acestuia din Tabloul avocaților, nu poate duce la concluzia că pârâta a avut un interes personal în sesizarea organelor de urmărire penală, câtă vreme interesul public ocrotit prin dispozițiile art. 267 din Codul penal obligă la formularea unor astfel de sesizări.

În același sens este de menționat și faptul că pârâta a sesizat organele de urmărire penală cu privire la fapte de care a luat cunoștință în exercitarea atribuțiilor de serviciu, respectiv a funcției de judecător, și nu în nume personal. Acesta este

[REDACTED] și motivul pentru care întreaga corespondență cu organele de urmărire penală a expediat-o de pe adresa Judecătoriei ..., apreciind că dispozițiile art.267 din Codul penal îi conferă acest drept.

Așa cum s-a arătat anterior, în sfera răspunderii disciplinare pot intra numai acele încălcări ale normelor de drept material sau procesual care pun în discuție însăși valabilitatea actelor întocmite de judecător, or în cauza de față nu regăsim o astfel de situație, toate actele întocmite de doamna judecător X în cauzele exemplificate anterior fiind valabile.

În consecință, pentru considerentele expuse anterior, având în vedere și faptul că nu există dovezi în cauză din care să rezulte că pârâta a urmărit sau acceptat prin audierea în calitate de martori a doamnelor M3 și M2 vătămarea unei persoane și nici că s-a produs o astfel de vătămare, în opinie minoritară, apreciez că în cauză **nu s-a făcut dovada întrunirii cumulative a elementelor constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.t teza I a din Legea nr. 303/2004.**

Referitor la fapta constând în transmiterea în copie a delegației de asistență judiciară și a înscrisurilor existente la filele 18, 25, 27 și 29 din dosarul nr.../55/2015, în opinie separată rețin următoarele:

Potrivit disp.art.99 lit.j) din Legea nr.303/2004, republicată și modificată, constituie abatere disciplinară nerespectarea secretului deliberării sau a confidențialității lucrărilor care au acest caracter, precum și a altor informații de aceeași natură de care magistratul a luat cunoștință în exercitarea funcției, cu excepția celor de interes public, în condițiile legii.

Latura obiectivă a acestei abateri disciplinare constă într-o acțiune neconformă cu îndatoririle profesionale, respectiv **nerespectarea de către**

judecător a confidențialității lucrărilor care au acest caracter.

Inspekția Judiciară susține că fapta doamnei judecător X de a înainta unităților de parchet pe care anterior le sesizase cu privire la săvârșirea unor infracțiuni, în copie, o delegație de asistență judiciară și înscrisurile existente la filele 18, 25, 27 și 29 din dosarul nr.../55/2015, întrunește elementele constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.j) din Legea nr.303/2004.

Dosarul nr.../55/2015 al Judecătoriei ... a avut ca obiect „instituire curatelă”, cauza fiind soluționată în cameră de consiliu de un alt complet de judecată și a fost atașat la dosarul nr.../55/2015/a5, repartizat spre soluționare doamnei judecător X.

Așa cum în mod corect s-a reținut și de opinia majoritară, prin încheierea pronunțată la data de 4.04.2016, în dosarul nr.../55/2015/a5, doamna judecător X a dispus înaintarea în copie a înscrisurilor menționate anterior către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel ..., „urmare a sesizării privind posibila săvârșire a infracțiunilor de deturnare de fonduri, abuz în serviciu și fals intelectual.”

Potrivit art.93 alin.3 din R.O.I.I.J. au prioritate la consultarea dosarului cauzei, în următoarea ordine: avocații, părțile sau reprezentanții părților, experții și interpreții desemnați în cauză, iar conform prevederilor alin.10 dosarele privind cauzele care au fost sau sunt judecate în ședință nepublică, cele privind adopțiile, precum și cele care au ca obiect propuneri și sesizări privind aplicarea provizorie a măsurilor de siguranță cu caracter medical și a măsurii internării nevoluntare pot fi consultate numai de către persoanele menționate la alin. (3), în condițiile legii. În același mod pot fi consultate documentele și evidențele speciale ale instanței referitoare la aceste dosare, precum și alte documente sau evidențe care presupun confidențialitate.

Aliniatul 2 al aceluiași articol prevede că dosarele și evidențele instanței

privitoare la activitatea de judecată pot fi consultate de persoanele care justifică un interes legitim, cu respectarea ordinii de solicitare și a măsurilor de asigurare a integrității documentelor.

Din interpretarea acestor dispoziții regulamentare rezultă că dispozițiile regulamentare prevăzute de art. 93 alin.3 și 10 din R.O.I.I.J, care prevăd cine are dreptul la consultarea dosarelor soluționate în ședință nepublică, nu exclud posibilitatea transmiterii unor înscrisuri din acestea în vederea soluționării unor cauze aflate pe rolul instanțelor sau parchetelor **atunci când există un interes legitim, cum este interesul statutului de a descoperi săvârșirea unor infracțiuni, precum și autorii acestora.**

Sub acest aspect este de reținut faptul că prin comunicarea înscrisurilor ce se aflau în dosarul nr. ../55/2015, **pârâta nu a avut în vedere un interes personal al său sau al altei persoane, ci a avut în vedere interesul general, public de a fi descoperite eventualele fapte ce contravin legii penale, precum și autorii lor.**

Interesul public de a fi descoperite toate faptele penale și autorii acestora conferă caracter legitim interesului doamnei judecător X de a dispune efectuarea de copii de pe înscrisuri aflate în dosarul nr.../55/2015 al Judecătoriei ... și de a le înainta către organele de urmărire penală.

În raport de toate aceste considerente, în opinie minoritară, apreciez că fapta doamnei judecător X, care în exercitarea atribuțiilor de serviciu, luând cunoștință de împrejurări în raport de care a apreciat că există indiciile săvârșirii unor infracțiuni, a sesizat organele de urmărire penală, **astfel cum era obligată în virtutea dispozițiilor art.267 din Codul penal și a înaintat din proprie inițiativă unității de parchet înscrisuri lămuritoare pentru conținutul sesizării nu se circumscribe**

conținutului constitutiv al abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.j din Legea nr.303/2004.

Pentru toate aceste motive, acțiunea disciplinară având ca obiect abaterile disciplinare prevăzute de art.99 lit.j (fapta analizată mai sus) și art.99 lit.t teza I a din Legea nr.303/2004 se impunea a fi respinsă.

Referitor la individualizarea sancțiunii, în opinie minoritară, având în vedere împrejurările, gravitatea concretă, precum și consecințele faptelor săvârșite de pârâta judecător apreciez că se impunea aplicarea sancțiunii prevăzute de art.100 lit.a din Legea nr.303/2004, constând în "avertisment".

Astfel, așa cum rezultă din cele expuse anterior, am opinat pentru admiterea acțiunii doar în ce privește abaterea disciplinară prevăzută de art.99 lit.j din Legea nr.303/2004, constând în faptul că pârâta a procedat la audierea a doi minori în prezența soțului său, încălcând caracterul confidențial al acestei lucrări.

La individualizarea sancțiunii trebuie avute în vedere împrejurările, gravitatea concretă, precum și consecințele faptelor săvârșite de pârâta judecător, precum și existența unor abateri în trecut.

Astfel, nu trebuie minimalizate consecințele directe, imediate ale faptelor magistratului, constând în încălcarea confidențialității lucrărilor, acestea urmând a fi apreciate și în raport de circumstanțele reale și personale ale pârâtei judecător.

Din punctul de vedere al circumstanțelor în care a fost săvârșită fapta, potrivit declarației martorului M18, rezultă că la data de 4.05.2016, soțul doamnei judecător X a venit de mai multe ori la spital, unde se afla internată bunica acesteia. Martorul a mai arătat că doamna judecător X și-a externat bunica împreună cu soțul său, în jurul orei 14,00. Prin urmare, accesul domnului M10 în biroul pârâtei, în timpul audierii

celor doi minori a avut loc în contextul în care, acesta o aștepta pe pârâtă să-și termine activitățile pentru a merge împreună la spital.

Toate aceste aspecte nu au relevanță din punctul de vedere al reținerii vinovăției pârâtei în săvârșirea abaterii disciplinare, însă pot fi avut în vedere la aprecierea gradului de vinovăție și respectiv la individualizarea sancțiunii ce se impune a fi aplicată.

De asemenea, trebuie avut în vedere că pârâta nu a mai fost sancționată disciplinar.

Față de toate aceste considerente, având în vedere faptul că ne aflăm în prezența unei abateri disciplinare constând în săvârșirea unei singure fapte, ținând cont de caracterul gradual al sancțiunilor disciplinare și de persoana pârâtei, care avea la data săvârșirii faptei o vechime în magistratură de doar 1 an și 7 luni, apreciez că sancțiunea disciplinară constând în "avertisment" era suficientă pentru a se asigura evitarea săvârșirii pe viitor a unor astfel de fapte.

Președinte,

Numărul dosarului: 70/1/2017 Numărul vechi al dosarului: - Data formării dosarului la ÎCCJ: 09.01.2017 Data inițială a dosarului: 09.01.2017 Materia juridică din care face parte obiectul dosarului: Civil Secție: Completul de 5 Judecători Obiectul dosarului: abatere disciplinară magistrați Obiectele secundare ale dosarului: - Stadiul procesual: Recurs Stadiul procesual combinat: - Părțile din dosar:

- COȚOFANĂ LAVINIA NICOLETA - Recurent

Data emiterii ultimei comunicări (faza prealabilă judecătii): 25.04.2017

- INSPECȚIA JUDICIARĂ - Intimat

Data emiterii ultimei comunicări (faza prealabilă judecătii): 24.05.2017

Ședințe de judecată:

Data de ședință	Ora de începere a ședinței	
24.04.2017	9:00	• Complet de judecată: Completul de filtru - Civil 2 • Numărul documentului de soluționare: - • Data documentului de soluționare: 24.04.2017 • Tipul documentului de soluționare: Încheiere de ședință • Soluție: Amână cauza • Detalii soluție: Se va comunica părților raportul asupra admisibilității în principiu a recursului, cu mențiunea că pot formula în scris un punct de vedere, în termen de 10 zile de la comunicare. Pronunțată în ședință publică, astăzi, 24 aprilie 2017.
26.06.2017	9:00	• Complet de judecată: Completul de filtru - Civil 2 • Numărul documentului de soluționare: - • Data documentului de soluționare: 26.06.2017 • Tipul documentului de soluționare: Încheiere admitere în principiu • Soluție: Filtru - Admite în principiu cererea de recurs • Detalii soluție: Admite în principiu recursul declarat de Coțofană Lavinia - Nicoleta, judecător în cadrul Judecătoriei Arad, împotriva Încheierii din 3 ianuarie 2017, pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători în materie disciplinară în dosarul nr.20/J/2016. Fixează termen de judecată pe fond a recursului la data de 25 septembrie 2017, cu citarea recurente Coțofană Lavinia Nicoleta și a intimatelor Inspectia Judiciară. Pronunțată în ședință publică, astăzi, 26 iunie 2017.
25.09.2017	9:00	• Complet de judecată: Completul Civil 2 - NCPC • Numărul documentului de soluționare: - • Data documentului de soluționare: 25.09.2017 • Tipul documentului de soluționare: Încheiere - Amânare inițială a pronunțării • Soluție: Amână pronunțarea • Detalii soluție: Amână pronunțarea deciziei civile la data de 9 octombrie 2017.
09.10.2017	9:00	• Complet de judecată: Completul Civil 2 - AP • Numărul documentului de soluționare: 266/2017 • Data documentului de soluționare: 09.10.2017 • Tipul documentului de soluționare: Hotărâre • Soluție: Respins recurs - Nefondat • Detalii soluție: Minuta deciziei civile nr. 266. Respinge, ca nefondat, recursul declarat de Inspectia Judiciară împotriva Hotărârii nr.23J din 31 octombrie 2016, pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători în materie disciplinară în dosarul nr.20/J/2016. Respinge, ca nefondate, recursurile declarate de Coțofană Lavinia - Nicoleta, judecător în cadrul Judecătoriei Arad, împotriva aceleiași hotărâri, precum și împotriva Încheierii din 14 septembrie 2016 și Încheierii din camera de consiliu de la 3 ianuarie 2017, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători în materie disciplinară în dosarul nr.20/J/2016. Definitivă. Pronunțată

Dată de ședință	Ora de începere a ședinței
	în ședință publică, astăzi, 9 octombrie 2017.

Căi de atac: -

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
PLENUL

HOTĂRÂREA nr. 894

din 14 iulie 2016

Prin Raportul nr. 1953/IJ/1108/DIJ/13767/ST/2016, Inspecția Judiciară a înaintat Plenului Consiliului Superior al Magistraturii cererea de apărare a reputației profesionale și independenței sistemului judiciar, formulată de către doamna **Coțofană Lavinia-Nicoleta**, judecător la Judecătoria Arad.

Doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta a fost prezentă în sesiunea Plenului din data de 14.07.2016, pentru a susține cererea de apărare a reputației profesionale și independenței sistemului judiciar și a depus înscrisuri.

Analizând raportul Inspecției Judiciare și obiecțiunile formulate de doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta și văzând înscrisurile atașate, Plenul reține următoarele:

La data de 14.03.2016, în conformitate cu prevederile art. 30 alin. (1) și (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare și art. 74 alin. (1) lit. g) din același act normativ, a fost înaintată Inspecției Judiciare cererea din data de 04.03.2016 a doamnei Coțofană Lavinia-Nicoleta, judecător la Judecătoria Arad, prin care a solicitat apărarea imaginii și reputației profesionale, precum și a independenței sistemului judiciar, formulată în

condițiile art. 1 și art. 30 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare.

În cuprinsul cererii formulate, doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta arată că a fost numită judecător definitiv în cadrul Judecătoriei Arad prin Decretul nr. _____ al Președintelui României, începându-și efectiv activitatea la data de 20.01.2016, fiindu-i repartizat completul _____, specializat în cauze pentru minori și familie.

În motivarea solicitării de apărare a imaginii și reputației profesionale, precum și a independenței sistemului judiciar, doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta a arătat că, în ședințele de judecată din datele de _____, _____ s-a constatat folosirea în fața instanței a unor delegații pentru asistență extrajudiciară, emise sub semnătura decanului _____ domnul _____ înscrisuri pe care doamna judecător le apreciază ca fiind ilegale, deoarece încalcă prevederile art. 35 alin. (1) din O.U.G. nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, iar în urma măsurilor pe care le-a dispus, părțile, pentru încercarea acoperirii acestor fraude la lege, fie au apelat la avocat ales, același avocat titular al delegației extrajudiciare, fie au formulat cereri de ajutor public judiciar, dovedindu-se ulterior că nu îndeplinesc condițiile legale de acordare a ajutorului public judiciar, în aproape toate aceste cazuri, avocații titulari ai delegațiilor extrajudiciare afirmând că „aceasta este practica de ani de zile a Baroului Arad și alți judecători au permis folosirea acestor delegații.”

Doamna judecător a precizat că referitor la aceste aspecte a informat și Consiliul Superior al Magistraturii.

Cu privire la elemente factuale care, în opinia doamnei judecător, afectează reputația sa profesională și, totodată, independența justiției, a susținut că, profitând de _____ a Consiliului Baroului Arad, referitoare la soțul doamnei judecător, _____, și încercând să acrediteze ideea că ar fi un conflict între doamna judecător și Baroul Arad, „printr-o patetică și jalnică încercare de acoperire a problemei delegațiilor extrajudiciare care a dus la posibila deturnare a fondurilor Ministerului Justiției”, în Adunarea Generală a Avocaților din Baroul Arad, adunare ce a avut loc în data de 25.02.2016, doamna judecător a fost acuzată de către decanul

Baroului Arad, domnul

n, că este singurul judecător care a sesizat fenomenul de folosire a delegațiilor pentru asistență extrajudiciară în fața instanței și faptul că menționatele înscrisuri sunt ilegale, deoarece încalcă prevederile art. 35 alin. (1) din O.U.G. nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, în condițiile în această practică durează de 8 ani.

Susține doamna judecător că pentru a-și întări afirmațiile calomnioase, în fața adunării ce a cuprins peste 200 de avocați, decanul Baroului Arad a folosit și numele domnului judecător din cadrul Judecătoriei Arad, susținând că ar fi primit în ședința publică din 25.02.2016 delegații extrajudiciare, pentru a acredita ideea în rândul comunității avocațiale că acele delegații sunt perfect legale, iar doamna Coșofană Lavinia-Nicoleta este un judecător care "are probleme cu avocații". S-a precizat în acest sens că faptele expuse nu erau reale întrucât domnul judecător nu a avut în acea zi ședință de judecată și a negat aspectele invocate.

A mai arătat doamna judecător că în aceeași adunare s-a făcut și afirmația la adresa conducerilor instanțelor arădene, în sensul că ar considera normală situația privind delegațiile extrajudiciare folosite în fața instanțelor.

Doamna judecător apreciază că aceste afirmații ar fi de natură să aducă atingere independenței sistemului judiciar (arădean) în ansamblul său, depășind limitele admisibile ale discursului public profesional și ale libertății de exprimare, așa cum sunt protejate de art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

De asemenea, a susținut doamna judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta că în ședința Adunării Generale a Avocaților din Baroul Arad din data de 25.02.2016, decanul Baroului Arad, domnul le-ar fi spus avocaților că doamna judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta a făcut plângeri penale și sesizări împotriva Baroului Arad, încercând să acrediteze ideea că ar „avea ceva cu avocații”, că doamna judecător s-ar afla într-un conflict cu aceștia, și ar fi afirmat că prin atitudinea sa arată că toți ceilalți colegi judecători sunt „culpabili/infractori, deoarece au primit astfel de delegații extrajudiciare”, afirmație care, susține doamna judecător, ar aduce atingere independenței și prestigiului justiției.

Doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta a mai susținut în cererea de apărare a reputației profesionale că, pentru a se crea și mai multe incidente, s-a uzat și de sprijinul domnului [redacted] membru al Baroului Arad, care a fost angajat de către Barou în reprezentarea acestuia în [redacted] ce are ca obiect suspendarea Deciziei Consiliului Baroului Arad referitoare la soțul doamnei judecător, domnul avocat Ionescu Bogdan formulând cereri de recuzare împotriva doamnei judecător în cauze pe rol la completul M20, cereri care au fost susținute și oral în ședință publică și în cadrul cărora au fost formulate aceleași acuzații.

S-a indicat, în acest sens, că în ședința publică din data de 29.02.2016, în [redacted], domnul [redacted] în calitate de avocat ales al uneia dintre părți, a formulat o cerere de recuzare, după ce, anterior, în același dosar, în ședința din 08.02.2016, mai formulase o cerere de recuzare.

Susține doamna judecător că, după expunerea orală a cererii de recuzare, domnul [redacted] a solicitat să fie suspendată judecata, situație în raport de care doamna judecător a solicitat părților să-și exprime poziția și a dat citire prevederilor art. 49 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă, iar domnul avocat Ionescu Bogdan a afirmat că doamna judecător este "singurul judecător din Arad care nu suspendă cauza în fața unei cereri de recuzare" și a susținut că „ar fi trebuit ca toți cei 30 de avocați prezenți în sală să îi formuleze cereri de recuzare...”, după care a refuzat să își exercite mandatul și a părăsit sala de judecată.

În raport de aspectele prezentate, doamna judecător susține că faptele și atitudinile celor doi avocați, respectiv domnul [redacted] decanul Baroului Arad, și [redacted], exprimate public cu ocaziile precizate, încalcă, în mod intenționat și cu rea-credință, prevederile art. 39 alin. (2) și (3) și art. 40 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat, republicată, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 7 alin. (4) teza I, art. 11, art. 134 alin. (2) lit. b), art. 173 alin. (4) teza I și art. 229 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat, ale Capitolului 4 punctele 4.1, 4.3 și 4.4 din Codul deontologic al avocaților, al punctelor 6 și 14 din Carta interprofesională a judecătorilor, procurorilor și avocaților, ale art. 23 alin. (1) din Codul de procedură civilă, și prevederile art. 24 din Constituția României, și, în

condițiile în care afirmațiile defăimătoare la adresa sa au un caracter repetat și concertat, acestea sunt de natură să îi afecteze imaginea și reputația profesională și, de asemenea, să aducă atingere independenței sistemului judiciar (arădean) în ansamblul său.

În urma comunicării Raportului nr. 1953/IJ/1108/DIJ/2016, întocmit de Inspekția Judiciară, doamna judecătore Coțofană Lavinia-Nicoleta a formulat obiecțiuni la data de 31.05.2016, prin care a reiterat în principal susținerile din cuprinsul cererii inițiale de apărare a reputației sale profesionale și a independenței sistemului judiciar.

Sub aspect procedural, doamna judecătore Coțofană Lavinia-Nicoleta consideră că la întocmirea raportului nu au fost respectate și aplicate de către inspectorul judiciar dispozițiile art. 13 alin. (4) lit. c) teza finală, lit. d), și art. 14 alin. (1) lit. e) teza finală, lit. f) și lit. g) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspekție de către Inspekția Judiciară, fapt ce a condus la o reținere falsă a situației de fapt, cu consecința aprecierii eronate că cererea nu ar îndeplini condițiile prevăzute de dispozițiile art. 30 alin. (2) din Legea nr. 317/2004.

Susține doamna judecătore Coțofană Lavinia-Nicoleta că a informat la începutul lunii februarie 2016 atât Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, cât și Ministerul Justiției și alte instituții cu atribuții în aplicarea și controlul folosirii legale a fondurilor atribuite prin efectul O.U.G. nr. 51/2008 în legătură cu fenomenul de folosire a delegațiilor pentru asistență extrajudiciară în fața instanței, înscrisuri pe care le apreciază ca fiind ilegale, și că, urmare a acestor informări, atât Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, cât și Corpul de Control al Ministrului Justiției, au sesizat Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, iar prin Ordonanța

dată în

6, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara a declinat competența de soluționare a aspectelor sesizate către Direcția Națională Anticorupție Timișoara.

Doamna judecătore mai arată că raportul întocmit reține o situație falsă, întrucât nu a formulat vreo plângere împotriva decanului Baroului Arad sau a vreunui avocat potrivit prevederilor art. 289 Cod procedură penală, ci a sesizat Ministerului Public pentru a efectua verificări, subliniind și faptul că Plenul Consiliului Superior al Magistraturii și

Corpul de Control al Ministrului Justiției au sesizat Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara spre legală soluționare.

În cuprinsul obiecțiunilor formulate, doamna judecător a expus argumentele pentru care consideră că utilizarea în procedurile judiciare a delegațiilor de asistență extrajudiciară este contrară dispozițiilor legale, precizând că, existând suspiciuni rezonabile privind posibila săvârșire a unor infracțiuni, a transmis înscrisurile relevante către unitatea de parchet și că, în legătură cu această problemă, a informat atât Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, cât și Inspekția Judiciară, prin memorii.

Doamna judecător s-a referit și la discutarea în cadrul ședinței Secției civile a Judecătorei Arad din data de 11.03.2016, condusă de domnul judecător președintele Judecătorei Arad, a problemei referitoare la „admisibilitatea reprezentării în instanță a persoanelor fizice în baza delegației de asistență extrajudiciară încuviințată de decanul Baroului Arad”, susținând că, prin prezentarea problemei ca o practică neunitară de interpretare a dispozițiilor legale prevăzute de art. 35 alin. (1) din O.U.G. nr. 51/2008, domnul judecător a supus la vot aplicarea legii. Susține doamna judecător că nu poate fi convinsă că aplicarea legii poate fi decisă prin vot și că o astfel de poziție nu poate fi exprimată în raportul întocmit fără a intra în conflict cu legea.

Se arată în obiecțiunile formulate că în raport se reține ca un adevăr factual „formularea ulterioară de către petenți a unor cereri de ajutor public judiciar”, precizându-se că în dosarele în care doamna judecător a fost nevoită să invoce excepția lipsei calității de reprezentant nu s-a formulat de către petenți vreo cerere de ajutor public judiciar și abia după ce a invocat excepția lipsei calității de reprezentant a avocaților care se prezentau în instanță în baza unei delegații de asistență extrajudiciară, în unele cauze petenților li s-a îmbunătățit brusc situația financiară și și-au angajat apărător ales, în altele au renunțat la judecată, iar în altele au formulat cerere de ajutor public judiciar, dar nu îndeplineau condițiile legale pentru acordarea acestuia.

Pentru dovedirea temeiniciei afirmațiilor sale, doamna judecător s-a referit și la un incident din ședința publică de judecată din data de 01.02.2016, arătând că în doamna a depus la dosar o „delegație pentru asistență judiciară” având același număr și aceeași dată ca delegația de asistență

extrajudiciară, afirmând că a fost chemată la Barou pentru a primi această nouă delegație emisă la data de 01.02.2016, dar datată 17.08.2015, din dispoziția domnului
fără a exista vreo încheiere a instanței competente pentru acordarea ajutorului public judiciar.

Din verificările efectuate de Inspekția Judiciară, finalizate la data de 16.05.2016, și văzând înscrisurile atașate, Plenul reține că, la data de 02.02.2016, doamna judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta din cadrul Judecătoriei Arad a formulat o sesizare adresată președintelui Tribunalului Arad, ce a fost înregistrată sub nr. 272/Ad/02.02.2016, prin care a semnalat faptul că, fiind investită cu soluționarea

a constatat că au fost depuse în aceste dosare delegații pentru asistență extrajudiciară eliberate de Baroul Arad sub semnătura decanului, , înscrisuri cu privire la care a constatat că sunt ilegale, deoarece încalcă prevederile art. 35 alin. (1) din O.U.G. nr. 51/2008 privind ajutorul public judiciar în materie civilă, prin aceste delegații fiind transformată asistența extrajudiciară în asistență judiciară, cu consecința solicitării unor onorarii necuvenite, stabilite în mod ilegal și care ar pune în discuție o posibilă deturnare de fonduri ale Ministerului Justiției alocate ajutorului public judiciar.

Prin adresa nr. 272/Ad/03.02.2016, președintele Tribunalului Arad a înaintat domnului : decanul Baroului Arad, sesizarea formulată de doamna judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta și s-a apreciat că, date fiind aspectele de nelegalitate semnalate de doamna judecător, a fi oportună exprimarea unui punct de vedere de către Baroul Arad.

De asemenea, sesizarea a fost transmisă la aceeași dată Uniunii Naționale a Barourilor din România, astfel cum reiese din adresa nr. 34-CS-2016/04.02.2016.

La data de 24.02.2016, Baroul Arad a transmis Tribunalului Arad un punct de vedere privind procedura de aplicare la nivelul Baroului Arad a dispozițiilor legale privind acordarea ajutorului public judiciar sub forma asistenței prin avocat, ca urmare a notei întocmite de doamna judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta.

La data de 25.02.2016 a avut loc Adunarea Generală Ordinară a Baroului Arad, concomitent cu Adunarea Generală Electivă pentru alegeri parțiale a Baroului Arad și Adunarea Generală Ordinară și Electivă a Filialei Arad a C.A.A., în cadrul căreia, conform procesului-verbal înaintat de Baroul Arad Inspecției Judiciare cu adresa nr. 189/22.03.2016, a fost prezentată Darea de seamă (raport) privind activitatea desfășurată de Consiliul Baroului Arad în anul 2015.

În cuprinsul dării de seamă menționate, atașată de doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta în susținerea cererii de apărare a reputației profesionale și transmisă și de către Baroul Arad la solicitarea inspectorului judiciar, s-au consemnat următoarele aspecte referitoare la demersurile întreprinse de doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta: „Subliniem faptul că la toate sesizările venite din partea instanței în legătură cu diferite aspecte ale activității avocaților, în special în cauzele din oficiu sau cele de asistență judiciară în cauze civile, acestea au fost analizate și s-au luat imediat măsurile cuvenite. În toată această perioadă însă, nici un fel de sesizare nu a venit nici de la judecători, nici de la conducerea instanțelor sau altor organe că ar exista presupusele nereguli în desfășurarea activității de asistență judiciară în cauzele civile, că s-ar fi încălcat legea sau s-ar fi comis alte presupuse abateri, așa cum susține dna judecător Lavinia Coțofană în sesizarea sa adresată conducerii tribunalului. La solicitarea președintelui tribunalului, în urma acestei sesizări, de a se formula un punct de vedere, decanul Baroului a convocat o ședință extraordinară de Consiliu în care au fost analizate în detaliu cele semnalate în sesizare și s-a formulat în concluzie un punct de vedere, comunicat tribunalului. La viitoarea consfătuire de lucru cu conducerea tribunalului va fi analizată în detaliu problema asistenței judiciare în cauzele civile și se vor fixa parametri de interpretare comună, corectă, a dispozițiilor legale incidente”.

În esență, din cuprinsul adresei nr. 189/22.03.2016 a Baroului Arad și a punctului de vedere al Prezidiului Adunării Generale a Baroului Arad din 25.02.2016 cu privire la modul de desfășurare a Adunării Generale, se reține că poziția conducerii Baroului Arad cu privire la aspectele ce au fost expuse în cadrul dezbaterilor ce au avut loc pe parcursul ședinței Adunării Generale a Baroului Arad este în sensul că în respectiva ședință decanul Baroului a făcut o informare obiectivă, fără nici un fel de comentarii subiective

sau calomniatoare la adresa doamnei judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta, cu privire la situația existentă în acel moment.

S-a precizat că în cadrul acestei ședințe decanul Baroului a informat Adunarea Generală asupra motivelor care au dus la prelungirea soluționării cauzei de nedemnitate și asupra faptului că domnul [redacted] a formulat o cerere de ordonanță președințială, ce a fost admisă de Tribunalul Arad - Secția civilă, fiind suspendate efectele deciziei Baroului de excludere din profesie, cauză în care [redacted] a fost asistat de soția sa, doamna judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta.

Această informare a fost apreciată a fi necesară în contextul în care mai mulți avocați au solicitat explicații față de prezența [redacted] la Adunarea Generală și a candidaturii acestuia pentru Consiliul Baroului și Congresul Avocaților, în pofida faptului că a fost exclus din profesie.

De asemenea, din înscrisurile menționate, reiese că decanul Baroului s-a referit și la sesizările făcute de doamna judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta atât la Uniunea Națională a Barourilor din România, cât și la Tribunalul Arad, în legătură cu anumite nereguli semnalate în ceea ce privește asistența judiciară în materie civilă, sesizări pe care organele menționate le-au comunicat la Barou și în cuprinsul cărora se susține că decanul Baroului încalcă legea și comite infracțiunea de deturnare de fonduri și a fost informată Adunarea Generală asupra analizei făcute în cadrul Consiliului Baroului cu privire la situația semnalată și răspunsul dat organelor care au solicitat punctul de vedere al decanului.

Se mai precizează și faptul că doamna judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta a formulat mai multe sesizări și plângeri împotriva Baroului Arad, decanului Baroului Arad, precum și a avocatului Bogdan Ionescu, care a reprezentat Baroul Arad în litigiul ce privește pe soțul doamnei judecător, [redacted] toate aceste plângeri fiind formulate după ce soțul dnei judecător a fost exclus din profesia de avocat, ca nedemn, prin [redacted] Consiliului Baroului Arad, întrucât a fost condamnat la 4 ani închisoare cu suspendare sub supraveghere pentru comiterea infracțiunii de evaziune fiscală în variantă agravată, în legătură cu profesia de avocat, prin [redacted]

Sentința penală

, pronunțată de Curtea de Apel București - Secția I

Penală, definitivă prin "

, pronunțată de Înalta Curte

de Casație și Justiție.

S-a mai arătat și faptul că în urma acestor sesizări, Baroul Arad a transmis puncte de vedere la solicitarea președintelui Tribunalului Arad și a președintelui Uniunii Naționale a Barourilor din România, dar și faptul că a fost primită o adresă a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, prin care se solicită diferite acte ale Baroului în legătură cu asistența judiciară în materie civilă, în vederea soluționării dosarului penal nr. 108/P/2016.

În ce privește verificările ce au fost efectuate în urma sesizării formulate de doamna judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta referitoare la neregulile pe care le-a constatat în activitatea de judecată cu privire la asistența extrajudiciară, din adresa nr. 268/Ad/15.03.2015 a președintelui Judecătorei Arad, Plenul reține că la nivelul instanței a fost identificată o practică neunitară între practica doamnei judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta și practica unanimă a instanței. Astfel, s-a precizat, cu referire la situația în care partea care dorește să inițieze un proces și se adresează Baroului Arad pentru acordarea ajutorului public prin asistență extrajudiciară, iar după încuvîntarea acestuia avocatul desemnat redactează cererea de chemare în judecată și sesizează instanța, anexând ca dovadă a calității sale de reprezentant o delegație pentru asistență extrajudiciară că, excepție făcând doamna judecător Coșofană Lavinia-Nicoleta nu au fost identificate alte situații în care vreunul dintre judecătorii instanței să fi invocat excepția lipsei calității de reprezentant a avocatului și să fi considerat că acesta nu are dreptul să reprezinte partea pe parcursul procesului.

Plenul constată că problema de drept ce a generat o practică neunitară la nivelul Judecătorei Arad a fost dezbătută în cadrul întâlnirii judecătorilor Secției civile a Judecătorei Arad, ce a fost organizată la data de 11.03.2016, în condițiile art. 25-27 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești aprobat prin Hotărârea nr. 1375/2015 a Consiliului Superior al Magistraturii, și ale Hotărârii nr. 148/2015 a Consiliului Superior al Magistraturii, iar din cuprinsul procesului-verbal al ședinței menționate reiese că, referitor la problema dacă avocatul desemnat pentru a acorda

Din înregistrarea și transcrierea înregistrării ședinței de judecată din data de 29.02.2016, Plenul reține că în ședința publică din 29.02.2016 au fost făcute următoarele afirmații ce prezintă relevanță în soluționarea cererii de apărare a reputației profesionale:

La finalul dezbaterilor în această cauză doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta, adresându-se persoanelor din sala de ședință, a afirmat : „Deci ne-am lămurit cu privire la aspectele că nu am formulat plângere Baroului, lucru inedit că aș fi formulat plângere și ce mă surprinde foarte tare este inducerea în eroare a colegilor avocați. Acest judecător vă spune în acest moment încă o dată, întrucât sunteți avocați, nu am formulat plângere penală împotriva Baroului, nu am nimic cu domniile voastre (...) cred că putem colabora foarte bine, nu-mi doresc decât să respectăm Codul, nu consider nimic gresit în asta.”

În ce privește susținerile doamnei judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta referitoare la faptul că nu a formulat plângere penală împotriva Baroului, Plenul observă că, în considerentele încheierii din data de 09.03.2016, pronunțată în

prin care a fost soluționată cererea de recuzare formulată de partea reprezentată de domnul avocat Ionescu Bogdan, se reține că doamna judecător a fost ascultată și a declarat următoarele: „(...) Este adevărat că există un conflict de natură juridică între soțul doamnei judecător și Baroul Arad, ca instituție. Nu cunoaște să existe un conflict de natură personală între domnul

și

(...). Nu există vreun conflict de natură personală între doamna judecător și domnul . Este adevărat că a formulat sesizare la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, Ministerul Justiției, Consiliul Superior al Magistraturii și Direcția Națională Anticorupție, prin care a solicitat verificarea modului în care au fost întocmite anumite delegații avocațiale extrajudiciare de către Baroul Arad, în dosarele repartizate pe completul prezidat de doamna judecător. Sesizările nu sunt formulate în contradictoriu cu domnu

(...)”. Aceleași susțineri

sunt consemnate și în încheierea din 09.03.2016, pronunțată în de al Judecătoriei Arad, prin care a fost soluționată o cerere de recuzare formulată într-un alt dosar de către o parte care era, de asemenea, reprezentată de domnul

În conformitate cu prevederile art. 30 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, „Judecătorul sau procurorul care consideră că independența, imparțialitatea sau reputația profesională îi este afectată în orice mod se poate adresa Consiliului Superior al Magistraturii, care, după caz, poate dispune verificarea aspectelor semnalate, publicarea rezultatelor acesteia, poate sesiza organul competent să decidă asupra măsurilor care se impun sau poate dispune orice altă măsură corespunzătoare, potrivit legii”.

Independența judecătorului este consacrată de prevederile art. 124 alin. (3) din Constituția României, republicată, care statuează că „Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii”. Principiul independenței judecătorilor presupune ca, în îndeplinirea actului de justiție, judecătorii să nu fie supuși ingerințelor sau presiunilor de orice natură.

Potrivit principiilor de la Bangalore cu privire la conduita judiciară, „Independența justiției este premisa statului de drept și garanția fundamentală a unei drepte judecătii. Judecătorul, prin urmare, va susține și va exemplifica independența sistemului judiciar atât din punct de vedere individual cât și instituțional”. Acest principiu presupune ca judecătorul să își exercite funcția judiciară independent, pe baza aprecierii proprii a faptelor, a interpretării conștiințioase a legii, fără influențe din afară, fără a se lăsa convins, forțat, amenințat, fără a permite amestecul, direct sau indirect, din partea nici unor cercuri, indiferent de motivul unui astfel de amestec, ca judecătorul nu numai că va trebui să nu aibă nici un fel de legături nepotrivite și să nu fie influențat de puterea executivă și de cea legislativă, ci și să fie perceput astfel de orice observator din afară, iar în exercitarea funcției sale juridice, judecătorul trebuie să fie independent față de colegii săi magistrați în legătură cu acele decizii pe care el va trebui să le ia independent.

În Recomandarea nr. CM/Rec (2010) 12 a Comitetului de Miniștri către statele membre cu privire la judecători, avându-se în vedere că, în exercitarea atribuțiilor judiciare, rolul judecătorilor este esențial în protecția drepturilor omului și libertăților fundamentale, precum și necesitatea de a se promova independența justiției, care este un element inerent al statului de drept și indispensabil pentru imparțialitatea judecătorilor și funcționarea sistemului judiciar, s-a recomandat guvernelor statelor membre ale Consiliului Europei „să ia toate măsurile necesare pentru a respecta, proteja și promova independența și imparțialitatea judecătorilor”. În acest sens s-a statuat că independența individuală a judecătorilor este garantată de independența sistemului judiciar în ansamblul său, iar măsurile care garantează independența judecătorilor sunt atât cele care definesc statutul judecătorului, precum cele referitoare la selecția și cariera magistraților, cât și cele care asigură, în procesul decizional, posibilitatea de a acționa fără nici un fel de restricție, influență subiectivă, presiuni, amenințări sau interferențe, directe sau indirecte, de a decide imparțial, în concordanță cu interpretarea faptelor și cu respectarea legilor aplicabile speței respective.

Conform reglementărilor enunțate, conceptul de independență a judecătorilor nu se referă exclusiv la magistrați, ci acoperă sistemul judiciar în întregime.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că noțiunea de „reputație” desemnează părerea publică favorabilă sau defavorabilă despre o persoană, despre felul în care cineva este cunoscut sau apreciat, iar „reputația profesională” reprezintă părerea pe care magistratul o creează în conștiința colectivă despre modul în care își exercită profesia, constituind o valoare esențială în exercitarea funcției, și este o consecință a integrității profesionale și morale de care trebuie să dea dovadă fiecare judecător, aceasta aflându-se în strânsă legătură cu independența, imparțialitatea și integritatea pe care trebuie să le manifeste fiecare judecător în exercitarea profesiei.

Dispozițiile art. 30 din Constituția României, republicată, statuează că „libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”, reglementând, totodată, limitele exercitării libertății de exprimare. În acest sens, la alin. (6) al aceluiași articol se prevede că „libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.”

În conformitate cu prevederile art. 10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, „exercitarea dreptului la libertatea de exprimare poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute de lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești”.

Astfel cum s-a reținut anterior, Plenul constată că susținerile ce au fost consemnate în cuprinsul raportului privind activitatea desfășurată de Consiliul Baroului Arad în anul 2015, prezentat în ședința Adunării Generale, au vizat existența unei sesizări a doamnei judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta referitoare la presupusele nereguli în desfășurarea activității de asistență judiciară în cauzele civile, în perioada analizată în raport neexistând alte sesizări adresate de judecători, conducerea instanțelor sau alte organe sub acest aspect.

Plenul apreciază că aspectele consemnate într-un raport al Baroului Arad, întocmit pe baza unor date consemnate în evidențele acestei instituții, respectiv împrejurarea că a existat o singură sesizare referitoare la presupusele nereguli în desfășurarea activității de asistență judiciară în cauzele civile, și anume cea formulată de doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta, nu pot fi considerate calomnioase, de natură a afecta reputația profesională a judecătorului respectiv și nu conțin niciun element care ar constitui o presiune sau o interferență în activitatea judecătorilor și care ar avea drept consecință afectarea independenței sistemului judiciar, în condițiile în care consemnările din respectivul raport sunt reale, în sensul că într-adevăr doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta a formulat o sesizare referitoare la emiterea unor delegații pentru asistență extrajudiciară de către Baroul Arad, înscrisuri pe care le-a apreciat a fi nelegale, sesizare ce a fost adresată Tribunalului Arad și care a fost înaintată Baroului Arad pentru exprimarea unui punct de vedere, a făcut obiectul unor verificări și analize în cadrul organelor de conducere ale Baroului, prezentate și în cadrul Adunării Generale a Avocaților din Baroul Arad, exprimându-se poziția Baroului Arad, în sensul că sesizarea are un caracter singular, dar că aceasta a fost analizată fiind preconizate măsuri pentru remediere.

Plenul constată că în cadrul verificărilor efectuate nu a fost identificat un document care să redea întocmai luările de cuvânt din cadrul ședinței Adunării Generale a Avocaților din Baroul Arad, fiind întocmit doar un proces-verbal care redă succint modul în care s-au desfășurat lucrările Adunării Generale, motiv pentru care nu poate fi stabilit conținutul exact al afirmațiilor la care face referire doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta.

Pornind de la susținerile doamnei judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta din cuprinsul cererii de apărare a imaginii, reputației profesionale și a independenței sistemului judiciar și analizând aspectele ce au rezultat în urma verificărilor efectuate, Plenul reține că și în ipoteza în care afirmațiile pe care doamna judecător le-a prezentat ar fi redade fidel, acestea nu ar putea fi considerate drept ofensatoare, calomnioase, de natură a afecta reputația profesională a doamnei judecător sau de a constitui o presiune nepermisă în activitatea judecătorilor care să aducă atingere independenței sistemului judiciar.

Astfel, față de punctul de vedere exprimat de președintele Judecătoriei Arad în cuprinsul adresei nr. 268/Ad/15.03.2015 și aspectele ce au fost consemnate în procesul-verbal încheiat cu ocazia întâlnirii judecătorilor Secției civile a Judecătoriei Arad privind unificarea practicii judiciare, ce a avut loc la data de 11.03.2016, se reține că la nivelul Judecătoriei Arad a fost identificată o practică neunitară referitoare la problema dacă avocatul desemnat pentru a acorda asistență juridică extrajudiciară poate reprezenta partea în proces în baza delegației date de către decanul Baroului, opinia majoritară ce s-a conturat fiind în sensul că avocatul numit în aceste condiții poate reprezenta partea în proces, singurele argumente în sprijinul opiniei contrare fiind expuse în cadrul ședinței respective de către doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta.

Plenul observă și că nu au fost relevate în cadrul verificărilor efectuate elemente pe baza cărora să se rețină că ar mai fi existat și alte sesizări referitoare la activitatea de asistență extrajudiciară sau situații în care ceilalți judecători ai instanței să fi invocat excepția lipsei calității de reprezentant a avocatului și să fi considerat că acesta nu are dreptul să reprezinte partea pe parcursul procesului. Se poate aprecia, astfel, că afirmația potrivit căreia doamna Coțofană Lavinia-Nicoleta ar fi singurul judecător care a considerat că ar exista nereguli în activitatea de asistență extrajudiciară are în vedere practica judiciară a instanței din care face parte doamna judecător.

De asemenea, împrejurarea că doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta a formulat plângeri penale prin care a solicitat verificarea modului în care au fost întocmite anumite delegații avocațiale extrajudiciare de către Baroul Arad este reală, fiind un aspect pe care doamna judecător l-a confirmat la momentul la care a fost ascultată cu ocazia soluționării cererii de recuzare, fiind consemnat în încheierea de ședință din data de 9.03.2016, pronunțată în
cu toate că în ședința în care se formulase cererea de recuzare doamna judecător precizase că nu a formulat plângere Baroului.

Totodată, Plenul reține că doamna judecător a confirmat existența unui conflict de natură juridică între soțul său, domnul avocat Coțofană Gheorghe și Baroul Arad, existând pe rolul Tribunalului Arad un litigiu privind suspendarea
a Consiliului Baroului Arad, litigiu în care doamna judecător Coțofană

Lavinia-Nicoleta l-a asistat pe soțul său, în condițiile art. 10 alin. (3) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și în care apărător al Baroului Arad a fost

Față de cele expuse, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că afirmațiile din cadrul Adunării Generale a Avocaților din Baroul Arad din data de 25.02.2016 au avut o bază factuală și au fost făcute cu scopul informării avocaților asupra sesizărilor, plângerilor penale și procedurilor judiciare ce vizau activitatea Baroului Arad, într-o manieră ce nu poate fi apreciată a avea un caracter defăimător, astfel încât acestea nu pot avea drept consecință afectarea reputației profesionale a judecătorului și nu pot constitui acte de imixtiune în activitatea profesională a judecătorilor.

Referitor la afirmațiile domnului _____ din data de 29.02.2016, cu ocazia susținerii cererii de recuzare formulate în _____ respectiv faptul că, raportat la aspectele ce au fost învederate în cadrul Adunării Generale din data de 25.02.2016, în sensul că doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta a formulat o plângere penală, colegii avocați, dacă ar fi dat dovadă de solidaritate ar fi trimis 30 de cereri de recuzare, și că doamna judecător este singurul judecător din Arad care nu suspendă cauza în fața unei cereri de recuzare, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că susținerile făcute de o parte din proces ori de apărătorul acesteia, în cadrul cererilor din acea cauză, cu privire la legalitatea măsurilor dispuse de către judecător și cu privire la respectarea de către acesta a obligației de a fi imparțial, sunt rezultatul aprecierii subiective a acestora și reprezintă o manifestare a libertății de exprimare, consacrată de prevederile art. 30 din Constituția României, și, în măsura în care limitele libertății de exprimare nu au fost încălcate, iar aprecierile asupra activității profesionale a judecătorului nu au fost expuse în mod public într-o manieră de natură a crea o imagine negativă asupra modului în care acesta își exercită profesia, nu se poate considera că reputația profesională a judecătorului a fost afectată.

În ceea ce privește obiecțiunile formulate de doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta, Plenul apreciază că obiectul cererii de apărare a reputației, onoarei și probității

profesionale nu poate fi extins pe calea obiecțiunilor la alte evenimente, situații și împrejurări survenite ulterior sesizării Inspecției Judiciare.

Referitor la aspectele invocate de doamna judecător sub aspect procedural, privind încălcarea dispozițiilor din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, Plenul constată că dispozițiile care reglementează procedura de efectuare a verificărilor pentru soluționarea sesizărilor cu privire la independența și imparțialitatea judecătorilor și procurorilor și a cererilor privind apărarea reputației profesionale și a independenței acestora sunt cuprinse la art. 53 și 54 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea nr. 1027/2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, cu modificările și completările ulterioare.

Conform prevederilor art. 53 alin. (3) din Regulament, la efectuarea verificărilor pentru soluționarea sesizărilor cu privire la independența și imparțialitatea judecătorilor și procurorilor și a cererilor privind apărarea reputației profesionale și a independenței acestora sunt aplicabile dispozițiile art. 11 alin. (1) – (6), art. 12, art. 13 și ale art. 14 alin. (1), dispoziții care reglementează desfășurarea verificărilor prealabile.

Plenul constată că dispozițiile art. 13 alin. (4) lit. c) teza finală, lit. d), prevederi care, susține doamna judecător, nu au fost respectate și aplicate de către inspectorul judiciar, nu există în Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară.

Plenul constată că Inspecția Judiciară a fost sesizată cu o cerere de apărare a imaginii, reputației profesionale și independenței sistemului judiciar în raport de afirmațiile făcute de către decanul Baroului Arad, în cadrul Adunării Generale a Avocaților din Baroul Arad ce a avut loc în data de 25.02.2016, precum și în raport de suspunerile domnului din sedința publică din data de 29.02.2016 în cadrul dezbaterilor din dosarul nr. 12059/55/2014, și nu în legătură cu verificarea aspectelor referitoare la legalitatea folosirii delegaților de asistență extrajudiciară în cadrul procedurilor judiciare și nici cu aspectele referitoare la practica Judecătoriei Arad în această materie, nefiind în prezența unei sesizări formulate în temeiul art. 45 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind

Consiliul Superior al Magistraturii republicată, cu modificările și completările ulterioare, ci a unei sesizări formulate conform dispozițiilor art. 30 alin. (2) din același act normativ. În consecință, verificările au fost circumscrise faptelor și împrejurărilor descrise în sesizare, în raport de care s-a susținut că a fost afectată reputația profesională a judecătorului și independența sistemului judiciar.

În acest context, verificările efectuate au presupus examinarea înscrisurilor atașate de doamna judecător, a celor extrase din programul informatic ECRIS al Judecătoriei Arad referitoare la dosarele ce au fost indicate în sesizare, a înscrisurilor ce au fost comunicate de către Tribunalul Arad la solicitarea inspectorului judiciar, a înscrisurilor ce au fost transmise de Baroul Arad, de asemenea la solicitarea inspectorului judiciar, precum și informații din evidențele Inspecției Judiciare. Așadar, în cadrul verificărilor pentru soluționarea cererii privind apărarea reputației profesionale și a independenței sistemului judiciar, inspectorul judiciar a desfășurat activitățile precizate la art. 53 alin. (3) raportat la art. 14 alin. (1) lit. a), c), d) și e) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea nr. 1027/2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, activități ce au fost apreciate necesare pentru soluționarea cererii de apărare a reputației profesionale și de apărare a independenței sistemului judiciar.

În ceea ce privește incidența prevederilor art. 14 alin. (1) lit. f) din Regulament, care se referă la solicitarea unui punct de vedere judecătorului a cărui activitate este vizată sau de la ceilalți judecători ori de la personalul instanței, Plenul constată că în situația de față nu s-a impus solicitarea unui punct de vedere judecătorului, susținerile acestuia fiind expuse prin chiar cererea formulată și nici altor persoane din cadrul instanței, având în vedere aspectele în raport de care s-a formulat cererea.

De asemenea, se reține că procedura de efectuare a verificărilor pentru soluționarea sesizărilor cu privire la independența și imparțialitatea judecătorilor și procurorilor și a cererilor privind apărarea reputației profesionale și a independenței, prevăzută de art. 53 și 54 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea nr. 1027/2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nu presupune discuții cu magistratul care a

formulat cererea sau audierea nemijlocită a acestuia, astfel cum a solicitat doamna judecător în cuprinsul obiecțiunilor formulate. În acest sens, doamna judecător judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta a fost prezentă în ședința Plenului din data de 14.07.2016, pentru a susține cererea de apărare a reputației profesionale și independenței sistemului judiciar și a depus înscrisuri.

Referitor la argumentele expuse de doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta în cadrul obiecțiunilor formulate, respectiv aspectele vizând utilizarea în procedurile judiciare a delegațiilor de asistență extrajudiciară, apreciată ca fiind contrară dispozițiilor legale și aspectele referitoare la practica Judecătoriei Arad, Plenul apreciază că acestea nu pot fi supuse verificărilor în cadrul procedurii prevăzută de art. 53 și 54 din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat prin Hotărârea nr. 1027/2012 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, și în mod corect în cuprinsul raportului au fost analizate și au fost prezentate exclusiv aspectele care vizau stabilirea împrejurărilor în care au fost făcute afirmațiile în raport de care doamna judecător a solicitat a fi admisă cererea privind apărarea reputației profesionale și a independenței sistemului judiciar, în nici un moment inspectorul judiciar nefăcând aprecieri sub aspectul legalității utilizării în procedurile judiciare a delegațiilor de asistență extrajudiciară și implicit sub aspectul legalității practicii Judecătoriei Arad în această materie, elemente care ar fi fost de natură a excede cadrului verificărilor efectuate în condiții regulamentare.

Totodată, Plenul constată că aspectele invocate de doamna judecător în obiecțiunile formulate, care vizează incidentul din ședința de judecată din data de 01.02.2016, ivit în cursul soluționării exced cadrului verificărilor efectuate, fiind, de altfel, aspecte care nu au fost expuse în cuprinsul cererii formulate de doamna judecător la data de 04.03.2016.

Referitor la inserarea în raport ca un adevăr factual "formularea ulterioară de către petenți a unor cereri de ajutor public judiciar", Plenul reține că în cuprinsul raportului nu se regăsesc astfel de argumente, acestea fiind expuse ca susținerile judecătorului din cuprinsul cererii.

În ceea ce privește obiecțiunea formulată de doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta referitoare la reținerea în mod eronat în cuprinsul raportului a împrejurării că doamna judecător ar fi formulat plângere penală, în realitate doamna judecător formulând o sesizare la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, dar și sesizări la Consiliul Superior al Magistraturii și Corpul de Control al Ministrului Justiției, aceste instituții sesizând Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Timișoara, Plenul reține că aspectele invocate, care aduc în discuție diferența între modurile de sesizare a organelor de urmărire penală prevăzute la art. 289, respectiv art. 291 Cod procedură penală, nu pot aduce modificări în privința concluziilor raportului întocmit.

Astfel, în cuprinsul raportului privind cererea de apărare a reputației profesionale și de apărare a independenței sistemului judiciar în mod corect s-a reținut că doamna judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta a formulat o sesizare referitoare la emiterea unor delegații pentru asistență extrajudiciară de către Baroul Arad, înscrisuri pe care le-a apreciat a fi nelegale, sesizare ce a fost adresată Tribunalului Arad. De asemenea, în mod corect s-a reținut că împrejurarea că doamna judecător a formulat plângeri penale prin care a solicitat verificarea modului în care au fost întocmite anumite delegații avocațiale extrajudiciare de către Baroul Arad este reală, fiind un aspect pe care doamna judecător l-a confirmat la momentul la care a fost ascultată cu ocazia soluționării cererii de recuzare, fapt consemnat în încheierea de ședință din data de 09.03.2016, pronunțată în

chiar dacă această sesizare a organelor de urmărire penală nu a fost făcută în sensul încunoștințării făcute de judecător referitoare la o vătămare ce i s-a cauzat printr-o infracțiune, ci în sensul sesizării în legătură cu săvârșirea unei infracțiuni de care a luat cunoștință în exercitarea atribuțiilor, în calitate de judecător investit cu soluționarea cauzelor în care au fost constatate respectivele nereguli, aspect ce reiese fără echivoc din constatările prezentate în cuprinsul raportului.

Având în vedere considerente expuse, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că afirmațiile făcute de către decanul Baroului Arad,

în cadrul Adunării Generale a Avocaților din Baroul Arad, ce a avut loc în data de 25.02.2016 și susținerile domnului _____ din ședința publică din data de 29.02.2016 expuse în cadrul dezbaterilor din _____, nu au

depășit limitele libertății de exprimare, nefiind de natură a afecta reputația profesională a doamnei judecător Coțofană Lavinia-Nicoleta sau de a aduce atingere independenței sistemului judiciar, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 30 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, și în consecință, astfel încât va dispune respingerea cererii de apărare a reputației profesionale și a independenței sistemului judiciar, formulată de doamna Coțofană Lavinia-Nicoleta, judecător la Judecătoria Arad.

În fața de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 30 alin. (2) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările ulterioare, prin vot direct și secret, cu majoritatea voturilor valabil exprimate de membrii prezenți;

PLENUL

CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art. 1 - Respingerea cererii de apărare a reputației profesionale și a independenței sistemului judiciar, formulată de doamna Coțofană Lavinia-Nicoleta, judecător la Judecătoria Arad.

Art. 2 - Prezenta Hotărâre nr. 894/14.07.2016 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii se comunică Inspecției Judiciare.

Data în București, la data de 14 iulie 2016

Președinte,

Judecător Mircea ARON

